



ברית

עולם שמעבו למחוייבות



הנחייה ועריכה:
ליין גروس

כתיבת:

הדר גمرا
ליין גروس
יובל גראנות
צופיה זלצמן
טל לביא
רועי פריד
דבורה רודאף

עימוד ועיצוב:
מרבייליקס

**תודה לקרן 'תקווה' על לימוד משותף
שהיווה אבן דרך חשובה ביצירת חוברת זו**

בהתאם:

עוזרא - תנועת הנוער התורני לאומי הראשונה בישראל
מחלקת הדרכה
רחוב בית הדפוס 11, ירושלים
טלפון: 02-5371640
פקם: 02-5372639

Mhadracha@ezra.org.il • www.ezra.org.il

תנועת הנוער עוזרא

© כל הזכויות שמורות, ירושלים
תש"פ - שנת המעבר לתנועה!

תוכן עניינים

4.....	על החופש שבבחירה להתחייב - הקדמה המזכיל
5.....	הקדמה
6.....	מבנה החוברת

חובון + נפש = ברית

13.....	הקדמה למערך
14.....	פעולה 1 - החובה לעשות חשבון
21.....	נספחים
23.....	פעולה 2 - האתגר לבוא חשבון
28.....	נספחים
30.....	פעולה 3 - ברית בין עצמי
34.....	נספחים

לא בחרתי לבוא לעולם זה ברית?

43.....	הקדמה למערך
44.....	פעולה 1 - לא בחרתי לבוא לעולם
50.....	נספחים
57.....	פעולה 2 - החופש לכרכות
62.....	נספחים
66.....	פעולה 3 - אתגר מלמעלה
71.....	נספחים

אמנה חברתיות וברית ייוזד

75.....	הקדמה למערך
76.....	פעולה 1 - איינדייזואלים
82.....	פעולה 2 - כאן נולדתי, כאן נולדו לו ולדי
89.....	נספחים
94.....	פעולה 3 - ברית של עם
102.....	נספחים

ברית

111	הקדמה למערך
112	פעולה 1 - אני מחויב?
117	נספחים
125	פעולה 2 - מחויבות לברית
131	פעולה 3 - ברית - הוראות הפעלה
137	נספחים

על החופש שבוחינה להתחייב - הקדמה המזcn"ל

המשווהה הרגילה דרכה אנו רגילים להסתכל על העולם היא שיכל שניתן להגדיל ולהוסיף יותר חופש, בחירה ואפשרויות כן יוטב. לפי תפיסה - מחשבה זו בכל פעם שאני מתחייב, אני מקטין את החופש שלי ומשלם מהיר. קרל פון קלאוזובייך, מי שייסד את האסטרטגייה הצבאית ותורת הלחימה המודרנית ניסח רעיון זה באוף הבא:

"המלחמה אינה אלא המשך המדיניות באמצעות אחרים"

הוא מתאר קשר בין מדיניות (למרות שניתן להקשיש מכך לכל קשר אחר) בהתאם למשווהה שתוארכה לעיל - מדינה תמיד תוכל להפתח במהלך המלחמה. מלחמה היא אחד מהכלים בארגז המדיניות. מילא גם הסכם או ברית בין מדינות תשרם במידה מסוימת שהאינטרסים של המדינות נותרו בעינם. במידה והאינטרסים ישתנו, לרבות ולהסכם אין חשיבות. כל הסכם סופו להיות מופר, גם עת כתיבתו. אנו כל כך וגלים במצב זה, שאיןנו שמים לב ליחסיות של. מלחמת העולם השנייה נפתחה כשרשת הסכמים עליהם חתום היטלר ימ"ש רק על מנת להפר אותם ביום שאחרי (עקבות הסכם הגሩין הוא דוגמא נוספת). זהו מצב החיים על פיו אנו פועלים - לעיתים צריך להתחייב, אין ברירה, וזה הכרח בילגונה, אך כמובן שלא מצב אידיאלי.

אל מול מצב עניינים זה, כדי להזכיר בתיאור תנייני המוכר לכלנו - הברית עם הגבעונים. הגבעונים מטעים באופן מודע את בני ישראל וגורמים ליהושע לכרות ברית על סמך מידע כובב. במצב עניינים זה היינו מצפים כי לאחר שתתגלה האמת, לא תהיה שום תוקף לברית. כפי שאנו יודעים, הנשיאים פועלים אחרית - ויאקרו כל-הנשיאות, אל-כל-היעדר, אナンחנו נשבענו לךם, בה אלהי ישראלי; ועתקה, לא נוכל לנגן בכם. מבלי להכנס לעומק הפרשה, ניתן ללמידה מכך על התפיסה המכשנתית של העולם העתיק - ברית לא מפרים. זו הסיבה שצעריך לכרות ברית, כריתה פיסית, מחיר מודע שיש לשלם המכריז על כך שאין בוחר וسؤال יותר.

בחרנו לעסוק השנה ברעיון הברית, לא מתווך רצון לקדש ולהזoor אל העבר, לקדש את המסגרת והנקי על נס את המחויבות. אנו חיים בעולם אחר עם הקשרים ונוסטלגיה היא תמיד פתרון קוסם אך לא מעשי. יחד עם זאת, אנו חושבים שדווקא מותו של העולם בו אנו חיים, אפשר לערער על משואה החופש ולהכניס אותה לתוך הקשור ומרחיב. מעבר לאלמנטים רבים הקיימים בחינוינו שהם "מעין" ברית (שmeno, משפחتنا, מוצאנו - ובהרחבתה במערק העוסק בכך), הכנסת הברית לארץ הכלים שלנו יכולה להעשיר אותנו ולהוסיף לחינוינו עומקים ומרחבים שאינם נמצאים בעולם בו משואה החופש היא היחידשה שלשלטת. יש בכך הצעה כי השילוב והחיבור היהודי של הברית כמושג המחבר את המחויבות והבחירה, ה"בחירה" - "לכורות ברית", היא ה"פרטון היהודי", פתרון של חדש גם אל מול רוחות שמרניות מחד ומודרניות מאידך. זו בשורה שcmdsדיקים חשוב שתשעקו בה עם חניכים (ואולי גם עם עצמכם) בשנה זו.

חזקו חברים!

שאלות דה מלאך

מוכ"ל

הקדמה

"זֶה קְרָתִי אֵין אֶת בְּרִיתִי אֹתֶךָ בַּיּוֹם נָשְׁרָיו וְנָקְמוֹתִי לְךָ בְּרִית עֲלֹם", אומר הנביא יחזקאל (עו, ס). מושג הברית חוזר פעמיים ורכות בתנ"ן כבירות שכורת ה' עם האבות, כברית בין הקב"ה לכנסת ישראל כאוזרה על ישראל לביל כירתו ברית עם אומות אחרות, ככינוי ללחות ולארון במקדש וכמצווה על ברית המילה. ברית היא נאמנות, מחויבות עמוקה. בין איש לרעהו, בין איש לאשתו, בין האדם לאלקיו.

מהי ברית? בראיה שטחית ניתן להגדיר ברית כחוזה, קרי, מערכת של הסכמים בין צדדים שונים. קראיה שטחית של פרשיות בתורה עלולה לצייר רושם כזה: "יְהִי אֶם שָׁמַעْתָּם מִנְאָתָר אֶת אַתֶּיכֶם הַיּוֹם ... וְנִתְמַתֵּחַ מֵעַרְבָּתְכֶם בְּעַתָּה", ואם לא תשמעו: "וְיִתְהַרְבֵּר אַתָּה בְּצָבָטְכֶם וְעַצְרָתֶךָ". אין ספק שקריאה כזאת - וכזאת בלבד, מעוותת את מהותו של הקשר בין הטעמים ולא יתירה מטר. אין ספק שקריאה כזאת - וכזאת בלבד, מעוותת את מהותו של הקשר בין האדם לבוראו ובין העם לאלקיו.

מספר הבדלים ניתן לצין בין חוזה לבין ברית: בשונה מחוזה רגיל ברית מחייבת גם את אלה שלא חתמו עליו: "וְلَا אַתֶּיכֶם לְבָבְכֶם אֲנָכִי כִּרְתָּת אֶת בְּרִיתִי הַזֹּאת וְאֶת הַאַלְהָה הַזֹּאת. פִּי אֶת אַשְׁר יְשֻׁנוּ פֶּה עָמְנוּ עַמְּדָה הַיּוֹם לִפְנֵי הָאֱלֹהִינוּ וְאֶת אַשְׁר אִינָנוּ פֶּה עָמְנוּ הַיּוֹם" (דברים כ"ט, יג-יג). ברית היא טוטלית ואינה מוגדרת רק באלמנט כזה או אחר של מרכיבי החיזים: "וְלֹא קָרְתָּי אַתֶּיכֶם לִי לְעַם וְתִּרְתְּחַזֵּק לְעַם לְאֱלֹהִים" (שםות ז, ז). והוא נצחית ואינה ברת שנייה אלא במקורי קיטוטרופה ולעניןנו, במקרה גירושין. אין ספק כי אידיאל הברית הוא בבחינת: "וְאַרְשָׁתִיךְ לִי לְעַולָּם" (הושע ב, כא).

אנו בתנועה בוחרים לעסוק בעולם שמעבר למחויבות, בברית.

הציפייה הפושטה מכולנו היא להיות אנשים שיודעים לעמוד במילתם, אנשים שהם מחויבים. מחויבות שפעמים רבות אנו מכנים "חוזה" הוא הבסיס שעליו נשענים יהיסים בין אנשים (מה אנו מצפים אחד מהשני או מהקבוצה שאנו נמצאים בה), מקומות (קניית דירה לדוגמא) וזמנים (שעות עבודה למשל). מחויבות היא הדרך ארץ שקדמה לתורה, היא המאה שקדום לערבר, היא הדבר שעשינו לבנות תחילת ובוצרה יסודית.

אנו אל לנו להסתפק בשלב זה, אנו צריכים להתקדם לשלב הבא, לשלב שמעבר למילים ולפרטים, לשלב שבו נוצר חיבור עמוק, קשר בילינקי, נוצרת ברית.

כਮון שלכל ברית יש אתגר, קושי, מחיר, לא סתם אנו אומרים 'לכrotate ברית'. علينا לחת מעצמנו יותר על מנת להגיע למצב של ברית עם דעתות, אנשים או זמנים. ברית היא יכולת שלנו לעשות דברים בצורה שלמה ומודעת, בצורה שמחוברת עמוק יותר פנימה.

ברית זה עולם שמעבר למחויבות.

חווקו עזראים מה ומעבר!

ליין גורס

ראש מחלוקת הדרכה

תש"פ - שנה המ עבר לתחנונה!

מבנה החזנות

במהלך השנה הקרובה, ובמיוחד בחודש ארגון תעסוק התנוועה בנושא - 'ברית' - עולם שמעבר למחויבות. אנו מאמינים שעיסוק בנושא זה יהוה קומה נוספת לשנה המשמעותית שעברנו זה השנה. במהלך השנה האחרונה עסקנו ב-'יעזרים מאה ומאבר', לחיות חיים ממשמעותיים גם בקמת המאה (מחויבות..) עם שאיפה אל המעבר (הברית..).

תוכן החוברת

החווברת חולק לפי 4 מערכים שנוגעים בمعالגים שונים של נושא זה.

1. חשבון + נפש = ברית - המחויבות הבסיסית ביותר מתחילה אצלנו פנימה. קשה לנו כאנשיים פעמים רבות לעמוד במחשובינו ודיבורנו, וישנו פער בין הפה והלב. היכולת להיות רציני, ולעשות דברים כמו שצריך עוברתVICOLT להסביר את עצמי, לתכנן ולעשות חשבון נפש. אמנם, קומה זו לא מספקת אוטנו, אנחנו רוצים להזדהות עם האני הפנימי שלנו ולא להיות רק 'כבושים' שלו. פה בדיקון כניסה קומת הברית. כל אותן דברים שאנוanno עשוים לקבל מדרגה אחרת כאשר הם מתוך רצון ובירה, מתוך שמחה והזדהות.

2. לא בחרתי לבוא לעולם - זה ברית? - לא בחרנו לבוא לעולם, לא בחרנו לאיזה הרים להיוולד ובאיזה קהילה לקחת חלק (שאלות הגורמים שהכי הרבה משפיעים علينا). מה ייחסנו לדבר זהה? סביר או פועל? עד כמה אני מחייב לקחת חלק? ברית עמוקה תגרום לנו להיות פרואקטיביים (ווזמים) עם העולם, לקחת עליון אחריות ולקדם אותו.

3. אמונה חברתיות וברית ייעוד - כל אדם הוא עולם מלא. כאשר הוא מצטרף לקהילה נגבה ממנו מחיר מסוים שכרוך בויתור לשלוחו על עצמו. אנו רוצים מצד אחד לשמור על ייחודיות והאות המיוחדת שלנו בתורה ומצד שני אנו רואים בנסיבות שונות בחיים שלנו מחויבות טוטלית עם ישראל (כמו בצבא למשל). נעמיק ביחס שלנו אל מול החברה הישראלית ועם ישראל בכלל, האם הוא שותף או לocket, האם הרצון האישי ופנימי שלו בתודעת כל עם ישראל? ואיך מיצרים יחסים של ברית ביןינו לחברת.

4. ברית על התורה - אדם שלוקח על עצמו מחויבות - נדרש לקיים אותה. לא משנה מה קורה בדרך. אך מה עם מחויבות שקיבלתו בירושה? מה קורה מול המחויבות שלנו כלפי התורה והקב"ה? החניך יעמוד על הקשר שלו עם הקב"ה והאם קשר זה הוא מחויבות או ברית.

איך המערכים בנויים?

כל מערך בניו משלווה חלקים:

1. מחויבות - השלב הראשון של כל מערך הוא שלב המחויבות או החוזה. מחויבות שלפעמים נובעת ממה שלקחתתי על עצמי או נובעת מתוך העובה שנולצת לתוכה ממצב מסוים (משפחה, עם, הקשר עם הקב"ה).

2. לקוחות - גם כאשר אנו בתודעה ובמעשה מחויבים, ישנה קומה נוספת, מדרגה שניית להתקדם אליה והוא מדרגת הברית. אמנם, לא סתם הצמד של המילה ברית ברוב המקרים היא 'כרייה' (כריות ברית). בשבייל עלולות לקובמה של ברית נדרש מחיר, נדרש אתגר שעליינו לדעת לשלם או לעבור על מנת להגיע ליחסים גבויים יותר, שלמים יותר, הרמוניים יותר עם המושא שאיתו אנו רוצחים לקיים ברית.

3. ברית - ברית יוצרת מציאות בה שני הצדדים הופכים להיות "ישות אחת" מבחינה מהותית. לא עוד שני שותפים בדרך מסוימת הנתוña להפרה מכל צד, אלא התאחדות מוחלטת במסע שאיןנו ניתן לביטול ולשינוי. לא עוד אני והוא בשותפות, אלא אנחנו יחד בחיבור עצמי ונצחי.

מבנה הפעולות

מדריכ/ה יקר/ה

הפעולות בחברת בניו בזורה כזו שיש לך בחירה איך תיראה הפעולה בסוףו של דבר. מה הכוונה?

כל פעולה בנייה כך:

1. רצינול ומטרת הפעולה שביהם יוסבר על מה אנחנו רוצחים לדבר עם החניכים.

2. שלבי הפעולה - לפני כל שלב ניתן הסבר שמסביר מה אמרו לגביות בשלב הספציפי זהה.

3. מתודות - לכל שלב ישנו כמה אפשרויות של מתודות.

4. סיכום - עשוה לנו ולהניכים סדר מה עברנו ומה יהיה בפעולות הבאות.

באפשרות לבחור איזה מערך תעשה לחניכים, ובתוך הפעולות איזה מתודות יהיו בכל שלב. שים לב שכדי ונוכן להחליט מראש על כך על מנת להפיק את המירב מהחוברת.

ישנים אופציות מגוונות לכל שלב, אופציות שבנויות גם לשבת וגם ליום חול, גם לקטנים וגם לגודלים. ככל שתחליט מראש איזה מתודה תעשה ותתכוון כראוי לפעולה, כך איקות הפעולה תגבר!

מצורפת טבלאות שסדרת את כל המערכים והפעולות על מנת לקבל תמונה שלמה על החוברת.

בצלחה!
מחלקה הדרכה

שם המערך	מטרת המערך	מספר פעולה	כותרת	רציונל
חשבון + נפש = ברית	להבין את עולם הברית ביחס לעצמי	פעולה 1	הבנייה של חשבון הנפש	מדוע אנחנו נכשלים? למה אנחנו לא יודעים לעמוד בהחלטות שלנו? חכמי המוסר לימדו אותנו שאדם קרוב אצל עצמו. על מנת להוציא מהכח אל הפועל את כוחות האדם כל אחד צריך לדעת להסתכל על עצמו מבחן, לדעת לא רק מהיקן הוא בא אלא لأن הוא הולך ומילא לקיים חשבון נפש קבוע ביןינו לבין עצמו ביחס לשאיופותיו ומטרותיו.
	להבין את עולם הברית ביחס לעצמי	פעולה 2	מחירים של חשבון הנפש	מה האתגרים הקיימים כאשר אנו באים לעשות את מה שאמרנו/התchingנו? מדוע זה קורה לנו? אילו חסמים עוצרים אותנו מלקיים? מה המחייבים של חיויות בחשבון נפש תמידי (טרם, עצבנות וכו'). זה קורה מכיוון שיש סתירה בין אני הפנימי למני שאני צופה על עצמי מבחן, כאשר זה יתחבר ויהיה הרמוני איזי גם חשבון הנפש יגוש אותו במקום אחר.
	ברית בין עצמי לברית ביןינו	פעולה 3		אם ניתן להמתיק את קטנות האדם - לא למחוק את האישיות אלא להרים את כולה אל על? על מנת לעשות כן צריך למזוג בין חשבון הנפש לבין ההזדהות שלנו איתה, לעשות אותה לאורך זמן אר במקביל לעבוד לפתח ולהעמיק את קומות ההשלה והברית עם עצמי, השמחה בקר שאני כזה והחיבור העמוק פנימה עם כוחותי מגמותי ורצונותי.

שם המערך	מטרת המערך	מספר פעולה	כותרת	רציונל
לא בחרתי לבוא לעולם - זה ברית?	למרות שלא חברנו לבוא לעולם, מה יחסנו אליו? סביל או פועל. ברית עמוקה תגרום לנו להיות פרוಆטקיוויים עם העולם	פעולה 1	לא בחרתי לבוא לעולם	לא בחרתי לבוא לעולם, לא אוכל לשנות את ההורורים שלי או העם שלי. גם אתנתק מהם או אבחר לברוח. התחומים הללו, שמעצבים ומשפיעים علينا מבלתי שנוכל לבוחר - איך ובאיזה אופן ניתן להתייחס אליהם? עד כמה הם ממשמעותיים? מה טוב לי ביחס אליהם ומה מפוריע לי?
לא בחרתי לבוא לעולם - זה ברית?	למרות שלא חברנו לבוא לעולם, מה יחסנו אליו? סביל או פועל. ברית עמוקה תגרום לנו להיות פרוಆטקיוויים עם העולם	פעולה 2	החופש לכראות	למרות שאין לי משפחה במקום מסוים שלא בחרתי בו. עד כמה אני מחויב להיות שותף וחלק? אני צריך לעוזר עם אחיהם שלי? להוררים שלי? אני באתי לסייע כי פגשתי כמה חברים ורציתי להיות איתם אחר הצהרים. אני מחויב למסגרת של הסניף? אני סה"כ בסניף אבל בלי קשר לתנועה, למה אני מחויב למסגרת התנועית? עד כמה הסביבה שלי הכרחית לי? אולי אני מול הסביבה? אם יש צורך שאקח אחריות? האם אני בוחר לקחת חלק או לא? האם אני פועל או סביל?
לא בחרתי לבוא בעולם - זה ברית?	לארון הרים	פעולה 3	לאתגר למלמעלה	אני מחויב לסביבתי, עד כמה אני קם ולוקח עליו אחריות? יש סיבה שאנו נמצאים איפה שהוא היום. אם דזוקא אני כאן במקום זהה אני צריך ומחויב להיות "איש", להיות שם ולקיים את המחויבות שלי במצבות. להיות פרואקטיבי

שם המערך	מטרת המערך	מספר פעולה	כותרת	רציון
אמנה חברתיות ברית יעוד	האם הוא שותף או ל��ות, האם הרצון האישי ופנימי שלו בתודעת כלל עם ישראל?	פעולה 1	אונדייבידואליزم	כל אחד מאייתנו הוא עולם מלא - מחשבות, ניסיון, סיפור חיים, הקשר ורגשות שונים. השוני הזה הוא טוב וمبורך, זה מי שאחנו. כל פעם שאחנו מצטרפים לקהילה או קבוצה אנחנו משלמים מחיר מסוים, אך עליינו לדאוג שהמחירים הללו לא מוחקים ומבטלים את מי שאחנו ואת העולם שבתוכו אנו פועלים חיים ומהכו משנים
	כאן נולדתי ולדי	פעולה 2		על מה אנחנו מוכנים למסור את הנפש? על הצבא. אנחנו לא בוחרים ושולחים אותנו לצבא ויש סיכון שנפנקח את חיינו. מה הערך המוסרי שבשמו הדבר הזה קורה? איזה צידוק יש לה? יש תופעה פה שנאנשים למרות שזה סותר חלקיים באישיות, עדין אנחנו רוצים להיות חלק מהזה. השיווקת הנדרשת לעם ולאומה היא טוטלית (גם אם איןנו מבינים אותה) אירן מצלחים לשמר את התופעה זו מבלתי למחוקק לפגוע באישיות ובתוכן הכלvr שונה שיש לכל אחד מאייתנו?
	ברית של עם	פעולה 3		השאלה זו אוננה תיאורטית, היא שאלת חיים שבמדינת ישראל אנחנו מתמודדים אליה כבר למעלה משבעים שנה. יש אירועים שונים שבהם עמדנו לבחון בסוגיא זו (אלטנה, מלחמת לבנון, העקירה מגוש קטיף ואפיו רצח רבין) – מה עליינו לעשות כתגובה על מנת לבנות ולヨסיד מרכיב חברתי נכון לצמיחתה של ברית שדורשת כל כך הרבה אך עשו את זה נכון?

שם המערך	מטרת המערך	מספר פעולה	כותרת	רציונל
		פעולה 1	אני מחויב?	אדם שלוקח על עצמו מחויבות - נדרש לקיים אותה. לא משנה מה קורה בדרכך? אך מה עם מחויבות שקיבלת בירושה? האם אני באמת מרגיש מחויב לתורה? ולבב"? גם אם כן, האם זה הופך אותך לפחות מחויב לתורה? נסזה לעמוד על היחס של האדם עם בוראו. נולדתי לתורה משפחה שומרת מצוות. למה אנחנו בעצם מתפללים, מברכים, שומרים כשרות?
ברית על התורה	הcheinך יעמוד על הקשר שלו עם הקב"ה והאם קשר זה הוא מחויבות או ברית.	פעולה 2	מחויבות לברית	אני יכול לקיים את המצוות כי ה' גוז עלי, ולהישאר ברובד הזה. השאלה האמיתית היא, האם זה כל הקשר שלי עם הקב"ה? קשר של כפיה? או רק אני הופך את הקשר שלי עם ריבונו של עולם לברית?
		פעולה 3	ברית - הוראות הפעלה	אם הבנו שאנו רוצים להעביר את הקשר שלנו עם הקב"ה ממחויבות לברית. בפועל נזכיר כלים שמשיעים לנו לעשות תהליך זה, ובכללן שאנו רוצים ומאמנים בו. למשל: שאלות שאלות וחקרא, יוזמה אישית, מצווה ש אדם בוחר, עובדות ה' חפילה ובערה.



חשבון + נפש
=
ברית

הקדמה למעון

מודריך/ה יקר/ה,

מדוע אנחנו נכשלים? למה אנחנו לא יודעים לעמוד בהחלטות שלנו? חכמי המוסר לימדו אותנו שאדם קרוב אצל עצמו. על מנת להוציא מהכוח אל הפעול את כוחות האדם כל אחד צריך לידעת להסחכל על עצמו מבחוץ, לדעת לא רק מהיין הוא בא אלא لأن הוא הולך וממליא לקיום השבון نفسه קבוע בין עצמו לבין ביחס לשאיופוטיו ומטרותיו. חיים כאלו הם חיים של מחויבות.

בחום של מחויבות יש מחירים, אתגרים, קשיים. מה המחיר של חיות בחשבוןنفس תמיד? מדוע יש מחירים כאלה? נראה שיש פער בין האני הפנימי שלנו לבין החלטות שלנו. איך מושרים על הפער הזה? איך מצליחים ליצור הרמונייה? נשתדל לעסוק בכל השאלות האלה במרחב הקרוב.

האם ניתן להמתיק את קטעות האדם - לא למחוק את האישיות אלא להרים את כולה אל על? על מנת לעשות כן צריך למזג בין חשבון הנפש, בין המחויבות (הლפעמים חיצוניים) לבין ההזדהות שלנו אליו. לדעת להתחייב ולעשות חשבוןنفس לאורך זמן אך במקביל לעבד לפתח ולהעמיק את קומות ההשלמה והברית של האדם עם נפשו ונשמו. ככל שהאייזון וההשלמה יגדלו כך תגדל קומת הברית באדם.

חזקו חברים!

פעולה 1 - החובה לעשות חשבון

רציון היחידה

מדוע אנחנו נכשלים? למה אנחנו לא יודעים לעמוד בהחלטות שלנו? חכמי המוסר לימדו אותנו שאדם קרוב אצל עצמו. על מנת להוציא מהכו אֶל הפעול את כוחות האדם כל אחד צריך לדעת להסתכל על עצמו מבחוץ, לדעת לא רק מהוין הוא בא אלא لأن הוא הולך וممילא לקיים חשבון נפש קבוע בינו לבין עצמו בגין ביחס לשאיופתו ומטרותיו.

מטרת היחידה

1. החניך ילמד להתחייב לדברים שהוא יחוליט.
2. החניך ילמד כדי של חשבון נפש בהקשר זהה.

מבנה היחידה

1. החלטתי! החלטתי??
2. צלם את עצמי מבחן
3. חשבון - דרך חיים
4. סיכום

מהלך היחידה

1. החלטתי! החלטתי??

הסביר השלב – ננסה לעמוד על הפער הקיים בין הפעם הראשונה מחייבת משאו, לבין העובדה שבפועל הוא לא מימוש את החלטתו. הפער הזה משמעותי מאוד בפתחית הדברים על מנת להבין את חשיבותה של המחויבות כמויד מרכז בנפש, ועל מנת להבין בהמשך בהמשך את מקומו של חשבון הנפש ככלי עבודה משמעותי שתורם להתקדמות בנושא זה.

אופציה א - סיפורו של תלמיד מפּריע

אני רוצה לשתף אתכם בסיפורם של מורים רבים. וכך מספר אותו מורה:

"אני כמורה לא יודעת מה לעשות ואולי לכם, התלמידים, יהיה רעיון. אני מתלבט אין להתייחס להתנהגות שלילית שחוורת על עצמה? יש לי תלמיד בכיתה שמואוד התחכץ אליו שבוע שעבר. שוחחתי איתו והוא הבטיח שלא יעשה זאת שוב. יומיים אחר כך, אותו תלמיד שוב משתחזף אליו, ועוד מול תלמידים אחרים. שוב דיברנו והتلמיד ממש בכה והבטיח שישתנה ולא יעשה זאת. היום בבוקר הוא התחכץ אליו פעם שלישית. כל פעם אחרי שהוא קורא התלמיד הזה ממש מצטער, ובבטיח שהוא רוצה לשתפור וזה הפעם האחרונה. והוא באמת נראה ממש מצטער ועצבב."

נשאל את החניכים:

- מה אתם מציעים לעשות? מה אתם הייתם עושים כמורה?
- מה אתם הייתם אמורים לאותו תלמיד חבריהם שלו?
- האם פעם זה קרה לכם גם - שחוורתם על התנהגות שלא רציתם לחזור עליה ובכל זאת עשיתם מעשים שליליים שוב ושוב?
- איך אפשר לעשות תשובה על מהهو שהוא עדיין לאצליח לשפר בעצמי וכל פעם חוטא בו? והאם מהهو משתנה בי בכל זאת מפעם לפעם כשאני מנסה לשנתנו?

אופציה ב - לימודי קצר

נחקק לחניכים את הקטע הבא:

"רבא אמר: אדם קרוב אצל עצמו, ואין אדם משים עצמו רשות" (סנהדרין ט). ככל זה אמרו בעיקרו לעניין מי שמעיד על עצמו שעשה מעשה רשות, שאיןנו נפסל בך לעדות. ועוד אלא העיד על מעשה רשות אחד שעשה הוא וחברו, איןנו נפסל אפילו לעדות זו עצמה بما שנוגע לחברו. לדוגמא: אם העיד על אחד שהולה לו ברבית, אף על פי שגם הוא רשות הפסול לעדות, אדם קרוב אצל עצמו ואין אדם משים עצמו רשות, והוא אחר מצטרפים לפסול את המלה לעדות. כשם שאינו אדם נפסל לעדות על ידי עצמו, כך אינוגע על ידי עצמו עצמו - לא עונש מלוקות וקנסות, ולא עונש מיתה. [אנציקלופדיה תלמודית]

עד כאן זה ההסבר ההלכתי לכל' 'אדם קרוב אצל עצמו', אמן ממקובל ביום להשתמש בביטוי זה במובן נתון על אדם שישפט ויריך עניינים הקשורים אליו או לקרובייו כיוון שאיןו אמין לגבייהם.

- מדוע לדעתכם זה כך?
- האם באמת אדם לא מסוגל לשפוט את עצמו?

אופציה ג - שיר 'חשבון נפש' / שמעון ישראלי

נהלך לחניכים את השיר (נספח 1)

נשאל בעקבות השיר:

- אורך אתם מרגישים אחרי שאתם קוראים את השיר?
- איך ניתן להימנע מהגיעו לגיל זקנה ורק אז להבין דבריהם אלו?

אופציה ד - משחק התקדמות בצעדים

המנחה יבקש מה משתתפים לעמוד בשורה ישרה ולהתקדם צעד אחד, או לחלופין להציגו, אם הם מזודים עם המשפטים שהוא מקראי. המנחה יקרא משפטים כגון:

- מחר אקפיד לסדר את החדר
- מחר אני מתחילה דיאה
- בשבוע הקרוב אשתדל לא לריב עם ההורים והאחים שלי
- בחודש הקרוב אחסן בחשבון הטלפון הנייד שלי
- בשבוע הקרוב אשקיע בלימודים ואהוה תלמיד טוב

שאלות לדיוון:

1. מה המשותף לכל המשפטים הללו? (כל המשפטים משקפים החלטות והבטחות חדשות כתוצאה מזיהואה של בעיה המוכרת לנו מחיי היום יום שלנו).
2. מתי לדעתכם מתקבלות החלטות מסווג זה? האם יש לכך מועדים מיוחדים? (למשל, סיום שנת הלימודים בבית הספר, תחילת שנה, מעבר מחטיבת הביניים לתקן, נסעה, מעבר דירה ועוד...).
3. מקובל לעורר "חשבון נפש" במהלך הימים הנוראים בחודש תשרי, מהו לדעתכם חשבון נפש? מדוע חשוב לעורר "חשבון נפש"? (סבירו שאדם עושהamushiuto הטוביים והרעיים, ביקורת עצמית, הסתכלות על מעשיים שעשינו אחרת וקדימה).

2. צלם את עצמי מבחוץ

הסבר השלב - כעת נבין של מנגנון הצלחה באמת להתקדם לעולם של בחינה עצמית, של חשבון נפשו, של התבוננות כנה ואמיתית בעצמי הנדרשת מאיתנו היכולת להסתכל על עצמנו מבחוץ. היכולת לנסה להיות עד כמה שניתן אובייקטיבים כלפי עצמנו. נבין שדבר זה הוא לא כל כך פשוט והוא דורש מאיתנו ממש מסוג אחר.

נספר להם את דבריו של ר' חיים מצאנז:

"בשְׁחוּתִי אָעֵיר לִימִים, סַבּוֹר הִיִּתִי שַׁאֲחַזֵּיר אֶת כָּל הָעוֹלָם לְמוֹעֵב. כְּשַׁה תְּבִגְרַתִּי, יַד עַתִּי כִּי יְהִי לִי זַי אָמַחֵזֵר לְמוֹעֵב אֶת אַנְשָׁיו עִירִי בְּלִבְדֵּי. גַּעֲתִי יָמִים רְפִים, וְלֹא עַלְהָה הַקְּבָר בְּגִדי. לְאַחֲרַ מַכְן אָמְרָתִי, לְפָנָות יִשְׁבַּ בֵּ הַכְּלָמָן לְקַבְעַ אֶת אָזְרוֹת הַמִּינִים שֶׁל מִשְׁפָחָתִי וּבְנִי בְּיִתִי. עַתָּה מִשְׁאַקְנָתִי רְצָוַנִּי לְמַתְקָן אֶת נִפְשִׁי, שָׁאַעֲבֵד אֶת הַשָּׁם בְּאַקְמָת. וְהַפְּהָ גַּם קָבֵר זֶה עָדִין לֹא הַצְלָחָתִי לְהֹזִיא אֶל הַפְּעָלָה. "

[ר' חיים מצאנז, אור הגנו, הוצאת הקבוץ הארץ תשס"ה]

אופציה א - ראיון עליי

�ושבים בזוגות, אחד מהזוג משחק את האמא / חבר / מורה של השני (ואז מתחלפים בתפקידים) וועושים ראיון עם השאלות הבאות :

• מה הייתה אומר עליי במשפט אחד?

•תן לי תכונה אחת שמצווד מאפיינת אותך.

• באיזה תחום אני טוב?

• מהهو אחד שאתה צריך להשתפר בו

• תחביב מיוחד שיש לך

נקרא את המקור הבא:

"מطبعו בריאתו, נוטה האדם לחפש צידוקים למשעו, ולא רק כדי להצדך בפני אחרים, אלא גם כדי לא להיתפס בצורה שלילית בעיני עצמו עצמו. נעים לו להרגיש אדם חיובי. לנטייה זו יש אמנים גם צדדים חיוביים, אבל כשמדבר בויזדי, שבבקבוצתי מתעדת האדם לשנות מHALכים בחיו, נטייה זו עלולה לדכא באיבה כל מחשבה לשינוי. כל עוד יהיה לאדם תירוצים והסבירים שתכליתם הטלה אשמה לכישלונותו על גורם כלשהו מלבדו - לא ישנה דבר! וכן, מצווה התורה שת Amar בפה מלא שחטא, כדי שוגם אוזניך ישמעו, ולא יהיה בר ספק כלשהו שעלייך להתחילה מפני בחירות".

העיקרונות בו אנו מדברים ידוע לכל רופא מתחילה: כשברו במה בדיקות לוקה האדם - הרי זו מחדית

הדרך להבראותו, וכתחלו אי הגוף כך הוא גם במחלו אי הנפש.
(שיחות ליום היכיורם, הרוב אביגדור נבנצל)

עלינו להביט על עצמנו בצורה אמיתית, ללא משוא פנים וויתור לעצמנו. רק כאשר נסgal לעצמנו מבט אמייתי על עצמנו נוכל להתחילה באמת לעשות חשבון נפש ויציאה לדרך חדשה.

3. חשבון - דרך חיים

הסבר השלב - בשלב האחרון של הפעולה, נציג את הכללי של חשבון הנפגש ונתחיל לעבוד איתו.

אופציה א - דברי הרמח"ל**נהלך לחניכים את הקטע הבא:**

"כל הקבר - וזהו האדם מעין על מעשיו כלם ומפעקו על כל דבריו שלא להנימן לעצמו הרגל ובעה ומדה רעה, כל שכן עבירה ופָשׁע. והנני רואה צורך לאדם, שיקרי מדקדק ושותק כל דבריו ביום, כסוחרים הגדולים אשר ופלסו תמיד כל עסקיהם למען לא יתקלקלו, ויקבע עתים ושעות לזה, שלא יהיה מושך עראי אלא בקביעות גדול, כי רב הטעלה הוא..."
(מסילת ישרים, פרק ג)

נדון במלילאה:

- מה ממשיל הרמח"ל את חשבון הנפש? (הרמח"ל ממשיל את עבדות התבוננות לחשבון שעורך סוחר בסוף יום בעבודתו, הסוחר בודק את חשיבותו, באיזה עסיק הצליח ובאיזה הפסיד, באיזה מקרה הוא נהג כשרה והאם טעה בדבר מה, כך גם האדם נקרא לעין במעשינו, איזה התנהגות שלו הייתה כשרה ואיזו עליו לתקן.)
- מדוע לדעתכם בחר הרמח"ל דוקא במקרה זה? מה יקרה לסוחר שאיננו עורך מסין يومי? איך יראה חשבון הבנק שלו סוחר שבודק את חשיבותו רק אחת לשנה? ובנמשל - כיצד הישגינו יעלו אם נעורו מסין לעיתים קרובות?
- מה הכוונה במילים "כי רב התולדה הוא"?

אופציה ב - דף חשבון נפש

נחלק **דפים ומעטפות** (למי שלא רוצה להראות ורוצה שזה ישאר אישי וכך יוכל להסתיר את הדף שלו). ונבקש מהם שיכתבו בדף על פי שלושת השלבים הבאים:

1. **חויבו על מעשיכם** בשנה שחלפה.
2. כתבו (למיטה) שלושה מקרים, שנוגעים להתנהגותכם כלפי חברים לכיתה, אשר איןכם מרצוים מהם.
3. ליד תיאור של מקרה כתבו מה תוכלו לעשות כדי לשפר את אותם דברים.

אופציה ג - המחת החשבון דרך השתירות במשחק

נשחק משחק שמצריך תחרות בין קבוצות או שהוא משוחק על זמן וגם מצריך תכנון מראש. לדוגמה: מלחינים / צדורגל / בית שדה / תופסת שרשרת / פלונטער תחרות / בניית פרמידה אנושית / העברת חישוק במעגל אחד .

נשחק את המשחק פעמי אחת ולאחר שנכרייז על המנצחים ניתן לקבוצה דף עם מס' שאלות (**נסוף 2**) שיוכנו אותם לביצוע יותר טוב:

נשחק את המשחק עוד פעם לאחר ניתנת המשוב הקבוצתי (ואם יש צורך אז נעשה שוב משוב ושוב משוב).

לצורך העיבוד הקצר אח'כ כדי לצלם / לכתוב / לזכור משפטים שהחניכים אמרו, מטרת העיבוד להוביל למשמעות הגדולה שהיתה במשחק לשוב ולאן זה הוביל - גם מידה שזה הוביל כתעת לניצחון וגם במידה ולא.

נערכד את מה שחוינו עם החניכים:

- איך היה? מה הרגשתם?
- איזו קבוצה עבדה טוב יותר?
- איזה מושב שירות את הקבוצה יותר טוב? למה?
- מה המשמעות של אותו המושב?
- מה היה קורה אם לא היונו נותנים את אותו המושב והיונו מבקשים לשחק את המשחק שוב ושוב?
- מתי עוד בחיים אנחנו נתקלים בסיטואציות כאלה?
- מה ניתן לנקח מפה לעולם של חשבון נפש?

4. סיכום

נסכם את שלושת שלבי הפעולה ונסכם בדבריו של הגאון ר' לייב אשר סייף על אביו החף חיים: "וגם אני זוכר מימי קענותי, שהיה מתבודד פעמים רבות בשדות העיר, ועשה חשבון עם נפשו על כל מעשי יום ויום. גם היה לו פנקס שבו היה כתוב חשבונו עם נפשו, וכמה גדרים שגדיר בדבר שנכשל פעם. ושמעתית ממנו כמה פעמים בשנים הרבה אחרי כן שלפלא בעיניו על בני העולם, כי לחנות היותר קטנה עושים פנקס לכל כתוב הקופה, הכנסה והוצאה שללה, ולהשבען האדם עם נפשו איןMSGחים כלל, להודיע מצבו. האם השכר מרובה על הפסד או חייו להיפך, וממתינים רק לעוזיב שם יתודע האדם חשבונו, אבל הוא לאחר מכן כי 'אין מעשה וחשבון בשאול אשר אתה הולך טהה'." (תולדות החף חיים).



ניתן להראות את הסרטון הבא:

https://www.youtube.com/watch?v=9fYSeP_wf6E

נספח 1

ימי נישואינו...ירח דבר שונגמר,
והperf לשנים של שיגרה...
דירה...הלוואה...מכונית...הלוואה,
ומרכיבות - עד לב התקרה!
תינוקת שנייה...ושענות נספחות...
ולבן - בר-מצווה...חתונה...
מה יש כבר לכתחוב על אותן השניהם?
אתually מתקופת הזקנה!
בחדר קטן ואפור כתלים...

מתי זה החלה תקופת הזקנה?
כשהודיעו: אתה מופטור?
והבן והבת חיפשו בית אבות.
או הבנת: אתה מיותר!
והפחד הזה בלילות בלי שינוי
שאלוי לא תראה עוד אור...
כמו שכנן מימין...
כמו אותה הזקנה
שליליות אתמול אל הבור.

בחדר קטן ואפור כתלים
יושב איש ז肯 וشب.
זוכר חלומות, אידיאלים גדולים,
שעברו וחלפו על פניו.
עם בוקר מצאו אותו בחדרו
גחון לשולחן כמו חי.
- דר ריק לפניו -
בראשו כתוב:
"אללה תולדות חי..."

בחדר קטן ואפור כתלים
יושב איש ז肯 וشب.
יושב איש ז肯 יושב וחושב
ועושה את חשבון חייו.

חוшиб: עוד מעט ויבוא הקץ.
מה ידעו הנכדים אודוטי?
נווטל גילון ורושם בראשו:
"אללה תולדות חי..."

במה אתually? כמובן בילדות.
אר היהת לי ילדות רגילה.
מכות, ודמעות...הדוודות, השרירותות...
הילדות שגרכנו מולה.
אבא טרוד...ואם עצבנית...
ואחות שצועקת עלי.
מה כבר מעוניין בילדות שכזאת?
--- אתually מימי נעורי...

בחדר קטן ואפור כתלים...

ימי נעורי? אה! על מה יש לכתחוב?
בחינות...ציונים...שיעורים...
כל בוקר לקום ולרוץ לכיתהה...
ופצעי הבגרות הדוקרים...
לבטי אהבה ראשונה ומרה....
הפחדים שהעיקנו עלי....
אה, מה יש לכתחוב? נערים ורגלים.
--- אתually בתקופת נישואינו!

בחדר קטן ואפור כתלים...

נושא 2

חשבו על השאלות הבאות:

1. האם ניצחתם/הפסדתם?
2. מה הביא אתכם לביצוע הנוכחי?
3. באיזו דרך פעלתם?
4. אילו נק' אפשר לשפר לפחות פעם אחת?
5. מה הייתה חלוקת התפקידים ביןכם בקבוצה?
6. האם חלוקה זו הייתה נכונה?
7. כיצד תחלקו עכשו את התפקידים?

פעולה 2 - האתגר לבוא חשבון

رزיון היחידה

מה האתגרים הקיימים כאשר אנו באים לעשות את מה שאמרנו/הת_hiיבנו? מדוע זה קורה לנו? אילו חסמים עוצרים אותנו מלקיים? מה המחרירים של לחות בחשבון נפש תמיוני (סטרס, עצבנות וכו'). זה קורה מכיוון שיש סטרוה בין האני הפנימי למה שאינו צופה על עצמי מבחן, כאשר זה יתחבר ויהיה הרמוני איזי גם חשבון הנפש יפגוש אותו במקומות אחרים.

מטרת היחידה

1. החניך יבין את האתגרים שבעשיית חשבון נפש.
2. החניך יתחליל להבין את הדרכן לעשויות זאת בצורה בריאה.

מבנה היחידה

1. מה חוסם אותנו?
2. מה המחרירים של תודעת חשבון נפש?
3. אז עושים או לא עושים?
4. סיכום

מהלך היחידה

1. מה חוסם אותנו?

הסבר השלב - בפעולה הקודמת למדנו על החשיבות של חשבון נפש ועל המחייבות שלנו. אמנם אנו רואים שכאן זה קשה. זה נובע מחוסר הסכמה בין האני הפנימי שלי לבין איך אני רואה את עצמי מבחן. נמחיש זאת במתודות הבאות.

אופציה א - מחליטים עליי

מתחלקם לזוגות, אחד מכל זוג מכשה את עיניו בעזיף או מטפחת והשני צריך להוביל את בן הזוג למקום כלשהו ורק ע"י דבריהם, אסור לו לגעת בו (ניתן בשכת לעשות זאת גם בלי השלב הבא). מושיבים את הקבוצה בשתי שורות: אחת מול השניה. כל החניכים שבשלב הקודם הנחו את בן הזוג יושבים באוֹתָה השורה, מכסים את עיניהם ומקבלים **דף כתיבה***, ובשורה ממול יוֹשְׁבִים אלה שהונחו על ידי בני הזוג אך לא ממש מולם.

כל מי שעיניו גלויות עכשו מתקבל צייר והוא צריך להנחות את בן הזוג שלו אין לציר את הציור. אסור לו להגיד "צייר בית" אלא "צייר קו שעומד, עכשו צייר קו מקביל לו, עכשו תעשה קו שייחבר בין שניהם בנקודה הגבוהה ביותר..."

נשאל את החניכים:

- איך היה?
- איך התחששה להיות מובל?
- איך אתם מרגישים כאשר אתם צריכים לעשות משהו שלא החלטתם?
- האם כאשר אני מחליט החלטות אני מצליח לשתף אליהם או שהם נראות גם כמו שמייחסו הוביל אותנו מבחן?

אופציה ב - קבלה עצמית

נחלק לחניכים **רשימות מטלות / משימות / החלטות** ונאמר להם שעל כל אחד לקבל לפחות 2 סעיפים מהם שכחוב פה בעצמו ועוד 1 שהמדריך בוחר בש ballo (נראה שהם יתגגו לדברים שהם חיצוניים אליהם, לפעמים אפילו אם הם בחרו אותם בעצמם, על אחת כמה וכמה שימושו מבחן בחר להם, בדומה להחלטות שהרבה פעמים הגיעו בחשבון נפש ולא היו פנימיות לאדם).

1. עליך להסתובב עם ציציות בחוץ כל השבת.
2. עליך לדאוג שכל הפעולות מתחילה בזמן בחודש הקרוב.
3. עליך לעשות מורלים לאורך לפני ואחריו המסדר.
4. עליך לקנות חשיפ ולבביא אותו לחניך מקבוצה אחרת.
5. חובה עליך להשתתף ולענות בכל פעם שהמדריך שואל שאלה.
6. עליך להרים טלפון לשבתא/סבא בכל יום ולדבר איתו במשך 10 דקות.
7. אסור לך להתאפשר לכבוד שבת.
8. עליך להכין לימוד של חצי שעה ולדאוג שכל החניכים יושבים ללמידה אותן.

2. מה המהירים של תודעת החובן נפש?

הסבר השלב - במידה ואכן באמת החניכים מבינים עד כה את חשיבות המחויבות וחשבון הנפש בחים שלהם, וגם הבינו כעת מודיעו הוא לא פשوط אבל בכל זאת אנחנו רוצים לחיות חיים של משמעות ובדיקה פניםית ויכולת השתפרות עדין ישנה סכנה בתודעת החובן נפש תמידית. הסכנה היא יציה מאיזון נפש שיכול להתבטא בלחץ, בביקורתיות מוגמת, עצבנות, עצב, כאס ועוד ועוד. علينا להיות מודעים גם לצדדים אלו.

משחקי חוסר איזון

נשחק משחקים שיוצרים אתגר שלא ניתן לניצח בהם (ممילא יוצר תסקול, לחץ וכו') לדוגמה: 'מלחמה שווה' - לפני הפעולה علينا לפצל **חברית קלפים** לשתי חבילות ולסדר אותן באותו סדר קלפים בדוקן.

בפעולה נחלק את הקבוצה לשתיים ונבקש מכל קבוצה לשולח נציג לשחק 'מלחמה' מול נציג מהקבוצה היריבה לפני כולם. אסור להם לשנות את סדר הקלפים. מובן שאחריו כמה רגעים החניכים יבינו את הקושי במשחק.

זמן שני נציגים חדשים והפעם נערבב להם את הקלפים. ניתן להם כמה דקות לשחק ואז נעצור את המשחק.

ננתח עם החניכים:

- איך היה?
- איך התחששות שלכם כעת?
- מה קורה לנו כאשר אנחנו מנסים שוב ושוב ושוב ולא מצליחים?
- מה אתם מציעים שנathan לעשוות?

נשאל את החניכים אילו אתגרים לודעם יכולים לkerot לאדם שכל הזמן נמצא בחובן נפש?

אנחנו מניחים שנשמעו תשובות כמו:

- לחץ
- ביקורתיות מוגמת

- עצבנות
- עצב
- כעס
- תסכול

בשלב זה חשוב מאוד ליצור מודעות של הקבוצה כלפי סכנות אלו. ננסה לשאול את החניכים אם הם חשו כך בעקבות החלטות שהם קיבלו על עצםם? האם הם מכירים תחוויות כאלו ממוקמות אחרים? ננסה לחשב איזה מה עליינו לעשות כתעת? איך נעשה חשבון נפש במצבה הוז.

3. איזה עושים או לא עושים?

הסבר השלב – אנו צריכים ליצור חיבור והרמוניה ביןו לבין ההחלטהות שאנו לוקחים. חשבון הנפש הוא כלו חשוב מאוד, אבל הוא חייב להפוך מחוזה חיצוני, ממחזיות חיצונית לברית, לקבלה פנימית (מה שעוויד נהריך בפעולה הבאה).

אופציה א – שולם עם עצמי / רמי פורטיס

נקרא את הקטע של רמי פורטיס ([נספח 1](#))

נשאל:

- מה אתם חושבים על הדברים?
- איך מייצרים שלום בין לבין עצמו?
- איך הופכים את חשבון הנפש מחוזה לברית?

אופציה ב – פנים וחוץ

נקרא מתוך דבריו של הרוב אלימלך בר שואול ([נספח 2](#))

נדון עם החניכים:

- بما שוננה איש הראשון מהשני?
- איך מצליחים להיות אנשים שהפנים והחוץ שלהם מתחברים כמו איש השני?
- איך נהפוך את ההחלטהות שלנו, את חשבון הנפש שלנו להיות חלק מאיתנו?

4. סיכום

ナחוּר עַל הַשְׁלָבִים שָׁעֲבָרָנוּ:

- א. בפועלה הקודמת הבנו שיש פער בין ההחלומות שלנו לבין מה שקרה בפועל. הבנו שמחויבות הכרחית בשבייל להצלחה לתקדם והבנו שחשבון נפש זהו כלי שמאפשר לי לעשות זאת. (מדרגת המחויבות / החוזה)
- ב. בפועלה זו הבנו למה קשה לנו לעשות חשבון נפש.
- ג. למדנו מה האתגרים והמחיריהם (לכורות' ברית) בלחיות חיים של חשבון נפש.
- ד. המחלנו ללמידה על הדרכן לעשויות חשבון נפש והוא באמצעות יצירת הרמונייה וקבלת פנימיות שלנו את עצמנו, יצירת חשבון נפש שנעשה מתוך שמחה. אנו כעת מתחילהם לאט לאט להבין מה זה אומר להיות בברית עם עצמי (שנתעמק בפועלה הבאה).

נספח 1



התמונה הזאת צולמה בזמן חזרה לקראת הופהה קרובה. אני יכול להציגם עם כל מיי ודברים סימבוליים, אבל בסוף אנחנו מצלמים את עצמנו וזה גם בעצם כל הסיפור. הסלפי הזה, וזה שנחננו מחיצים לעצמנו. אם אבחן את הדברים דרך הפריומה של חשבון נפש, השנה עשוית שולם עם עצמו, בכל המונחים. הסלפי הזה לא בא בשבייל אחרים, הוא בשבייל הרו. אני מבוגר מכל "הסלפים" האחרים ברשות. וכשאני מנשה למצוא את הסיבות למוביל הסלפים הזה, אני חושב שהוא הקבלה העצמית.

ברור שיש עדיין ביקורת כלפי עצמי, אבל בغالל שעשייתי שלום עם עצמי השנה הורודתי גם את סך הביקורת. אני עושה דברים אחרים בוני לבני עצמו. דברים תודעתיים יותר, שיחות עם עצמו. משוחיח יותר עם הלב מאשר עם המוח. פעם הייתה מדבר עם המוח אבל עם השניים גileyתי שהוא מרמה. בטליזיה, למשל, קיבלתי החלטות שלא באו מהלב אלא באו מהascal. דרך ההופעה שלי שם שמתו לב לאופן שבו אני מקבל החלטות, מהלב ולא מהראש. לא הייתה מודיע למקור של זה. יותר קל להיות קשוב ללב בغالל שאין מזינקי ומוזיקה לא מתחברת לשכל אלא לרגשות.

אני לוקח את הסיכון להישמע קלישאתי, אבל אני מאמין את "שולם" שעשייתי עם עצמי למלעם. אני נורא ורוצה שיירוה שלום. וזה לא פוליטי. אני רוצה שכמו שאני עשייתי שלום עם עצמי, שככל העולם יחווה את זה. אני לא יודע אם הדרך שלוי היא הדרך הנכונה אבל כל אחד יכול למצוא את הנחטיב שעשויה לו טוב, כמו שאני מצאתי בשנה האחרונה. זה פשוט ככה. החיים הם פשוטים. אנחנו עושים אותם מורכבים. אנחנו צריכים ללמוד לסלוח לעצמנו, זו ההתחלת הכי טובה. אנחנו מאמינים את עצמנו וכوعסים על עצמנו, בלי להבין שזו לא בושה לבקש גם מעצמנו סליחה.

רציתי לעשות מהונה שוריא והכי ישרה ורק כנה שייכולה להיות. הדרך היהודה שאתה יכול להיות למגרי כן עם עצמך זה כשאתה מסתכל על עצמך במראה - רק אתה ועצמך, ממש מסתכל לעצמך באישונים. אתה רואה את עצמך דרך העיניים שלך בלבד, בלי שום השפעות חיצונית. אתה הכי חשוף והכי שוקף באוטו וגע - מה שאתה רואה זה מה שיש, אין לך لأن לברות, זה רק אתה עם עצמן. זה חשבון הנפש האמיתית.

בשנה האחרונה עברתי תהליך של להסתכל על עצמי באמת, בן אדם צריך לעמוד הרבה עם עצמו כדי להישיר מבט למראה ולהסתכל על עצמו, בלי להסתכל הצדקה. המבט הזה אל תוך עצמו גרם לי להבין שברמה האישית, התבגרתי מאד.

נוף 2

"החיים והמעשים מלמדים אותנו שיש לנו אנשיים שהעשהיהם שלהם נובעת מן הפנים ואנשיים שעשייתם נובעת מן החוץ. וסימנים מובהקים לשני טיפוסי יסוד אלה.

האיש הראשון - כל עשייתו מן החוץ. הוא זה שיכל או רוכב מופנה כלפי עולם החוץ, פתוח ומפולש לרשות הרבים. כל דבר גדול וקטן שמתחרחים בסביבתו או בקצה האופק ומעברו, לו מותחים את סקרנותו עד הגבול האחרון, והוא מוצא בהם עניין רב, "עלמות" מלאים, יותר מזה - את עולמו הוא כולה. ורק פינה אחת איננה מעוניינת אותו כל עיקר - פינת נפשו הוא. הוא תמיד הומה ומהמה ורועש וגועש אצל הכל, ואינו מצוי אצל נפשו. השהייה במחיצת נפשו מטילה עליו שעומם, והוא ברוח ממנה בכל כוחו ורצונו. איש זה, ודאי שהוא רחוק לפיו מציבו מופיענה של תשובה - מפני שהוא רחוק מנפשו, ואין ה תשובה מצויה אלא למי שמצוין אצל נפשו.

האיש השני - עשייתו נובעת מן הפנים והוא טיפוס שונה לחלווטין. הוא קשור לעולמו הפנימי ועל פיו פועל בחוץ. אין עולם החוץ זר, לו אלא שמתווך נפשו ודרך נפשו הוא רואה את כל העולם כולו בשלל צבעיו, בכל אורותיו וצלליו".

(על-פי הרב אלימלך בר שאול, "מצווה ולב")

פעולה 3 - ברית בין לבן עצמי

רציון היחידה

האם ניתן להמתיק את קתנות האדם - לא למחוק את האישיות אלא להרים את כולה אל על? על מנת לעשות כן צריך למזג בין חשבון הנפש לבין ההזדהות שלנו אליו, לשנות אותו לאורך זמן אך במקביל לעובוד לפתח ולהעניק את קומות הרשלמה ורברית עם עצמו, השמחה בכך שהוא והחיבור העמוק פנימה עם כוחותיי, מגמותיי ורצונותיי.

מטרת היחידה

החניין ילמד לפתח הרמוני בין הצורך בחשבון נפש ובין בריאות ושמחה בעצמו.

מבנה היחידה

1. **לעשות חשבון וליצאת גדוֹל**
2. **עבדודה ויצירה**
3. **שמחת הברית**
4. **סיכון**

מהלך היחידה

1. **לעשות חשבון וליצאת גדוֹל**

הסבר השלב - בשלב ראשון נבין שעובדת נפשית מאומצת וחשבון נפש לא אמור להוריד ולהקטין את האדם אלא אדרבה להגדיל אותו ולהפוך אותו לשלם יותר.

אופציה א - הרב קוק

נלמד את הקטע הבא מאורות התשובה:

"ושנום דברים רביים שהם מעכבים את התשובה, ואנחנו חייבים לסלק אותם מקרבנו ולהתגבר עליהם בכלל עוז, אבל הדבר המעכב שהוא כולל בקרבו באמת את כל שאר העיכובים, הוא המושג של ציור התשובה, הקשור שלא על פי אמרת, רק עם דלול נפש, עם חולשה ורפויון, והنمכת החיקם. הציור הזה הוא באמת פוגם גם בתוכן התשובה של כל יחיד במידה ידועה, אבל יותר מכל הוא מעכב את התשובה הכללית שהיא מוכרת לתבוא כתעת עם رسمي קוי, הגואלה, שעמם אנו חייבים להיות אמיציו רוח, מלאו חיל ומשתוקקים לשובע טל של חיים, של יצירה עצומה ושל רענןות" (אורות התשובה, תוספות תשובה, 1)

הרבי קוק מלמד אותנו, שכאשר עושים תשובה, כאשר עושים חשבון נפש ותהליך נפשי עמוק, אנו גדלים, אנו הופכים להיות שלמים יותר ובעלי כוחות.

אופציה ב - משחק מגדי

משחק כדורי סיני / משחק כדור אחר ונעשה תחרויות מי הקבוצה / החניך שהיו הטוביים ביותר. נחקק את המשחק בכמה סבבים. נבחן מי החבירה שעשו הכל למען הניצחון וממי החברה שלא עברו על החוקים, שעזרו לחבר, שלא רמסו בשבייל לניצח.

מה שניתן ללמידה מהמתודה זה הדרך שאוטם חניכים שחשבו על תהליכי נספחים מעבר לניצחון, שעברו תהליך נפשי של יותר לחבר או עוזרה, הרווח שלהם, הגדילה הנפשית שלהם גודלה באין שיעור לעומת 'ההפסד' הקטן של המשחק הקרב.

גם בחשבון נפש או בתהליך נפשי הרבה פעמים זה נראה ומרגיש שאנו נחים קטנים יותר, אמם עיסוק זה מגדי אותנו לטווח הקרוב והרחוק

2. עבודה ויצירה

הסבר השלב - דרך חשובה בעבודת ד' של חשבון היא לייצר בריותות, מקומות עמוקים של קשר אל הדברים הטוביים שבוי, אל האני הפנימי שלי וליצור חיבור בין הצד העובך והעשה חשבון לצד שיוצר הזדהות פנימית עם זה.

אופציה א - לשון תוכנות

נשחך משחק לשון תוכנות.

כללי המשחק - יושבים במעגל כאשר לאחד מהחניכים יש ערמה של קלפים עם תוכנות טובות (נספח), המטרה היא ליצור רבייעית תוכנות טובות שmagידות את החניך, מי שמצילח לייצר רבייעיה כזו מוציא לשון, מי שרואה חניך עם לשון בחוץ מוציא גם עד שהחניך الآخرן מוציא והוא מקבל משימה מהקבוצה.

נכשך מהחניכים לחשב איך התוכנות האלו שיצרו לעצם באוטו לידי ביטוי בחיים הפרטיים שלהם? האם אלו תוכנות שלוליות אותן? (אולי חלק מהחשבון נפש- באילו תוכנות הם ירצו להשתפר?)

אופציה ב - טוב כרע

נקרא את הפסקה הבאה ברב קוק:

"כשעוסקים בתחום צריכים להגדיר BIOTHER את מהותם של הטוב והרע, כדי שהחריטה וوزועו הרצון מחויב לשיללה יפל רק על הרע ולא על הטוב. ועוד יותר, שציר לבורר את הטוב הנמצא בעומק הרע ולחזק אותו - כשהוא הכח עצמו שבורחים מן הרע, כדי שתהייה התשובה כה פועל לטובה, המהפקת ממש את כל הזרונות לציווית". (אורות התשובה, ט, ה)

3. שמחת הברית

הסבר השלב – יצירת החיבור ההז יוצרת קומה חדשה, קומה אשר נבנהה על גבי המחויבות והבנת הצורך בחשבון הנפש, וגם מבינה את האתגרים והמחיראים של זה, קומה אשר יוצרת הרמונייה בין האדם לעצמו, קומה אשר מביאה את האדם לידי שמחה פנימית והשלמה.

אופציה א - דמיון מודרך

בוצע עם החניכים דמיון מודרך. אחרי רגעה והרפיה "ኒיקח" את התלמידים אל פיסגת הר מושלג, שם נמצאת בקטה קטנה ונעימה, האח בוער, חלונות גדולים משקיפים לעבר מרחבי השлаг, אנחנו נשכבים על השטיח ומביעים לתקרה. מעליינו מראה גדולה, בהתחלה

אנו רואים את השתקפותנו במרקם, אך לאט לאט התמונה משתנה ומה שאנו רואים זו נקודה אחת בחינוינו בה אנחנו טובים. (תמונה טובה שיש בנו, התנהגות מסויימת טובה המאפיינת אותנו, מעשה טוב שאחנו עושים וכן הלאה) אנחנו מתחמדים בנקודה זו והיא הולכת ומארה, הולכת וגדלה וממלאת אותנו אושר רב. לאחר שההتمלאנו שמחה ואושר ממנה, אנחנו לוקחים נקודה זההרת זו מכנים אותה לקופסה קטנה בתוך ליבנו. כל פעם שנחפוץ בכך יש לנו את יכולת לפתח את הקופסה והנקודה המלאה אותנו ותציג אותנו.

נחוור חוזה ובחרוגה בדרך בה הגענו.

אופציה ב - הזדנות נהפכות לזכיות!

"יש חסרון בתוכונתה של התשובה הנומכה, שהוא מחלשת את רצונו של האדם, ופגמת בזה את אישיותו. וחסרון זה מתרמלא הוא, כאשר באה מחשבת התשובה למגר בשולחה, שהרי היא מתאחדת או עם התשובה העליונה, שככל עיקר כוננה היא לא בהחלשת הרצון ובשבירת האופי האישית של האדם כי"א דוקא באמוץ רצונו והגבירת הערך של אישיותו, ומתוך כך הזדנות מתפקידות לזכיות, יובשוב רשות מרשותו ועשה משפט וצדקה - עליהם הוא יחיה".

הרב קוק מסביר שיש קומה תחתונה של תשובה, של חשבון נפש, של הזדכנות שהרבה פעמים מגיעה עם הכרה וקוší, אמנם למרות שנראאה שהיא מביאה עמה חולשה, לבסוף כאשר מתעלים למדרגה העליונה, לברית, מתגלה מדרגה חדשה וקומה חדשה של הרמונייה ושלמות עד אשר זדנות נהפכים לזכיות ממש!

4. סיכום

- א.** על אף שנראאה שחייב נפש מקטיין אותו ומחילש אותו, למדנו שהוא דווקא מגדל אותו כדם.
- ב.** במקביל לעבודת הפשופש ומציאת הפגמים علينا גם לחפש דברים טובים, ולהזק את עצמנו בנקודות החביבות שלנו.
- ג.** החיבור שנוצר בין חלקו הנפש השונים, בין המקומות הטובים שבין החלקים שדרושים לעבודה, ככל שהמקומות שאני בוחר לחזק נעשים מתוך הרמונייה ובחריה גדולה יותר ומתוור שלמות פנימית כהה הברית גדולה והאדם גדול.

טוב לב

חשש הומור

דייקנות

נדיבות

דבקות במטרה

אדיבות



גאות אחידה

אחריות

צדק

ענווה

הכרה בערך עצמי

קשיחות



שלווה

כרייזמטיות

יכולת ארגונית

אמפתיה

סבלנות

סמכויות



מקוריות

עצמאות

פתחחות

ביקורתיות

תקיפות

רגישות



יצירתיות

יושר

אומץ

התחשבות

ביטחון עצמי

חוכמה



הՐפתקנות

**יכולה תקח
דברים בקהלות**

סימפתיה

**יכולה תקח
דברים ללב**

מסירות

מנהיגות



חברותיות

שמחה

כינוחות

מחויבות

אומץ

דבורה



עוז

כברוד



לא בחרתי
לבוא לעולם
-
זה ברית?

הקדמה לمعורך

מודריך/ה יקר/ה,

פעם חשבת למה נולדות לעולם ולסביבה שלך דווקא בתקופה הזאת? כפי שאתה יודע התחומיים הללו, מעצבים ומשפיעים علينا מבל' שנוכל לבחור. במערך זו נלמד יחד איך ובאיזה אופן ניתן להתייחס לסביבה שלי ולתחומי המעצבים משפיעים علينا במצבות? עד כמה הם משמעותיים? מה טוב לי ביחס אליהם ומה מפריע לי? נבין יחד שהכל תלוי בבחירה שלנו כל יום מחדש. יש לי בחירה בכל יום מחדש לבחור בדרך שלי, לבחור במקום אליו אני שואף להגיע, ובאמת להגיע אליו. בחים שלנו אנחנו לאו דווקא בוחרים את הגורמים החיצוניים בחים אבל אנחנו בהחלט בוחרים בגישה שלנו למה שיש לנו בחים. הגיעו להבנה שהבחירה שלי והגישה שלי זה נקודת המפתח. כך אנחנו נתקדים בצורה הכי טובה, ממשמעותית ויעילה.

במערך זו נלמד על כך שיש לנו בחירה לפניינו אם להיות שותף או לא. אני יכול לבחור להיות פעיל ולקחת חלק بما שקרה מסביבי ואני יכול לבחור להיות סביר ולהסתכל על המצבות ולהת לדברים לזרום בלבד. נבין יחד שהעולם תמיד מישר לפועל, לא משנה אם אני אהיה שותף או לא, זו ההחלטה שלי מי אני בוחר להיות ביחס לסביבתי, החלטה שלי אם אני שותף למשימה או לא.

בריות עמוקה תגרום לנו להיות פרוакטיביים (וזמינים) עם העולם, לנקחת עליון אחריות ולקדם אותו. יש לנו כוח לשנות את המצבות, הקב"ה נותן לנו את כל הכלים והכישרונות לפעול וככשיו אנחנו צריכים לנקחת את הנסיבות האלה ולהוביל דברים ולקחת אחריות במצבות.

חזקו חבריכם!

פעולה 1 - לא בחרתי לבוא לעולם

רציון היחידה

לא בחרתי לבוא לעולם, לא אוכל לשנות את ההורים שלי או העם שלי. גם אהנטק מהם או אבchar לברות. התחומים הללו, שמעצבים ומשפיעים علينا מבלתי שנווכל לבחר - אין ובאייה אופן ניתן להתייחס אליהם? עד כמה הם משמעותיים? מה טוב לי ביחס אליהם ומה מפריע לי?

מטרת היחידה

החניכים יבחןו את יחסם לסביבה הקרובה, אותה סביבה שהם לא בחרו בה והם נמצאים בה מאז שנולדו.

מבנה היחידה

1. על כרחך!
2. סביבה משפיעה
3. אז מה דעתך על זה?
4. סיכום

מהלך היחידה

1. על כרחך

הסבר השלב – בשלב הראשון נבין שהגענו לעולם שיש בו ממדים רבים של חוסר בחירה, ולא יעזר מה עשה לא אוכל להנתנק מזה.

אופציה א - על כרחך אתה נולד

נלמד עם החניכים את המשנה:

"ואל יבטיחך יצרך שהשאול בית מנוס לך, שעל כרחך אתה נוצר,
(ועל כרחך אתה נולד),
ועל כרחך אתה חי,
ועל כרחך אתה מת,
ועל כרחך אתה עתיד למן דין וחשבון לפניו מלך מלכי המלכים הקדוש ברוך הוא". (אבות ד, משנה כב)

נשאל את החניכים:

- מה אנחנו חושבים על זה?
- איך ניתן לדרש מאייתנו אם לא שאלו אותנו? ולא רק זה אלא להביא אותנו לדין וחשבון?

אופציה ב - בחירה או שלא

כל חניך מקבל כרטיסייה עם נתון כלשהו (**נסוף 1**). שמימן על הרצפה שני דפים. על הראשון כתוב 'בוחר' ועל השני כתוב 'לא בוחר'. כל חניך מניחה את הפטק מתחת לדפים. אם זה נתון לבחירה אז ב'בוחר' ואם לא אז ב-'לא בוחר'.

2. סביבה משפיעה

הסבירו השלב – נבין עד כמה הסביבה שלנו היא גורם משפיע علينا, וכמוהן למרות שהיא הגורם המשפיע ביותר, לא שאלו אותנו אם אנחנו רוצים לגדל בסביבה צו או לא.

אופציה א - אנשי המסורת

נספר סיפור בדוי על אדם שאפשר לומר "עשה מה שאתה רוצה", לפי הוריו בדיק, ומאושר מזה. "משה מחשידות גור שמתנהל בדיק לפי הספר ולפי מנהגי הוריו, וחיו מאושרים וטוביים. הוא לא מכיר את נפלאות האינטרנט ולא מחפש לרעות בשדות זרים, והוא נשוי באושר לאישה אותה הכיר ב-3 פגישות לפני האירוסין והחתונה, והוא לא יודע לדבר באנגלית (יידיש כן, ברור)".

לעומתו נספר על אדם אחר.

"עומר, שגדל בקיבוץ על ברכיו של החינוך החילוני והחלוצי, ולאחר שירות בסיירת חיפש לבסוף כמה שיור מהמקום בו גדל, יצא לסייע טיסות ברחבי העולם, וכיום הוא מורה לילוגה בטיבען, ניתק קשר עם משפחתו".

נשאל את החניכים:

- מה דעתכם על 2 האנשים האלה?
- אתם מסכימים עם העובדה שהמשיכו את דרכם של הוריהם?
- האם באמת הייתה להם בחירה בזיה?

אופציה ב - ביצה תגדל להיות אפרוח

נספר את הסיפור 'הביצה שהתחפשה' (נסוף 2)

נשאל את החניכים:

- מה הביצה ניסתה להיות?
- האם הביצה הצלחה לבסוף?
- מה ניתן ללמידה מהסיפור?
- עד כמה אני יכול לבחור להיות מיGANI רוצה?

אופציה ג - מיפוי מעגלים

נחלק לחניכים דף של מיפוי מעגלים שונים בחים שלו שהופיעו על מיGANI. נבקש מכל חניך לכתוב בכל מעגל איזה צד מתוכו יצא החוצה (נסוף 3).

נבקש מהחניכים שירצו לשחרר מה כתבו ושים בפניהם את השוני בצדדים שונים באישיותם במעגלים השונים בחים.

نبין עד כמה הסביבה שלוי משפיעה על מיGANI. המעגלים השונים בחים שלנו גם מרים לנו להוציא צדדים שונים שלו החוצה.

אופציה ד - ניסוי התאותמים

נספר לחניכים סיפור על סקוט ומארק זוג תאומים, זחים לחלוון, אשר גדו והתהנו באומה עיר, אותה ההורים ולאוותם המורים, עם אותם החברים ועם שקיורים משותף

בחיים. בגין 50 סקוט ומאرك שבמקצתם הם אסטרונאוטים נשלחו למשימת מחקר מטעם נאס"א, המוגרת המשימה נשלח סקוט לבלהו שנה שלמה בתחנת חלל, לאחר חוזתו של סקוט אל כדור הארץ, נבחנו ונמדדו שינויים בין התאומים, עד מהרה זוג התאומים הבלתי ניתן לזיהוי, בראו כשבו אנשיים שונים, הן במראה החיצוני שהשתנה, והן בצורת הדיבור, באופן החשיבת, ביכולות המשותפות שעד לפני שנשלחו למשימה היו זהות בין השניים. ניתן לראות מהסיפור אויר סביבה שונה, אקלים אחר, אוירה אחרת, יכולות לשנות את הבן אדם לחולטין.

3. אז מה דעתך על זה?

הסבר השלב - לעובדה שנולדתי וברחו לי בדרך חיים יש הרבה צדדים חיובים, אמנם יש גם דברים שגורמים לקשיים לאדם. העובדה שלא בחר בדרך זו או שהוא צריך למצוא את דרכו לאחר שכבר גודל בדרך מסוימת גורמת לו לקשיי מול האישיות שלו. האתגר הזה מביא עימיו את הצורך להתמודד ולבחור. ננסה לבחון את שני צידי המתרס.

אופציה א - סבב דמות ממשועית [כיוון חיובי]

נעשה סבב בין החניכים בו על כל אחד לספר על דמות ממשועית ומדוע היא כזו בשביולו. ניתן לעשות זאת בסבב פשוט או בצורה מעניינת אחרת (להביא תמונה של אותו אדם, להביא קטע או סיפור ממנו).

אופציה ב - שאלת של אתגר [כיוון של קושי]

"הכל בידי שמיים חז' מיראת שמיים" (nidah, ברכות)

הקב"ה יכול לצות עלי הרבה דברים, לשנות מציאות. הוא מחליט באיזה מקום אני נולד, לאיזה משפחה, חברים, מצבכלכלי, נפשי, יכולות אישיות, חברתיות, צבע עיניים, צבע שיער ועוד ועוד. אבל הדבר היחיד שהקב"ה לא מחליט זה היראת שמיים. בחיים שלנו אנחנו לאו דוקא בוחרים את הגורמים החיצוניים בחיים אבל אנחנו בהחלט בוחרים בגיisha שלנו למה שיש לנו בחיים.

יש דברים שייתר קשים ומאתגרים והשאלה היא האם אם אני מצליח להתמודד עם זה בצורה ובגישה הנכונה.

נשאל את החניכים:

- איך מתמודדים עם אתגרים שנובעים מהצורה שבה גדרתם או מהסבירה שגדלתם בה?
- איך מדברים ומתייחסים למצב גם כשלא מרצוים ממן?

אופציה ג - נודעת לו [הצורך לבחור - 1]

הוא היה אומר, חביב אָדָם שְׁנַכְּרָא בְּצֶלֶם. חבה יתירה נודעת לו שְׁנַכְּרָא בְּצֶלֶם, שְׁנַאֲמֵר (בראשית ט), כי בְּצֶלֶם אֱלֹהִים עָשָׂה אֶת הָאָדָם. חביבינו ישראל שְׁנַכְּרָאוּ בְּנֵים לְמִקְוָם. חבה יתירה נודעת להם שְׁנַכְּרָאוּ בְּנֵים לְמִקְוָם, שְׁנַאֲמֵר (דברים יד), בְּנֵים אָתָם לְהָאֱלֹהִים. חביבינו ישראל, שְׁנַמְּנָן לְהָם כָּלִי חֲמַתָּה. חבה יתירה נודעת להם שְׁנַמְּנָן לְהָם כָּלִי חֲמַתָּה שֶׁבּוֹ נִכְּרָא הַעֲלָם, שְׁנַאֲמֵר (משלי ז), כי לך טוב תִּמְתַּחַץ לְךָם, תֹּרְתִּי אֶל תְּזַבּוּגָה. (אבות ג, משנה יד)

נשאל

- מה ההבדל בין להיות בעמדה מסוימת (להוולד בצלם, להיקרא בן) לבין להיות מודע לזה?
- איזה נזירות מעשיות יש לתודעה זו?
- איך בוחרים בדבר שאין לך בחירה בו (לבחור לחיות בצלם לעומת לדעת שאתה נבראת בצלם..)?

אופציה ד - סיפורו של זין שילון [הצורך לבחור - 2]

נספר לחניכים את הספר על סרן זיו שילון -

זיו שילון נולד בברא שבע בשנת 1988, בשנת 2006 התגייס כלוחם לחטיבת גבעתי, במהלך שירותו יצא לקורס מכ"ם וקורס קציני חי"ר בבית הספר לקצינים של צה"ל, מילא מגוון תפקידים, והשתתף במספר רב של מבצעים ופעילותות לרבות מבצע עופרת יצוקה. בעת שירותו קיבל מספר אותות הצטיינות ושבה על תפקודו.

בתפקידו האחרון היה מפקד פלוגת לוחמים (בדרגות סרן), בגזרת צבר של החטיבה, במהלך תעסוקה מבצעית בدرום רצועת עזה, בגזרת כיסופים. ב-23 באוקטובר 2012, ביוםו האחרון בתפקיד, יצא כוחות הגדור לפעלויות חודרת על מנת לטהר את מרכז הגדר מטען מתענים וממנהרות. בחלק האחרון של אותה הפעילות, הגיע לפני סוף הפעילות נגש שילון לפתח שער בגדר על מנת לאפשר לכוחות הנדסה ושריון שפלו בצדוחה עם גבעתי לשוב לשטח ישראל.

בפתחית השער הופעל מטען שהתקפוץ ישירות על גופו של שולון בעוד שאר הצוות שלו נמצא מאחור, באזור מגן. שילון התעוור סמוך לגדר המערכת, שתי ידיו מרוסקות לחולטין וגוףו שרוף ומדם. לאחר מספר דקות על הקרקע, הצליח להעתש ופינה עצמה אל הזרת הוא נושא עמו את שארית ידו הימנית. לאחר טיפול מסור של החובש הפלגתי והרופא פונה במסוק לבית החולים סורוקה במצב קשה כאשר נשפת סכנה לחייו. שילון עבר ניתוח לשחזרו ידו הימנית. מאותו רגע עבר אשפוז ושיקום אינטנסיבי של כ-11 חודשים. בחודש דצמבר 2016 השחרר שילון סופית משירות פעיל בצה"ל לאחר כ-11 חודשים של שירות.

לאחר השיקום וההבנה שאת המשך חייו יעביר זיו לא ידו השמאלית ועם יד ימנית חצי מתפרקת, זיו בחר שלא להתיאש ותמיד לבחור בחיים, להרים את הראש מעל המים, להתעלות.

זיו היה והינו שותף פעיל בעשרות מפעלי חסד והצלחה במדינת ישראל, פועל לשיתופיות חיבור ואחדות בין המגון הרחב בעמ"י, מקדם ומוביל מיזמים, ובעיקר בוחר בחיים.



נצח יחד עם החניכים את הסרטון הבא על זיו שילון
(ניתן בשבת לשלווח מראש)

<http://bit.ly/35u9BpE>

نبון יחד עם החניכים שהכל תלוי בבחירה שלנו כל יום מחדש. יש לי בחירה בכל יום מחדש לבחור בדרך שלי, לבחור במקום אליו אני שואף להגיע, ובאמת להגיע אליו.

ברור לנו שהאנשימים מסביבנו הם דמויות ממשמעותיות למי שאנו, והם גורם ממשמעותי מאי בדרך חיינו. אך יותר מכך, ההבנה שהבחירה שלי והגישה שלי זה נקודת המפתח. כך אנחנו נתקדם בצורה היכי טובה, ממשמעותית וועילה.

4. סיכום

נסכם את מה שעbermanו:

- א. הבנו שיש מרחבים רבים שבהם אין לנו בחירה
- ב. לדנו שלמרחבים האלה, הסביבה, המשפחה ישנה השפעה רבה علينا.
- ג. להשפעה זו יש מינים חיוביים ומינים שליליים.
- ד. יש לנו בחירה איך להתמודד ולפעול כתעת אחורי שאנו מבינים את הנתונים.
- ה. בפועל הבא נרchieב על עולם הבחירה הזה.

אחיהם

לכעוס

להיות יפה

לאהוב

לאהוב מתמטיקה

חברות





להתפלל

**לייולד בעיר
אחרת**

**סוג הכיפה שאני
חובש**

**הבית ספר שבו
אני לומד**

הבית הכנסת שלי

ללמוד תורה

לומר תודה

לעוזר להורים

להקשיב



• בוחר.





• לא בוחר •



וכך הבינה הביצה שלביבה קשה לחיות, אם היא רוצה להיות לא היא, אלא אחת הפטריות.

ובכל זאת ניסתה מחדש: התchapשה והנה היא כד! התקשתה בפסים, הדביקה לעצמה צוואר ושתוי ידיות, והה!

אבל, חתול שעבר שם שאל:
מה זה? האם אתה כד? אין לך פתח, ובכלל,
אי אפשר לשמר בר חלב, חלב!

מה לעשות? התchapשה לילין, חבשה מצנפת
עם גידול וצירה על עצמה (לפי סדר) גבות,
עינים, אף, וצחוק.

איןך מצחיקה אמרו לה. מכירם אותו
מרחוק.
ניסתה הביצה תchapשה אחרות, התchapשה
לסל ולשען ולתפוח ואפילו לסתם מעגל
מצור בגור על הלוח, אבל, שום דבר לא
הועיל. בכל פעם הכירו אותה מיד.

את סתם ביצה מחופשת, אמרו לה.
גם התרגנולת הקרה אותה.

איפה הייתה, ביצתי של? כבר מזמן רציתי
לשב עלה, לדgor, כמובן.
אם, אינני רוצה, אמרה הביצה, עלי
להתגמל בעולם.

אולי בפעם אחרת, אמרה הדוגרת, ועכשו
תעשה בדיקון כמו כולם. וכבר דגירה עלייה.

פתחום הייתה הביצה בחום ובחשך והיתה
מורחחה לממתן. אבל لماذا?

יום אחד הייתה לה הרגשה מוזרה. משחו נגע
בה וזה היה זעבה, היא התרגשה:
מה קורה לי, אמא? ולא שקעה ולא השלים.
אני כבר לא אני" צייחה, אני כבר לא ביצה!
משחו מנסה כי לבקען, לפתחות, לפרקות!
כਮובן, אמרה אמא, כמובן. סוף סוף אתה
אפרוח!

הbiaza שהתחchapsha / אין פגיס
היה הייתה ביצה שלא רצתה להיות ביצה,
מן שלא יכול לא לעמוד, לא לקוף,
ולא ללכת. וכל הזמן הייתה רק מתגלגת
ומתגלגת.

פגשה הביצה כדור פינג פונג.
אנחנו כל כך דומים, אמר לו, שנינו עגולים
ולבנים, בווא, נתגלגלו יחד!

אבל הcador היה ריקן וגאותן.
אני קופץ, אני רץ ואת רק מתגלגת!
אמר וקפצ' מעל לבייצה המתגלגת.

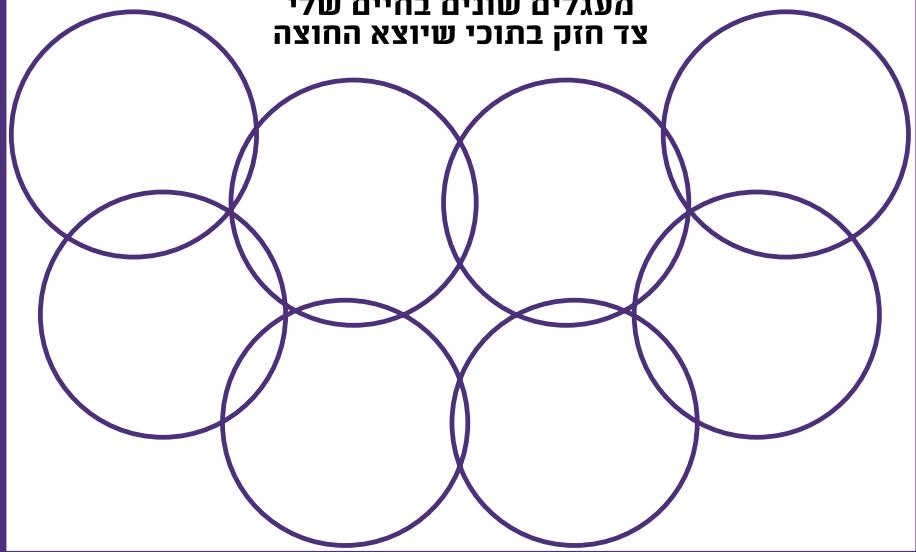
פגשה הביצה בלון, אמרה לו,
שנינו עגולים, בווא נתגלגלו יחד!
אבל הבלון היה מנופח ורודף רוח ובכלל
לא רצה לענות. הוא נmars' לו למטה
ועליה ו/orה לו שם והלאה.

נתגלגה הביצה לבדה וחשיבה לה: מה
אפשר לעשות? מה עוד אפשר לנסות?
אייזו צורה מוזרה יש לי, ממש צורה!
האם בכל העולם גדול לא נמצא לי חבר?
פתרונות היה לה רענון נפלא: היה תchapשה
למשהו אחריו!

התchapשה לפוך אודם: צבעה את פניה בצבע
אדום, הדביקה סביבה עלים כחולים, זהה!
אייזה פרח משוננה, אמרה ילדה. הוא חלק
וקרח ובכלל אין לו ריח.
הוא בכלל לא פורה, הוא סתם ביצה, אמר
לה יולד אחד.

ושניהם הסתלקו בריצה.
ועכשיו התchapשה הביצה לפטריה
או מנש שמנמננת, אבל נחמדה מאוד.
עמדו לה בצד קצת נפחdet.
הפטריהות הביטו בה בתימהוּן:
הפטריה החדשה- יש לה קליפה קשה
ורgel עבה, ומתקנדנדת

מעגלים שונים בחיים שלי
צד חזק בתוכי שיוצא החוצה



פעולה 2 - החזופש לנורות

רציון היחידה

נולדתי למשפחה במקום מסוים שלא בחرتני בו. עד כמה אני מחויב להיות שותף וחלק? אני צריך לעוזר עם אחיהם שלי? להורים שלי?

אני באתי לסניף כי פגשתי כמה חברים ורציתי להיות איתם אחר הצהרים - אני מחויב למוגרת של הסניף? אני סה"כ בסניף אבל בלי קשר לתנועה, למה אני מחויב למוגרת התנועתית?

עד כמה הסביבה שלי הכרחית לי? איפה אני מול הסביבה?
האם יש צורך שאקח אחריות? האם אני בוחר לקחת חלק או לא? האם אני פעיל או סביל?

מטרת היחידה

החניכים יビינו את מחויבותם לסביבה שלהם.

מבנה היחידה

1. טוב לי במקום שלי
2. מקום למחויבות
3. מחויבות ואחריות
4. סיכום

מהלך היחידה

1. טוב לי במקום שלי

הסבר השלב - בשלב הראשון נמחייב לחניכים את התפיסה של לעשות רק מה שכייף לי או טוב לי במקום שלי להיות מחויב אליו, שלא כל כך אכפת לי ממנה או שאני לא מרגיש מחויב אליו ואני מגיע/نمצא רק מנסיבות שלי.

אופציה א - גל של כיסאות

כל חניך יוכל פתק ובו שתי שמות של חיות. החיה הראשונה זהה לכל החניכים והחיה השנייה שונה לכל חניך (**נספח 1**). אוור להגדיר לפחות אחד אילו חיות רשומות בפטק.

לאחר שכל חניך זוכר מהן החיות שלו. כולם עומדים במעגל צפוף. והמדריך זורק שם של חייה לאויר, אותו החניך שקיבל את שם החיה בפטק שלו צריך לנסות לשבת, כאשר שני החניכים העומדים ממשין צדדיו צריכים למנוע ממנעו לעשות זאת.

בכל סיבוב זורק המדריך שם של חייה אחרית ובסיבוב האחרון המדריך אומר את שם החיה המשותפת- וכל החניכים נופלים אחד על השני...

- איך היה?
- למה בסוף לא הצלחנו? (סמכוון בעיניהם עצומות על מי שעמד לצידנו, זה שלו, אם אפשר להיות מהצד אז נהיה)

אופציה ב - קליפת תפוח זהב

נקראת סיורו (**נספח 2**) של שי עגנון.

נשאל בעקבותיו:

- מדוע אף אחד אינו מרימים את קליפת התפוז?
- מה אתם חושבים על הסיפור הזה?
- עם איזה תודעה הגיע כל אדם שראה את קליפת התפוז?

2. מקום למחוייבות

הסבר השלב – כאשר אנו נמצאים במקום זה דורש מאייתנו להיות מחויבים אליו, להכיר אותו, ללמידה ממנו, לקחת בו חלק.

אופציה א - מגדל קשיות

נחלק את הקבוצה לשתיים ונציב לפניהם תחרות בין שתי הקבוצות. כל קבוצה קיבל **קלפים, כסותות וקשיות** ותצטרכ לבנות את המגדל הכי גבוה ויציב תוך 10 דקות.

בזמן שהחניכים בונים אנחנו נכתב / נשים לב לעצמנו איך כל החניכים מגיבים, מי משותף פעולה ומי לא.

לאחר 10 דקות נחליט על קבוצה מנצחת ונשאלו את החניכים:

- איך היה?

נשאל את החניכים שלא השתתפו:

- למה הם לא לקחו חלק, האם הם מוחיבים להיות שותפים למשימה או לא?
- האם זה מעיד על מי שהוא ביום יומם? מתי אני פועל ומתי אני סביל?

אופציה ב - אוחד או שחקן

נקרא עם החניכים את הקטע הבא **(נסוף 3)**

נניח יחד שיש לנו בחירה לפניו אם להיות שותף או לא. אני יכול לבחור להיות פועל ולחתך חלק במה שקרה מסביבי ואני יכול לבחור להיות סביל ולהסתכל על המזיאות ולתת לדברים לירום בלעדי. נניח יחד שהעולם תמיד ימשיך לפעול לא משנה אם אני אהיה שותף או לא, זו ההחלטה שלי מי אני בוחר להיות ביחס לסביבתי. החלטה שלי אם אני שותף למשימה או לא.

נשאל את החניכים:

- האם אני שותף במשפחה שלי ?
- אני עוזר בבית ולוקח אחריות על אחיהם? סדר וארוגן?
- פעם עזרתי לארגן משווה נחמד ונעים למשפחה?
- אני מגיע הביתה ושאל מה לאווחת ערבי או שואל כמה אפשר לעזור כדי להכין אוווחת ערבי?
- אופה הם יכולים להיות שותפים למחלכים בקבוצה בסנייפ?
- אולי יש חברים בקבוצה שצריכים את עזרתי במשהו?
- אני יכול לעזור באווריה בקבוצה?
- אני פעם חשבתי לארגן משווה לקבוצה מחוץ למסגרת של הסנייפ?

3. מחויבות ואחריות

הסביר השלב - בשלב זה נבין שלקחת חלק זה לケット אחריות! במקומות שאין אנשים השתדל להיות איש!

אופציה א - שליחותו של האדם

ナルמד יחד עם החניכים את הקטע הבא של הרב סולובייצ'יק מספרו "ימי זכרון":

"את העבודה שמשהו חי בזמן מסוים, התקופה מוגדרת ובמקום מוגדר, ולא נולד בתקופה אחרת וبنיסיבות אחרות, נוכל להבין רק אם קיבל את עצם הרעיון בדבר שליחותו של האדם. ההשגה יודעת היכן וכייד יכול הפרט היחיד על חסרונו ויכולות הנפש האזרחיים בו, לקיים את שליחותו. באילו נסיבות ותנאים ובאיזה חברה יהא זה בכוחו של האדם למלא את שליחותו. בORA העולם פועל בהתאם להלכה האומרת כי לא יתכן למןנות שליח כדי לבצע תפקוד שהוא מעלה מכוחותיו של שליח. זו שליחות שאנו אפשר לקיים והיא מחוסרת כל ערך. מאחר שאם מנים אדם למלא שליחות, מן הראו ליתן לו גם את היכולת לפעול כשליח. משום כך נברא היחיד בתקופה ובמקום שבהם יוכל לקיים את פעולתו לשם מילוי שליחותו." (רב סולובייצ'יק, "ימי זכרון")

נולדנו כולם למקום מסוים, בזמן מסוים ויש לכך סיבה. נבין יחד שאם כך אז יש לכל אחד מאיתנו אחריות לסביבה שלו, הקב"ה שלח כל אחד לשיבה מסויימת ועליו אחריות לケット את זה בידיהם שלנו.

אופציה ב - עד שלא נוצרתי איני כדאי

נקרא את ביאورو של הרב קוק לתפקידו של רבא:

"עד שלא נוצרתי איני כדאי, ועכשו שנוצרתי כאילו לא נוצרתי" (מתוך תפילה يوم הכיפורים) -
לפני שנוצרתי, כל אותו הזמן הבלתי מוגבל שמעולם עד שנוצרתי, וזה לא היה דבר בעולם שהוא צריך לי. כי אם הייתה חסר בשבייל איזו תכלית והשלמה הייתה נוצר, וכיוון שלא נוצרתי עד אותו הזמן הוא אותן שלאל היה כי עד אז להבראות, ולא היה כי צורך כי אם לעת הזאת שנבראתי, מפני שהגעה השעה שאני צריך למלא אותה דבר להשלמת המצויאות. ואילו היה מייחד מעשי אל תכלית בריאתי הנני עכשו כדאי, אבל כיון שאין מעשי מכוונים לטוב התכלית הרוי לא הגעתי אל תכלית בריאתי ואני עדין כדאי כמו קודם לכן. "(עלות ראייה)

שאלת:

- כיצד אתם מבינים את המילים: "עד שלא נוצרתי איני כדאי ועכשו שנוצרתי כאילו לא נוצרתי"?
- איזה דרישת הרב קוק דורש מאיתנו? ("למלא איזה דבר להשלמת המצויאות!")

4. סיכום

1. הבנו שהתפיסה הבסיסית לפעמים היא כזו שלא באמת מסכלה על הסביבה ולא לוקחת בה חלק
2. למדנו שאנו צריכים להיות שותפים ולא לקוחות!
3. השלב הבא הוא לחת אתגריות על המקום שאני נמצא בו.
4. בפועלה הבאה נלמד איך הופכים להיות אנשים של אחריות יותר מזה של פרואקטיביות
(יש למה לחכות... אפיו רק בשבייל ללמידה מיליה חדשה...)

כרייש - חמור

כרייש - כלב

כרייש - חתול

כרייש - ברווז

כרייש - פרה

כרייש - סוס

כרייש - אריה

כרייש - נמר



כרייש - היפופוטם

כרייש - זברה

כרייש - צפרדע

כרייש - מזווה

כרייש - פיל

כרייש - נחש



"הסיפור מתחילה בקילוף תפוח-זהב (תפוז), המונחת על המדרכה ברשות הרבים, ואיש אינה מרימה. עדין הנפש דורך עלייה ומנקה בשאט נפש את נעל, בחורה צעירה מחליקה על הקילוף, וכל חפציה מתפזרים מסביב. האנשים החשים לעזרתה מרימים את חפציה - אבל הקילופה נשארת במקומה.

הרגזנים הרואים את הקילופה מתרגזים, המתוננים מאשימים את המלכלך, אחרים - את העירייה, שאינה מלאת חובה של בייקון העיר וрок גובה מסים, ועודין הקילופה נשארת במקומה. הקילופה התכלכה ונשחקה - ועודין היא במקומה, ממשיכה למשוך תשומת לב.

עובר אחד, שתקינות השפה העברית חשובה לו, ראה את הקילופה, עצר עובר-אורח ושאל: "כיצד כתבים קיליפה?" ענה עובר-אורח מה שענה, והמומחה התחיל לתכנן את שגיאותיו - ועודין הקילופה מונחת במקומה...

בעוד הם מתוכחים עבר אדם אחר והציג להם לצלם אותה, כדי שייראו כולם את גודל הבושה והמכשול. הצלום אף יישלח לגולה כאמצעי לגיטום כספים. עבר עוד אדם, התעכבר ואמר: "kilipa על הארץ, סימן של חירות מדינית", מולו אמר אחר: "איזה חירות היה? שננקנית באשפה?"

בעודם מתוכחים, עובר ז肯 ורואה את ההתקלות סביב הקילופה. מתווך פחד שתתעורר מהومة התכווף והרים את הקילופה. ואתה אוטו גברת שעמדה שם ושאלה: "ומה לגבי כל האשפה?" שמע אותה אחר ופתח בויכוח מדיוני סביב שאלת מיקום האשפה (הרי מדובר בירושלים!), וכל המxon מתגודד ומתוכחת. הז肯, בinityים, פשوط מפני האשפה. כיון שהוא שומרה את האשפה, התחילו להציג הצעות ולסייע בעצות, איך לאסוף ולאן לזרוק. באה רוח והתחילה לגלגל את האשפה, והז肯 חזר ומרים את האשפה - והקהל מיעץ. זה אומר "את זה קודם!" השני: "לא! את זה!" והשלישי: "בכלל כאן ציריך לנוקות!" והז肯, שמנסה לפנות את האשפה בקצב העצות, כבר מרימים בשתי ידיים. והנה מפתח ריב סוער בין המיעצים. באותו רגע בדיקק - באופן מופלא, כਮובן - מגע שוטר ומפזר את הקhal הרב. הוא ראה את הז肯 עומד ייחידי ומפניו ואמר לו: "אתה זה שגרמת למוהמה!" ופתח את הפנקס כדי לרשום לו תלונה.

מבקש הז肯 רשות לספר את הסיפור, והוא מספר את כל מה שקרה מרגע הגיעו. השוטר אומר: "האם יש לך רישיון לפינוי אשפה?" הז肯 מתבונן בו בפלייה - והוא רושם במרץ בפנקסו. מזל שנאלץ לארוחת-הצהרים.

עמד לו הז肯 ותהה על עצמו ועל המדינה."

"הלילה כבר ירד על ברוקלין, כsshesson טאך, צער עלייך, ליווה את ידידו ואת בנו העומד להיות בר מצוה, אל בית הכנסת החבדי בסל לקביל ברכה מהרב מליאו באויטש.

הרבי העניק את ברכתו לילד שגדל להיות מקור נחת למשפחה ולעם היהודי כולם. אך לפני שפנו לכלכת, הפתיע הרבי את שלשת האמריקנים כשהפנה אל הילד ושאל: "האם אתהओהד בייסבול?"?

נער הבהיר מצוה השיב בחוב.

"אייזו קבוצה אתהओהד - את היינקיס או את הדודג'רס?" המשיך הרבי לשאול.

- את הדודג'רים, השיב הולך.

"האם אביך אף הוא אואהם שליהם, כמוון?"

- לא.

"האם אביך לוקח אותך לצפות במשחקים?"

- כן, מדי פעם. הפעם האחרון שצפינו במשחק היה לפני חודש.

ואירר היה המשחק?

- מאמין, הודה בן ה-13. בסיבוב השישי הדודג'רס הפיסידו 9-2, והחליטו לעזוב את המשחק.

"האם השחקנים גם עזבו את המגרש, כאשר אתה עזבת?"

- ראיי, השחקנים לא יכולים לעזוב בاميוץ המשחק!

"מדוע לא?" שאל הרבי. "הסביר לי בביטחון כיצד מתנהלים המשחקים".

- ישנים שחוקנים וישנים אואהדים, הסביר אואהד הבייסבול הצער. האואהדים יכולים לעזוב כשמתחשך להם - הם לא חלק מהמשחק, והמשחק יכול להתנהל, ואכן מתנהל, בלבדיהם. אבל השחקנים חייבים להשאר ולנסות לניצח, עד סוף המשחק."

"זהו בדיקת ההוראה שרציתי ללמד אותך ביהדות" - אמר הרבי בחוון. "אתה יכול להיות אואהד, או שחקן. היה לך."

פעולה 3 - לאתגר מלמעלה

رزיון היחידה

אני מחויב לסבירתי, עד כמה אני קם ולוקח עליה אחריות? יש סיבה שאני נמצא איפה שאני היום. אם דווקא אני כאן במקום זהה אני צריך וمحויב להיות "איש". ולא רק להיות איש, אלא להיות יומם, להיות פרואקטיבי, להיות כזה שמסתכל מה המציאות צריכה ונמצא שם בשביילקדם אותה. להיות בברית וקשר עמוק עם צרכי הסביבה שלי.

מטרת היחידה

החינוך ילמדו להיות פרואקטיביים עם המציאות.

מבנה היחידה

1. **לקחת אריות על המציאות**
2. **פרואקטיביות**
3. **סיכום**

מהלך היחידה

1. **לקחת אריות על המציאות**

הסבר השלב - כהמשך לפעולה הקודמת, נحدد את הצורך שלנו לנקחת אחריות על המציאות שסבירנו, לזהות מה צריך ופשוט לעשות!

אופציה א - סיטואציה

נחלק את החניכים לארבע קבוצות, כל קבוצה מקבלת סיטואציה (**נוף 1**) שעליה להציג הציגו / להסביר (עפ"י החלטת המדריך) ולהחליט מה לעשות.

לאחר של כל הקבוצות הציגו את הציגות, נדון בכל סיטואציה / ניקח סיטואציה שעשתה הרבה הדר בקבוצה ונברר לעומק למה באותה הסיטואציה.

- האם יש לנו מחויבות כלפי אותו גוף בסיטואציה?
- מה המחויבות זו אומرت?
- האם ניקח אחריות? ניזום באותה הסיטואציה? מדוע בכך? מדוע לא?
- מה חוםוatti מילעשות את אותו הצעד?

אופציה ב - ממחויבות לאחריות

נקראת הקטע של הרב יהודה עמיטלן 'מחויבות לאחריות':

"לאור המאורעות האחרון, ולאור רתינותו של הנער מה'מחויבות', חובה علينו להנוף את דגל 'אחריות'. במידה מסוימת, האחריות היא מחיבת אפילו יותר מחויבות, אך מאידך, זה מונח רך יותר, המunik גם סיפוק: אם הוטלה אחריות מסוימת על אדם, פירשו של דבר שהוא ראוי לשאת באחריות זו. אנשים נתונים להרגיש הזדהות עם משימות המוטלות עליהם, וכך הם עומדים במשימות - הם מרגישים סיפוק על הצלחתם. האחריות הנדרשת היא בתחומים רבים: אחריות לחוסנו הנפשי והרוחני של הציבור, אחריות כלפי אנשים הזוקקים לעזרה, ואחריות לדריש, לחפש ולמצוא דרכים שאפשר לתרום בהם. בלשונם של חז"ל, 'אחריות' היא 'ערבות': 'כל ישראל ערビין זה לזה' - משמע, עם ישראל הוא רकמה אנושית חייה, שככל איבר בה אכפתו למצבם של אחיו, ואחראי לעשות את המקסימום לשיפור מצב זה. תחושת אחריות שאדם מרגיש כלפי מישרו אחר פירושה שהוא אכן מփש כר או כסת שבת עליהם כאשר חבריו שרוויים בצד. משה רבנו ישב על אבן כיון שהרגיש שותף בצדיהם של אחיו, ואף אינו נדרשים להרגיש שותפות וליטול אחריות לתיקון החבורה כולה".

נשאל את החניכים:

- מה אתם חשובים?
- הם מסכימים איתו? מתנגדים?
- מה הגורמים לתחושתו?

1 היה ראש הישיבה המייסד של ישייבת הר עצמון, הוגה דעת, מייסד מפלגת מימד ושר במדינת ישראל.

2. פרואקטיביות

הסבר השלב - קומה נוספת היא להפוך להיות אנשים של ברית עם הסביבה. אנשים שבאו פנימי, עמוק למקורם והופכים להיות פרואקטיביים, יזמים, פעילים כל העת על מנת לשפר את סביבתם.

הגדרת המונח פרואקטיביות בוויקיפדיה:

"פרואקטיביות או התנהגות פרואקטיבית של אדם מתייחסת לתנהגות שהוא יוזם, ושיתוליה אותו לשינוי במצבים שונים במקום העבודה. התנהגות פרואקטיבית כוללת פעולות הכנה, למצוינים עתידיים, להבדיל מתגובה למצב קיים. משמעות הפרואקטיביות היא לחול לדברים, ולא לחוכות שדברים יתרחשו. המונח הפוך במשמעותו הוא ריאקטיביות – תגובה למצב".
ויקטור פרנקל השתמש במונח בספרו "האדם מחפש משמעות", המתאר התמודדות של אנשים שונים במחנות הריכוז. בספרו הדגיש באמצעות המונח את חשיבות האומץ, ההתמדה, האחראיות האישית והמודעות לקיום הבחירה שאינה מוכתבת על ידי ההקשר המציבי".

אופציה א - גרטה טונברג

בשלב זה אפשר לשים תמונה של גרטה טונברג (נוף 2), לנסות ולשאול מי מכיר ומי יודע מי היא בדוק. מצורף כאן לינק לכתבה עליה, מומלץ לקרוא לפני ולהקريا בפועל - אם אروع מדי אז רק את הקטעים החשובים כדי להכיר, או אפילו בע"פ. בפועל יום חול אפשר לשלוח לחניכים את הסרטון עליה.



הכתבה - <http://bit.ly/35vjeED>

הסרטון - <http://bit.ly/2ILfsNL>

גרטה היא לא הראשונה וממש לא היחידה במהלך ההיסטוריה שניסתה בכוחות עצמה להוביל תהליכיים. בין אם זה גלילאו גלילי אל מול הכנסייה, או להבדיל, אברהם אבינו אל מול עבדי האלים - אין ספור אנשים במהלך ההיסטוריה הדבקו באמצעותם ניסו לייצר הכרה סביבתית של פועלם ורעיוןיהם. הם הבינו שזו האמת, ועליהם מוטלת המלאכה להגשים את האמת הזו ולהביא אותה לידי ביטוי (גם במחיר של התנגדויות ולמרות ניסיונות להכשילם בדרך, הם לא הפסיקו ולא פרשו מהמירוץ אחר האמת).

לא חייב להסכים עם פועלותיה, וזה לא באמת משנה אם אנחנו בעד או נגד. עצם העובדה שהיא עושה מעשים כאלו, בזה עוסקת המתודת.

אופציה ב - כדורגל על המים



נראה לחניכים את הסרטון הבא (או נשלח מראש במקה ששבת) -

<http://bit.ly/31cu5zR>

בסרטון רואים חברותILD משלקחה יוזמה ופעלה בשביבל להשיג את המטרות שלה.

נשאל את החניכים:

- אילו פעולות לדעתכם עשו היזם?
- מה מאפיין או מהן התכונות המאפיינות יוזם?
- מה עליינו לעשות לדעתכם על מנת להיות אנשים פרואקטיביים?

אופציה ג - אברהם לעומת יצחק

נקרא מתוך דבריו של הרב צבי יהודה:

"הATCHALTA שלנו הוא אברהם אבינו... שתי הפרשיות 'לך-לך וירא', מלאות פעילות של הענק זהה... פועל ופועל מתוך התלהבות נפלאה לkadush שם השם, מתוך דחיפה אלוהית אדרירה לקרוא בשם ד'.

לעומת פעילות עצומה נשגבה זו - איזה פעילות אנחנו מוצאים אצל יצחק אבינו? .. אי אפשר להשווותה לפעילויות של אביו. אין שם דמיון. יצחק אבינו אינו פעיל. הוא נפועל!!" (שיחות הרב צבי יהודה על בראשית, עמ' 190)

ובמקום נוסף:

"אננו נפגשים כאן באופן מיוחד במרחב ובגובה של אברהם אבינו. סגולת הפעולות הגדולה הזאת מתגלה מכל הצדדים בששלחת שלמה של מהלכים: גבורה רוחנית, גבורה כוח בסיבוכים של טיפול בקרובו, עשרות מופלגת, פעילות של השפעה רוחנית לגיור אנשים. הפעולות הזאת היא **תכונה מיוחדת** של אברהם אבינו". (שיחות הרב צבי יהודה על בראשית, עמ' 132)

נדון עם החניכים:

- מה מיוחד את אברהם?
- איזה דוגמאות אתם מכירם שמתארים את הפעולות הזה, את הפרואקטיביות הזה של אברהם אבינו? (הכנסת האורחים של המלאכים, הדאגה לسدום, הדאגה ללוט וכו')
- מה ניתן למודד מAbram אבינו על מנת לרכושו מידת זה?

3. סיכום

- א.** בפועל הראשוונה למדנו על העובדה שיש מרחבים שלמים של חוסר בחירה בחיים שלנו וchosbeno איך אנחנו מתייחסים אליהם.
- ב.** הבנו שיש לנו יכולת לפעול עם המציאות בצורה פעילה או סבילה, וזהי בחירה שלנו איך להצליח לפעול.
- ג.** קומה נוספת מעל לבחור לחתת חלק, זה לקחת אחריות על הנעשה סביבי.
- ד.** קומת הברית שעסוקנו בה בפועל הזו היא הפרואקטיביות, היוזמות. להפוך את הפעולות מעשיהם שקוריים פה ושם בדרך חיים.

-א-

חזרת מבית הספר בשעה 16:00 אחר הצ'ע עייף וסחוט אחרי יום לימודים מפרך וחשבת שתנצל את הזמן למנוחה קלה-לסיים לקרו את הספר שלא סיימת משבת, לראות איזה פרק טוב בסדרה שכבר הזנחת חודשיםיים בغالל המבחן במתמטיקה אבל בדוק כשהתהיישת, שמעת את אימה נכנסת גם היא עייפה מיום ארוך אתה יודע שהיא לא ישנה טוב בלילה בغالל השינויים שצומחות לאחר הקטן-

מה תעשה? האם תציג את עורתך?

-ב-

איזהEIF! חודש ארגון בעיצומו ואנחנו כבר באמצע השבוע השני, הספקנו ללמידה חצי ריקוד להופעות, סיידנו את הקיר, המדריכים הסבירו לנו מה אנחנו מצירפים על הקיר, התחלקנו לוגדות ואני אפילו מתייחיל להבין את הנושא של החודש, היום מתוכננת לנו פעילות ארוכה עד 00:00, בדוק כשהתהיישת הפעולה יוחאי המדריך סיפר לנו שאתמול בغالל שהיה הרבה חברה בסניף והיה רעש הגעה משטרת והעיפה את כולם מהסניף.

מה תעשה? האם תציג לבטל את הפעולה?



-ג-

בשבת פתחת את העיתון שהגיע הביתה כמידי שבוצע, קראת את המודורים האהובים עליו, את הפרק החדש בסיפור בהמשכים שהicity לו הרבה זמן ולידך יושב אבא שלך ומספר לך שהממשלה החליטה לפנות את אחד היישובים שלייך הדודים שלך. זה כבר היישוב השני שמשמעותו השנה ובאמת שהוא כבר מתחילה לעצבן אותו, אתה דן על העניין עם אבא שלך והוא מספר לך שיש כמה קבוצות נוער שהענין מפיער להם ומה מתאגדות בצד לפועל בעניין -

מה תעשה? האם תיקח חלק בקבוצות הללו?

-ד-

יצאת למסע התנועתי המיווהל - תכליס לא הייתה סיבה שלא יצאת, אתה חnier שרוף בסניף, לאחר המסלול הלא פשוט שצלחת אותו בגבורה ועזרה לכל מי שציריך וכוכי הגעת לטקס הסיום המרגש, לפי מה שהמדריך אמר ולפי דבר המרכז הטקס צריך לצאת בתחילת 18:30 מה שאומר שאתה בטקס ב深刻的ות 20:30 יוצאים חזרה הביתה, השעה כבר 18:45 והטקס לא מתחילה, אבל לך זה פחות מפיער, הקבוצה פתחה טונה מעונשת (באישור כמובן!) ואתם נהנים ופתאותם אתה שומע את אחת הקבוצות בסניף שיושבת ליזכם מתחילה לילכלה' את אנשי התנועה על האיכון של הטקס -

מה תעשה? האם תצא להגנת התנועה?







אמנה חברתית וברית ייעוד

הקדמה לajaran

מודריך יקר/ה,

ב'צוק איתן ראיינו את האחדות הגדולה שיש עם ישראל. כולנו עמדנו וחיבקנו את חילוננו. לעומת זאת, במערכות הבוחרות האחירות היה בדיקת ההפך - פילוג ופירוד.

הכוורדי מסביר שבתחלת האנושות הסגולה (הופעת ד' באדם) עברה מיחידום ליחידם (אדם לנח, מנה לאברהם וכן להלה). השינוי הגיע מבניו של יעקב שלאחריהם הסגולה הופיעה בהמון, הפכנו לעם!

במערך זה נלמד על הברית שלנו עם עם ישראל ואיך לשמורים ברית זו.

בשלב הראשון נעסק בקומת האישית. אנחנו שונים אחד מהשני וכל אחד מאיתנו הוא עולם שלם של רגשות, תכונות ומחשבות. יש לנו אידיאל להגישים ולהעצים את עצמנו. אך בתוך קבוצה, לעיתים אנו נאבדים. ככלומר, אנחנו משלמים מחיר מסוים בשותפות שלנו בקבוצה. נלמד איך המחרירים שאנו משלמים בקבוצה לא יבטלו את מי שאחנו.

העזראים שעלו לארץ ויישבו אותה, מסרו את נפשם לשבייל האידיאלים החשובים להם. על מה אנחנו מוכנים למסור את נפשנו? נזכיר מעצמנו הרבה בשבייל דברים שחשובים לנו. זה לא תמיד cocci נוח ונוגד לעניות את הרצונות שלנו, אך אנחנו מקריבים. איך משמרים את חופעת ההקרבה הזאת למען עם ישראל?

בשלב זה, שלב הכללי, נעבור מסע של הסתכבות על הברית שקיימת עם ישראל. במהלך שניםות המדינה קרו אירועים רבים שאימנו על היחסים בין חלקי העם (למשל: אלטולנה, הסכם אוסלו או ההתנקות), נלמד ונדונן איך אפשר ומה ניתן לעשות על מנת ליצור ברית חברותית עם ישראל, כזו שתחזיק מעמד ברגעים הטובים וברגעים משבר ותהיה קומה נוספת מעל אמנה חברותית או הסכם כזה או אחר.

חזקנו חברים!

פעולה 1 - אינדייבידואליזם

רציון היחידה

כל אחד מאייתנו הוא עולם מלא – מחשבות, ניסיון, סיפור חיים, הקשר ורגשות שונים. השוני הזה הוא טוב וمبرורך, זה מי שאנו חנו. כל פעם שאנחנו מצטרפים לקהילה או קבוצה אנחנו משלמים מהירות מסוימת, אך עליינו לאזוג שהמחירים הללו לא מוחקים וمبטלים את מי שאנו חנו ואת העולם שבתוכו אנו פעילים חיים ומתוכו משנים.

מטרת היחידה

החנייל למד לחיות בתחום קבוצה תוך שמירה על האני הפנימי שלו.

מבנה היחידה

1. **כל אחד הוא עולם**
2. **המחיר האישני בקבוצה**
3. **למה להשתיר לקבוצה? האינדייבידואליזם שלוט!**
4. **איך בכלל זאת אני לא מבטל את האישיות שלי**
5. **סיכום**

מהלך היחידה

1. **כל אחד הוא עולם**

הסבר השלב – בשלב הראשון נזכיר את חשיבותו של כל פרט בעולם, ועד כמה זה משמעותו שהוא פרט יממש את עצמו עד תום.

אופציה א - משתק תכונות

לחלק שני **דיי ממו** לחניכים וכל אחד צריך לכתוב על דף אחד תוכנה טוביה שיש בו ועל הדף השני תוכנה שיש לחבר/מכר/ידיז/הורה/מורה שהוא רוצה שתהייה לו גם. את הדפים מפזרים על הרצפה במרכזה (אפשר להוסיף עוד כמה משלכם). עושים סבב שכל אחד בוחר תוכנה מהתוכנות שיש במרכז שיש בו (אחרת מהם שכתב) ומסביר למה. לחילופין (או בשנית) אפשר להכין מראש הרבה תוכנות ולעשות רק את החלק השני.

אופציה ב - ראי ראי

מcinים מראש **קופסה** שיש בתוכה **مراה**. מעבירים את הקופסה בין החניכים וכל אחד צריך להגיד מה הוא רואה בה. חניכים שייענו תשובה בסגנון "ילד" ("פרצוף", "ילד" וכו'), אפשר לשאול "זה כל מה שאתה רואה?" "מה עם לב טוב?" וכו'.

אופציה ג - מראה של הקיר

מתחלקים לזוגות ונעים אחד מול השני. בכל זוג אחד עשו תנועות (לאט) והשני צריך לבחוקות אותו כמו מראה. אח"כ מחליפים תפקידים. אפשר לשדרג וכל פעם לחתן זוג מתנדבים ושאר הקבוצה צריכה לנחש מי עשו את התנועות וממי המראה (אם אני מחקה מישחו - זה לא אני). אנחנו רואים שבכל אחד מאיתנו יש הרבה. בין אם זה תכונות, אופיו או רגשות ואנחנו שונאים זה זהה.

מקראים את אחד מהקטעים הבאים:

אופציה א

"בשם הרבי מקוץ אמרו: אם אני – אני, מפני שאני – אני, ואתה – אתה, מפני שאתה הוא אתה, אז אני – אני ואתה – אתה. אבל אם אני הוא אני מפני שאתה – אתה, ואתה הוא אתה מפני שאני – אני, אז אני לא אני ואתה לא אתה."

- מה גורם לי להיות 'אני'?

- למה בחלק השני 'אני לא אני'?

אופציה ב

סמן לפטירתו אמר רבוי זושא מאניפולוי: "בעולם הבא לא ישאלוני: 'מדוע לא היה משה רבנו?' אלא ישאלו – 'מדוע לא היה זושא?'

נעבד:

• למה שלא ישאלו אותו 'מה לא היה משה רבנו?' הרי אנחנו שואפים לרף גבוה ומשה הוא דמות שנמצאת שם!

הנקודה היא, בקטעים הללו, שלכל אדם יש אישיות ייחודית مثل עצמו שאוותה הוא צריך להביא לידי ביטוי ולא לחייב אנשים אחרים. חשוב וכדאי ללמד מאנשים אחרים, אבל לא לנסתות ולהיות אדם אחר.

2. המהיר האישי בקבוצה

הסבר השלב - ראיינו שלכל אחד יש ייחוד ואישיות משל עצמו. מה קורה לאישיות שלנו כאשר אנחנו בקבוצה? האם יש פער בין הפרט לכלל?

אופציה א - תחום מוגבל

משחקים משחק שבו תוחמים את כל הקבוצה בתוך שטח תחום ומוגבל. בהינתן הסימן - כל אחד צריך להוציא את שאר החניכים מהשטח. המנצח הוא الآخر שנשאר.

נעבד:

- איך ההרגשה שאתה מנסה להישאר בשטח ומעיפים אותו?
- המנצח - איך היה לנצח על חשבון אחרים?

אופציה ב - מבחן הממתקים הגדול

מביאים שלושה-ארבעה סוגי **ממתקים** (שייהיו כמה שירות מגוונים - מותוק/מלח/חמצץ). מבקשים מכל אחד לדרג את הממתקים מהכי אהוב עליו ועד להכى פחות. אח"כ כל הקבוצה צריכה לדרג ביחד.

נעבד:

- האם כולם מסכימים עם הדירוג?
- יש ממתק שמלכתחילה נחשב כהכי טעים? גם אם חלק לא מסכימים?
- יש ממתק שה'חברה' ישר מיתהו אותו כמגעל? מישחו חושב אחרת?
- אם אתה חושב אחרת, למה לא צעקה זאת?

אננו רואים שלחיות חלק מקבוצה ישנים מחוירים אישיים שאנו חוננו משלמים. בקבוצה כל אחד מנסה להביא לידי ביטוי את האני העצמי שלו ולעתים דורס בכר אחרים. זה נכון גם להפך - אני חושב ומרגיש משהו מסוים, אך כשאני נמצא בקבוצה אני לא מצליח להביא אותו לידי ביטוי.

- מדוע אנחנו לא מצליחים תמיד לבטא ולפתח את עצמנו בתחום הקבוצה?
- האם הקבוצה מבטלת את כל האישיות שלנו?
- כמה אני כן מצליח להביא את עצמי בקבוצה? 60%? 80%?
- האם כל אחד יכול לבטא את התוכנות והרגשות שלו בקבוצה ב-100%?
- מה יותר חשוב הפרט או הכלל?

3. למה להשתתיר בקבוצה? האינדיבידואליزم שולט!

הסבר השלב - בשלב זה יוסבר לחניכים שכמה מימוש עצמי והחפתחות אישית הם דברים מרכזיים שהקבוצה פוגעת בהם. וכך עדיף לפעול כיחידים.

נקרא את אחד מהקטעים הבאים (או כולם):

אופציה א - ההגדלה המילונית של אינדיבידואליزم

"עיטות חברתיות הדולגת ביצירת תנאים נוחים ליחוד לפתח את עצמו ולשמור על עצמו".
שיטה הממעידה את צורכי היחיד מעלה לצורכי החברה ומוסדותיה" (מילון ספרי).

אופציה ב - אוסקר וילד

"האינדיבידואליزم הוא הדבר הנשגב. המוסריות המודרניות כרכוה בקבלת אמות המידה של התקופה שבה אתה חוי. לטעמי, איש-תרבות אשר מקבל על עצמו את אמות המידה של תקופתו לוקה בחוסר מוסריות מן הסוג הדומה ביותר".

אופציה ג - בשבייל נברא העולם

"לפיך כל אחד ואחד חייב לומר, בשבייל נברא העולם"

נדון:

- למה להיות חלק מקבוצה/קהילה/עם? ראיינו שכאשר אני חלק מקבוצה זה פוגע بي ואני משלים מחוירם שלעיתים כבדים! יותר מזה - אם יש משהו נשגב בהגשמה עצמית (הגשמה מלאה, ולא 80% כמו שאגיע בקבוצה) אז למה לא ללקט עם זה עד הסוף?

ננסה לאתגר אותם כמה שיותר, כדי שנבינו יותר טוב את הצורך והרצון שלנו לחיות בתחום חברה ולא רק כאוסף יחידים.

נשמעו את השיר 'רקמה אונושית אחת' (בשבט - להקריאו אותו) ולספר את הרקע שלו.

- מה השיר מתאר לנו?
- למה כאשר מישחו אחר מט משחו מט גם בתוכי?
- מה הקשר שלנו עם אחרים?

בסופו של דבר, אם נרצה ואם לא, אנחנו חיים בתחום חברה. השאלה היא - מה היחס שלנו לחברה בה אנו חיים? האם היא חלק ממנה? כי אם כן - אז חלק גדול מהגשمت האני שלי הוא היחס לחברה.

הרחבה

אפשר למוד את הפסקה הבאה של רב קוק (אורות ישראל, ג,):

"אדם מישראל שהוא רוצה לזכות לאור חיים באמת, צריך הוא שישכטם להיות שותל עצמו בכנסת ישראל בכל לבו בכל חושיו וכחוויותיו הגשמיים והרוחניים, שישים את מגמת חייו לKNOWNות לו לפי היכולת שביזרו את המזות הישראליות ואת הידיעות המזוחדות לישראל, בראש כלולן היא התורה בכל רחבה בכל סעיפיה, ועמה כל מה שמיוחס לחכמת ישראל, ומתחום עלייתה של הכנסת ישראל יבא לעליה כללית של מקור החיים האונושיים והעולםיים".

הנקודה היא בשורה הראשונה - אדם שרוצה להגיע למעלה גדולה חייב לקשר את עצמו לכלל. רק על ידי שייהה מקשור לכלל - יוכל לזכות לאור החיים באמת.

אך עדין נשארת השאלה - איך אני מצליח לבטא את עצמי בתחום חברה?

4. איך בכלל זאת אני לא מבטל את האישיות שלי

הסביר השלב - אחרי שהבנו שלמרות כל הצורך שלנו למש את עצמנו אנחנו חלק מקבוצה, ולא משנה מה נעשה. איך בכל זאת משלבים, איך ניתן גם להשתир למשהו גדול וגם לא לוטר על עצמו.

אופציה א - כתרים

נחלק כתרים עם תפקידים בקבוצה (המצחיק, האדיש, המפרגן, היוזם, המסדר, נתן ביקורת בונה וכו'). החניכים שקיבלו כתר צריכים לנחש איזה תפקיד קיבלו על ידו אין ששאר הקבוצה מתיחסת אליהם.

אופציה ב - אתגר החישוק

הקבוצה עומדת במעגל ומחזיקה **חינוך** עם האצבע. המטרה להוריד את החישוק למטה כסוכלים נוגעים עם האצבע בחישוק.

אופציה ג - תוכנות

אפשר לחזור לתוכנות שכתבנו/חשבנו בתחילת הפעולה ושכל אחד יחשב האם תוכנה זו באה לידי ביטוי בקבוצה שלנו? איך הוא יכול להביא אותה לידי ביטוי בקבוצה?

אופציה ד - סכבי עין טובות

נעשה סכבי שבו כל אחד יגיד מהهو שהוא טוב בו ויכול ללמד את שאר הקבוצה. ניתן לאחד או שניים ללמד את הקבוצה بما שהם בחרו.

5. סיכום

מעבר על מה שעברנו:

1. לדנו שכל אחד הוא עולם של תוכנות ואופיו ייחודי שאותם הוא צריך להביא לידי ביטוי.
2. ראיינו ששותפות בקבוצה ישנה גם חסרונות. אחד החסרונות הוא ביטול של חלקים באישיות שלנו.
3. הבנו שלמרות שאנחנו רוצחים לגשים ולממש את עצמנו, אנחנו חיים בתוך חברה ולכן צריכים להבין מה היחס שלנו כלפייה.
4. לדנו על דרכיהם בהם אוכל להיות שותף בקבוצה בלי למחוק ולבטל חלקים באישיות שלנו. למשל, להבין טוב יותר את המקום שלי בתוך הקבוצה, למש בקבוצה דברים שאין טוב בהם, הבנת מטרת הקבוצה וההתאמה אליה.

פעולה 2 - כאן נולדתי, כאן נולדו לי ילדים

רציון היחידה

על מה אנחנו מוכנים למסור את הנפש? על הצבא. אנחנו לא בוחרים ושולחים אותנו לצבא ויש סיכוי שנפקיד את חיינו. מה הערך המוסרי שבשמו הדבר הזה קורה? איזה צידוק יש להזה? יש תופעה פה שאנשים למורות שזה סותר חלים באישיות, עדיין אנחנו רוצחים להיות חלק מזה. השيء הנדרשת לעם ולאומה היא טוטלית (גם אם איננו מבינים אותה!) אין מצלחים לשמור את התופעה הזו מבלתי למחוק או לפגוע באישיות ובתוכן הכל כך שונה שיש לכל אחד מאיינו?

מטרת היחידה

החינוך ילמדו על התופעה של המוכנות למסור את הנפש למען עם ישראל למורות שהרבה פעמים זה סותר הרצונות שלי ואני לא בוחר בזזה. המחויבות היא טוטלית!

מבנה היחידה

1. אני שיר!
2. על מה מוסרים את הנפש?
3. איך משמרים?
4. סיכום

מהלך היחידה

1. אני שיר!

הסבר השלב - בשלב הראשון נלמד על המחויבות והשicityות שלנו לעם ישראלי. שייכות שלא ניתנת לניתוק!

אופציה א - עין איה

נלמד פסקה של הרב קוק מעין איה (בונספ' 1)

הרבי קוק מבידיל בין מה שמאחד את עם ישראל לבין מה שמאחד בין אומות העולם. את אומות העולם מאחד הצורך. דוגמה: אני צריך מלפפוניים ואתה עגבניות. במקום שנשינו נגדל גם עגבניות וגם מלפפוניים אחד יגדל מלפפוניים ואחד עגבניות וכן ניצור חברה משותפת. דוגמה נוספת יותר: שנינו צריכים הגנה ושנינו צריכים להילחם באויבים. יהיה לנו קל יותר לעשות זאת ביחד וכך זה מה שקיים בינוינו.

אצל עם ישראל הכלל בניו בצורה שונה. הכלל נובע מתקף, מסגולה, מבחירה ה' בנו, מנשמה ומשילחות מיוחדת. וכלל זה מתבטא בצורה השלמה ביותר במדינה. (על הכלל המתבטא במדינה נורחיב בחלק הבא של הפעולה).

ולכן כאשר אומות העולם יוצאים למלחמה הם צריכים לחשב על נשויותיהם ועל משפחתם כי הם נלחמים מכוח הפרט. לעומת זאת לחייל עם ישראל אסור לחשב על משפחתו בקרב וכן נתן לאשתו גט כריתות, כיון שהוא הלחם ממכוח הכלל העליון.

אופציה ב - משחק דמיות

משחק מחאה, נציג בפניו החניכים **תמונה** של כל מיני דמיות שונות (בת שירות, חילוני, קיבוצני, מנהלי, חרדי, דתי לאומי, עראי, זקנה, חייל)

✓ בשלב הראשון נבקש להרכיב לכל אחת מהדמותות תעודות זהות : שם, מקום בארץ, גיל, מצב משפחתי, עבודה, למי הצבע בעבורות האחרונות?, תחביב, ושיר אהוב

✓ בשלב השני נבקש מכל החניכים לספר לנו מה הם החשובים על הדמותות הללו? אם הם היו עוברים ברוחב? מה הם היו חשובים עליהם? מי בעיניהם יותר מוערך? למי יש יותר הילה? למי הם היו קמים באוטובוס או ברכבת? מדוע?

אופציה ג - וייחן שם ישראל

נלמד את הקטע הבא:

"ויסעו מרפוזים ויבאו מדבר סיני וייחנו במדבר וייחן שם ישראל נגד ההר" (שמות יט,ב)

הפסוק מדבר על הגעתם של עם ישראל להר סיני כדי לקבל את התורה. סוף הפסוק קצת קשה לשוני, 'ייחן' זה לשון יחיד כאשר כל הפסוק מדבר על כל עם ישראל בלשון רבים (ויסעו, ויבאו, וייחנו). מדוע בחניכית ישראל נגד הר סיני נכתב בלשון יחיד? רשי' על הפסוק עונה:

"וייחן שם ישראל - כאיש אחד בלב אחד אבל שאר כל החניכות בתרעומות ובמחלוקת" כלומר, עם כל השוני והמחלוקות שיש בעם ישראל, בסופו של דבר אנחנו איש אחד. הדם הזרים בנו מגיע מאותו לב. אנחנו שיכים כולנו אחד לשני כמו שהלכו הגוף שיכים אחד לשני. בין אם נרצה ובין אם לא - אנחנו 'כאיש אחד בלב אחד'.

2. על מה מוסרים את הנפש?

הסבר השלב – החנוך ילמד על מתי ועל מה אנחנו מוכנים למסור את נפשנו ומה גורם לנו לעשות זאת.

אופציה א - מסכימומתו

נסדר ציר בחדר מ'לא מקריב כלום' עד למקריב את הנפש כאשר במצב יש 'נייטרלי'. מבקשים מכל החניכים לעמוד ואחריו כל היגד למקם עצם על הציג במקום שהם הכי רואים לנכון.

- חיזבאללה פותח במלחמה
- אני רואה גוי שמרביצים לו
- הבן שלי טובע ביום (ח"ו)
- גוי מחזיק בבעלות על אדמה בא"
- הפלפון שלי נפל למדורה
- הפלפון של חבר שלי נפל למדורה

ונסה לשים לב איפה החניכים ממקמים עצם במהלך המשחק ונעבד (אפשר גם תוך כדי, אחרי כל הגדרה):

- מודיע יש דברים שאנחנו מוכנים יותר להקריב את עצמנו בשבילים ודברים שפחות?
- מה גורם לי להקריב את הנפש?
- בשבייל מי/מה אני אמסור את הנפש?
- איפה עבר הגבול?

אופציה ב - מכירה פומבית

نبיא כמה **ממתקים** ונעשה להם מכירה פומבית בשכבות שכינה או במשימות (3 סיבובים מסביב לסנור וכו'). נתחיל בממתק הקטן והפחות שווה (סוכריה) עד לממתקים השווים יותר. אפשר להוסיף בסוף תנ"ך כדי לאתגר קצת.

נראה שבממתקים הקטנים הם יהיו מוכנים לעשות פחות מאשר בממתקים הגדולים (כדי

לדרבן אותם "סוכריות" קנו ב-20 שכבות שמייה, אז מגנום ב-25?! הוא שווה הרבה יותר!). נדון:

- על מה אני מוכן לשלם?

אופציה ג - העץ הנדייב

נקרא את הסיפור 'העץ הנדייב' (המשך 3)

נססה להבין למה העץ היה מוכן להקריב את כל כולו בשבייל הילך.
נשאל את החניכים:

- מה גורם לי לרצות למסור את הנפש שלי בשבייל עם ישראל? בשבייל המשפחה שלי אני יכול להבין. אבל למסור את הנפש בשבייל אנשיים שאין לא מכיר (ועם חלוקם אני חולק בדברים מהותיים!) רק כי אנחנו שייכים לאותו עם - נשמע היזוי!

אופציה ד - על מה אנחנו נלחמים פה?

נקרא קטע שכטב חיל שלחם במלחמות יום היכפורים:

"כשאתה רואה דברים כאלה, כשהאתה תופס שהזה בעצם המסר של העם שלך, אתה תופס שהמלחמה על קיומ העם הזה זה בעצם מלחמה על התוכן המוסרי והmundhar המוסרי והנורמליות והאמת שלך עצמן. של כל אחד.

האמת של העם שלך זו האמת שלך, זה בעצם אתה בעצמך, ואם אתה מוכן למסור את הנפש למען המולדת, זאת איננה מסירות למען דבר זר שהוא חוץ לך. העם שלך זה לא דבר אחר מך. אתה מוסר את הנפש, אתה מקריב את עצמך, למען האמת שלך - וזאת מסירות למען האמת שלך. כמו שאדם מוכן להילחם עבור החופש שלו ועבור הצדקה, השוויון, והוא לא מרגיש שהוא מוסר את נפשו למען דבר אחר אלא למען עצמו, למען עצמו היוטר אקראי. ככה היא המלחמה שלנו למען העם שלנו עם כל האמת הגודלה שלו.

אני חושב שהדברים האלה שייכים לכל אחד מඅתנו וכל אחד יודע את הדברים האלה באינטינקט, זה מה שדוחף אותו מבפנים. גם בלי שהוא יודע לבטא את זה במילים..."

(") מלחמה, אדם ועם", עמוד 74, יוסף חייקון, ארוז הוצאה לאור)

הסבר השלב - בשלב זה נלמד איך אפשר להמשיך לשמור על המחויבות שלי לעם למרות השוני בינוינו ואיך ניתן לעשות זאת מבליל למחוק את האישיות של כל אחד מאיתנו. נציג כמה מידות שיעורו בדבר זה.

סובלנות אופציה א - וולטר וקובי אוז

נביא לחניכים את 2 המשפטים הבאים שאמרו הפילוסוף וולטר והמוסיקאי קובי אוז: "אני מוכן למסור את נפשי כדי שתתשמי עת דעתך, למרות שאני חולק עלייה לחלוthin" (וולטר) "אני לא מאמין בכור הייתך. לא אאמין בהזה שכל אחד מאיתנו צריך להיות ממוצע של כל העדות. אני מאמין במה שנקרה קורת סلط. אחד יהיה עגבניה, אחד יהיה מלפפון, אחד יהיה גזה, מהז יצא סلط טוב."

אני לא מאמין בהזה שאני טונייסאי ונמצא בלהקה של קיבוצניים, אז הם יצטרכו להיות יותר טונייסאים ואני אצטרך להיות קיבוצניק. לא. החברים בלהקה יישארו מה שהם, ואני נשאר מה שאני, ומה יזע לנו סולט טעים". (קובי אוז, מעריב, סופשבוע, 20/6/97)

נדון:

- האם מסכימים עם זה?
 - למה שאמסור את נפשי על מהهو שמנוגד אליו?
- זו בדיקת ההגדרה של ערך הסובלנות. היכולת שלי לאחוב מישחו ולמסור את נפשי בשביביו למרות שהוא שונה ממוני. בעמ ישראלי ערך הסובלנות הוא אפילו גדול יותר כי הרוי 'כל ישראל ערבים זה זהה', ולא רק, אלא אנחנו גם מצוים בלי לעמוד על דם רע' וביאהבת לרעך כמוך'. כמובן, הניסיון לראות את האדם שעומד מולו בעומק שלו ולא לצמצם רק לדעתו - מעביר את תחושת הריחוק.

אופציה ב - שני כלבים ועצם

שתי קבוצות עומדות בשורות זו מול זו משני צידי מגשך. כל חבר קבוצה מקבל מסוף מהמנחה. במרכז המגרש מניחים **חפץ** כל שהוא. כשהמנחה מכריז על מספר מסויים על המשתתפים שהכריזו את מספרם לרווח, לתפוס את החפץ ולהביאו למקום בו עמדו. היה והביא מישחו את החפץ אל צידו שלו במגרש המתמודד השני נעשה שבוי שלו, היה וניתפס משתחף עם החפץ, הוא נעשה שבוי של התופס. שבוי משוחרר כשהשושבה נעשה שבוי של מישחו מקבוצתו.

מה לומדים מהמשחק? סבלנות, אם אתה דורך ומחכה, ולא מאבד ריכוז, אתה יכול להגיע להישגים יותר טובים.

ענוה

אופציה א - דין ושתייה

מנהלים דין (צבא או ישיבת גרעין תורני או לא) כאשר לחניך או שניים אסור להשתתף (צורך לבחור את החניכים שב"כ בדברים).

נעבד:

- איך היה לא להשתתף?

אופציה ב - הרב מלמד

קריאה את קטע השיעור של הרב זלמן מלמד:

"חזק" אומרם על רבינו שמרגע שמת בטלת הענווה המהולם. הגمراה במסכת סנהדרין אומרת שמיימות משה ועד ימות רבי לא היו תורה וגוזלה במקום אחד. מאז משה רבנו ועד רבינו יהודה הנשיא בכל הדורות יכול לא היה מישוחה שהתבלט מעל הדור והוא גם המנהיג וגם הרב. על שולחנו של רבינו לא היה חסר דבר, והוא היה שייא ההפעה המיויחדת ולכך הוא זכה להיות מחותמי המשנה. ועל הרבי הזה - עליו אומרת המשנה: משנת רבינו בטלת ענווה. כלומר עם כל גזולתו הוא היה ענו גודל. זה לא בסתרה ואולי אפילו היא הנותנת: מי שכל כך מתב탈 מהצד האישני שלו - הוא יכול להיות עבד לעם קדוש. לא מעסיק אותו הצד האישני שלו בכלל, ולכן הוא יכול להנהיג את עם ישראל. הוא לא עושה שום חשבון אישי אלא רק מלא את תפקידו שהואaklıים את רצון ה".

כלומר, ככל שהוא עובד יותר על מידת הענווה, והוא מבטל את עצמו בפני האישני - היכולת למסור את הנפש לעם שלו גדולה. כਮון שאלו כולנו ובני, אך השאייפה למזרגת ענווה גבוהה יותר תביא אותנונו לידי כך שעם כל החסרונות בשיווקות שלו לעם ישראל אני אהיה מוכן להקריב בשביול זה.

4. סיכום

1. בשלב הראשון למדנו על השינויים שלנו עם ישראל. אנחנו עם שומרך מסווגים שונים של אנשים ובכל זאת יש לנו הרבה במשותף. 'כאי'ש אחד בלבד אחד - לעיתים קשה לראות זאת אך זה קיים.
2. רأינו ומדדנו את עצמנו מתי אנחנו מוכנים להקריב ולמסור את נפשנו. דנו בשאלת האם אנחנו מוכנים להקריב בשביב העם שלי למרות החסרון שבזה.
3. למדנו איך ניתן לשמור את התופעה של הקרב לעם על ידי עבודה במידות הסובלנות והענווה.

נסוף 1

"האומות, שמטרת והייתה היא חומרית, והן מצוידות בעין אגדות שיתופיים, לצרכי קניינים אהובים, או נדרשים להן, אצלן תהיה אהבת האומה בכללה רק אז מboseמת, כשהתיהה תמיד חזורת אל הפרטימ, אל הטבת מצב המשפחה היחידה שלשם הטבתה התאגדה האומה. כשם שהיות מדבריות הבודדות בטבען, מתקבעות לפעם צורה מסוימת או למוצה רוח של טרף מסוות. על כן, אימוץ זכרת המשפחה ואיגודה לפי מצבן הן, הוא ראוי להיות מכשורי וזריזות הקרב. ע"כ היו הנשים באוט ללחמה ומשותפות עם הבעלים.

לא כאלה חלק ייעקב, שתכלית מציאות האומה, מצד צורთה, מצד נשמתה ואורח חייה, בשוביל קדושתה ואורח ה' השפוך עליה. זהו האוצר היותר יקר מכל חמלה, זהו החפצ' העליון של כל יחיד באומה ושל כל הכלל כולו, זהו הנונן עווד ועתירה להווית המשפחה עצמה בצבוונה המקודש היישראלי. ע"כ בבוא התור לעבד לטובות האומה בכללה, אז כשרגא בטיהרא תבטל אהבת המשפחה, לבל תחל את עווד אהבת האומה.

היציאה ללחמה לא הייתה על פי חשבון של הצלחת הפרט, שחייב שיכשישוב מן המלחמה יהיה מוצלח ומואשור, לא, הוא ציר בעצמו כailo התיאש מן החיים הפרטימ, והולך הוא בשמחה על מנת למות מות גיבורים וקדושים במלחמת ה' לריםם קרע לעמו, ע"כ כתוב גע כריתות לאיישתו ליאש את לבבו בכל האפשרי מקשר משפחה ומרענון הפרטוי התלו依 בו, בהיותו דורך מהלך של רענן יותר כללי ווותר עליון, מהלך עבודת הקודש של העם כולו".

(ען אי"ה שבת ב' עמוד 56)



בריות - עולם שמעבר למחויבות





כבות עמי תמצאי את השירות
שהכי מתאים לך



בריות - עולם שמעבר למחויבות

פעם אחר חת הינה עץ...
והוא אהב ילד קען אחד

וכל يوم היה בא ואוסף את העלים של העץ ועשה מהם כתרים ומשחק במלך העיר.
הוא היה מטפס על הגזע ומתנדנד על הענפים ואוכל תפוחי עץ והם היו משוחקים במחובאים
וכשילד היה מתעיף הוא היה נרדם בצליל של העץ
והילד אהב את העץ...焉焉 היה מאושר.

אך הזמן חלף לו והילד הלך וגדל ולעתים קרובות העץ נשאר לבדו ואז הילד בא ביום אחד אל
העץ והעץ אמר: "בוא ילד, בוא תעטס על הגזע שלי, תתנדנד על הענפים ותأكل תפוחים ותשחק
בצליל ותהיה מאושר".

"אני יותר מדי גודל בשביב לטפס ולשחק" אמר הילד. "אני רוצה לkenות דברים ולעשות חיים,
אני רוצה קצת כסף, אתה יכול לתת לי קצת כסף?"

"אני מצטער" אמר העץ "אבל און לי כסף, יש לי רק עליים ותפוחים. קח את התפוחים שלי, ילד
תמכור אותם בעיר ורכז ויה לך כסף ותהיה מאושר". ואז הילד עטס על העץ וקען ממן את
התפוחים ולקח אותם איתו. והעץ היה מאושר. אבל הילד הלך ולא חזר הרבה זמן... והעץ היה
עצוב, ואז ביום אחד הילד חזר והעץ רעד מרוב שמחה ואמר: "בוא, ילד, תעטס על הגזע שלי
ותתנדנד על הענפים שלי ותהיה מאושר".

"אני יותר מדי עסוק בשביב לטפס על העצים" אמר הילד "אני רוצה בית שיראה לי חם" והוא אמר
"אתה יכול לתת לי בית?"

"אין לי בית" אמר העץ "העיר הזה ביתי אבל אתה יכול לקצץ את הענפים שלי ולבנות בית ואו
תהיה מאושר". הילד קיצץ לעץ את ענפיו ולקח אותם אליו לבנות את ביתו. והעץ היה מאושר.
אבל הילד הלך ולא חזר הרבה זמן וכשהוא חזר העץ היה כל כך מאושר שבkowski הצליח לדבר.
"בוא ילד" הוא לחש "בא תשחק".

"אני יותר מדי זקן ועצוב בשביב לשחק" אמר הילד. "אני רוצה סירה שתיקח אותי ורוחק מכאן.
אתה יכול לתת לי סירה?"

"כורות את הגזע שלי ותעשה לך סירה" אמר העץ. "כך תוכל להפליג למרחקים ותהיה מאושר".
הילד כרת לעץ את הגזע ובנה לו סירה והפליג למרחקים.

והעץ היה מאושר, אבל לא מאושר ממש. ואחריו הרבה זמן הילד חזרשוב.
"אני מצטער ילד" אמר העץ "אבל לא שום דבר下称 לך. התפוחים שלי כבר איןם".
"השיניים שלי יותר מדי חלשות בשביב תפוחים".

"הענפים שלי כבר איןם" אמר העץ, "יותר לא תוכל להתנדנד עליהם".
"אני יותר מדי זקן בשביב להתנדנד על ענפים" אמר הילד. "הגזע שלי כבר איןנו" אמר העץ "לא
תוכל לטפס".

"אני יותר מדי עיוף בשביב לטפס" אמר הילד. "אני מצטער" אמר העץ "הלוואי שיכולתי לתת לך
משהו אבל לא נשאר לי כלום, אני סתם גזע כרות וזקן, אני מצטער..." "אני לא ציריך הרבה עכשווין".
אמר הילד, "רק מקום שקט לשבת ולנוח, אני עיוף מאד".

"אם כך" אמר העץ וקף עצמו כמה שرك הצליה, "אם כך גזע כרות זקן הוא כן טוב בשביב לשבת
ולנוח. בוא ילד, שב לך ותנוח".
והילד ישב והעץ היה מאושר.

פעולה 5 - ברית של עם

רציונל היחידה

השיקות הנדרשת לאומה היא טוטלית, או רצליחים לשמר את התופעה זו בזורה שנחיה בה כחברה של ברית ולא רק כי אין לנו ברירה אחרת? השאלה הוז איננה תיאורטיבית, היא שאלת חיים שבמדינת ישראל אנחנו מתמודדים אותה כבר למשך שנים רבות. יש אירועים שונים שבהם עמדנו לבחן בסוגיה זו (אלטונה, מלחמת לבנון, העקירה מגוש קטייף ואפילו רצח רבין) – מה עליינו לעשות בתחום על מנת לבנות וליסד מרכיב חברתי ונכון לצמיחה של ברית שדורשת כל כך הרבה אך עושים זאת זה נכון?

מטרת היחידה

1. החניכים ילמדו על המורכבות של יצרות ברית בתוך החברה הישראלית
2. החניכים יקבלו כיווני חשיבה לייצור בריות חברותיות

מבנה היחידה

1. דעתות שונות
2. המציאות מורכבת
3. מקרה בוחן
4. מחשבות על ברית
5. סיכום

מהלך היחידה

1. דעתות שונות

הסבר השלב – עם ישראל מגוון מאוד בעמדותיו, ועל כל שני יהודים יש שלושה בתים נסת. על כן חשוב להכיר בדבר זה כבסיס להבנת כל הפעולה.

אופציה א - אישיות

בוחרים נציג שחווב על דמות מסוימת. מטרת הקבוצה היא לגלות מי האישיות שהנציג בחר ע"י שאלות של כן ולא. נשחק את המשחק שלוש פעמים.

אופציה ב - כתרים

נomin נציג, נטהלה לו **כתב** עם שם של אישיות על הראש. הנציג צריך לזהות את האישיות לפי שאלות כן ולא שהוא שואל את הקבוצה. נשאל את החניכים: איזה שאלות שאלנו? שאלנו שאלות כמו: האם זה גבר או אישה? האם הוא חי או מת? האם הוא מבוגר או ילד? האם הוא מנהל / מוצר / מכירה וכו'. ראיינו כאן שאחננו מגדרים אנשיים ומבטאים את הייחודיים שלהם ע"י מגדר, מראה, תפקיד וכו'.

אופציה ג - סיטואציה מהחיים

נעלה את הסיטואציה הבאה: נבחרתם לארגן פעילות לכל הסניף בחופש הגדול. שני רענוןות שעלו הם התנדבות וטיול. באיזו אפשרות תבחרו ולמה? נעלה את ההצעה לדון.

בדיוון אנו רואים כי לכל אחד דעתה שונה וכן לכל אחד נימוקים שונים לדעת זו. מהدين הנה אנו לומדים שלא החיזוניות שלנו או מה שאחננו עשוים בחיים מגדרים אותנו ומיחדים אותנו מזרים, אלא בעיקר דעתינו מיחדים אותנו. "הרואה אוכלוסי ישראל אומר ברוך חכם הרזים שאין דעתם דומה זה לזה ואין פרצופיהן דומים זה לזה" (ברכות נ"ח ע"א).

2. המציגות מורכבת

הסבר השלב - לפעמים נדמה שאצלנו נמצאת האמת כולה. אולי אם הבנו שאחננו אנשים שונים ויש דעתות שונות, צריך גם להבין שהציגות מאוד מורכבת ולא הכל פשוט או שחור לבן. נדרש>Mainnu מיתנו לסלג מבטعمוק ובוגר יותר.

אופציה א - תעטועני ראייה

נרא **2 תמונות** של תעטועני ראייה, נשאל את החניכים מה הם רואים:



העינויים רואות לך מה שהן רוצחות

נקרה לאחד החניכים ונבקש ממנו לקרוא את מה שכתוב. לרוב העניינים מטעות אוטנו ואנחנו נקרה את המילה "רָק" פעמי אחת, למרות שהיא כתובה פעמיים.

אופציה ב - ערכו של הילום

נספר את הסיפור (נסוף 1).

נשאל את החניכים: מה הייתה האמת? איפה היה באמת הילום? מה גרם בעקבות זה שככל אחד היה בטוח שהוא יודע את האמת ויודע מי אשם באיבוד הילום?

מתחילת הספר אנו מבינים שפעמים רכובות אנו בטוחים שהמציאות היא מסויימת ואנו יודעים מה המציאות באמת, אך לאחר מכן אנו רואים שהמציאות מורכבת יותר, ומה שחשבנו כמציאות הוא בכלל לא האמת, אלא מה שהעלו בראשנו.

ນמשיך לקרוא את הספר עד תומו.

כעת לאחר שקראננו את סוף הספר אנו מגלים שהמציאות אפלו מורכבת יותר ומסובכת יותר מאשר שחשבנו. הבנת מהهو שגוי יכולה להוביל לשנים של טעות והעלאת אדם אחר.

3. מקרה בוחן

הסבר השלב – ניקח מקרה אחד שגורם למשבר בין הציבור הדתי / לאומי / ימני לבין שאר חלקי העם. תכנית התתנקות אשר חלה לפני 15 שנה והייתה מקרה מבחן לחוסן של החברה הישראלית וליכולת שלנו ליצור להתנהג ברגעי משבר. גנסה דרך זה להבין איך בכל זאת ניתן לקיים ברית בין חלקי העם השונים על אף המחלוקות הקיימות.

נחלק את הקבוצה לאربع קבוצות. לכל קבוצה נחלק פתק עם גישה מסוימת לדמוקרטיה.
(נספח 2) חשוב לציין שישנן עוד גישות. בזמן שהחניכים קוראים את הגישות שלהם, המדריך יעבור בין החניכים ויבדק שהגישות הובנו היטב.

לאחר מכן נעלם דילמה וכל קבוצה צריכה לענות מה היא הייתה עשו עפ"י הגישה שלה.

דילמה מספר 1: בהחלטת רוב בכנסת אושרה תוכנית ההתקנות - מדינת ישראל תיסוג מחבל גוש קטיף - שבו מצויים 21 יישובים וכ- 8,600 אזרחים.

מה היא הדרך להתמודד עם ההחלטה הזאת? ענו לפני הגישה שלכם.

דילמה מספר 2: אני רוצה להגיע לゴוש קטיף אך חסמו את הדרכים בפנים. מה עליי לעשות?
המדריך ינתח את הדיון בצורה מסודרת וייתן לכל קבוצה / גישה להציג את דעתה. לאחר מכן המדריך יקרא את הפתק של כל גישה ויחזק את ההבדל בין הגישות כדי שככל החניכים יחשפו לגישות השונות.

דיברנו על מציאות שהוא מרכיבת, על נקודות הסתכלות שונות. חשוב לדעת שהגישות זה לא שחור ולבן ותלוויות ממש במצבות, במורה ההלכה, בתפקיד האדם - ההתמודדות תהיה שונה כאשר מדובר בחיל. חילינו אדם פרטני - הוא אדם שנמצא בשירות הכלל וחתה מרופת של צבא, וכך עוד יותר יהיה קשה לתת לו הוראות בעניין התנוגשות הדמוקרטיה מול ערכיו. הצבא בנוי על פקודות, החילילים חייבים להישמע למפקדים כיון שאין אפשר שכלל יום ייקום חיל אחר וכייד שהוא איננו משתף במשימה כיון שהוא גוזת את ערכיו - והוא שודרשו בירור עצמי ובירור מול מורי הוראה.

גם במקרה של חיל וגם במקרה של אזרח מן המניין אנו רואים שמדובר במקרים רבים להביא אותו לקצוות.

מה עליינו לעשות על מנת לקדם את הברית בתוך העם? גם בזמנים לא פשוטים כמו שתווארו במקרה כאן ובסוגים רגילים?

4. מחשבות על ברית

הסבר השלב - אז איך ניתן לחזק את הברית בין חלקיו העם היושב בציון?
הנה כמה נקודות שנותן לעבוד עליהם. ראיות הטוב, הקשלה, חתירה למגע (להיפגש!), ענווה ובירור ושאלות שאלות.

הסבר - אין ספק שככל שנתבונן בטוב שיש במי שנמצא לידינו, כך תגבר תחושת החיבור והאהדות בתוך העם, וכך גם חוסר ההסכימות יקבלו את מקומם הנקון ביחסנו לאותו אדם, וכך תגדל הברית!

נחקק לחניכים פתק נייר ועת או עיפרון, ונגיד להם שאנחנו הולכים לרשות'ב בלבד. מה זה לרשות'ב? המתוודה הזו נקבעת על שם תורה ופ"ב של רבי נחמן בליקוטי מוהרן (מצורף בסוף 3). אם אתם רוצים להזכיר לחניכים זה גם טוב, אבל לא חובה. בתורה רפ"ב רבי נחמן כותב על החשיבות שבראיית הנ קודמות הטובות של חברו. מי שרוצה להשיקע זה הזמן לשלוות את גג המזוקה והרמckerלים הנידיים ולהשミニ לחניכים את השיר "נקודה טובה" של שלווי רנד, שבמוסס על התורה הזו. לפי התורה הזו, הדרך לתיקון של אנשים אחרים היא להסתכל רק על הנ קודמות הטובות שלהם. ההתקשרות בטוב תעמיד את החובי ומילא השיללה תabbטל.

ניתן לחניכים רשימה של אנשים שאינם שייכים לזרם שהחניכים ממשתייכים אליו. כל חניך יצטרך למצוא 3 נקודות טובות באותו אדם: אליו יש, ברק אובמה, מيري מסיקה, יאיר לפיד וכד'.

אחריו שהחניכים סיימו לרשות'ב נסביר את העיקרון - אנחנו לא בהכרח מסכימים עם מה שאדם פלוני או אלמוני עושים, אבל זה לא סותר את העובדה שאנחנו יכולים ללמוד ממנו את הנ קודמות הטובות שלו.

העיקרון עובד ביחס למוגזרים שונים בעם, כולל מגזרנו אנו. אנחנו לא תמיד מסכימים עם כל מה שקרה במגזר הדתי / החילוני / החרדוי, אבל אנחנו מחויבים ללמידה מהם את הנ קודמות הטובות כדי להשתפר בעצמנו.

הקשבה

הסבר - פעמים רבות מה שמנוע מאיתנו להגדיל את הברית זה העובדה שאנחנו פשוט לא מושבים, אנו רק רוצים לומר את י'ף המסריהם שבאנו איתנו מהבית. מה עוד שלפעמים פשוט להקשיב מייצר ברית בין אנשים שהוא גודלה מפעולות רבות אחרות שניתן לעשות.

נקרא את הקטע הבא:

"מעשה באדמ"ר הוזן בעל התニア, שישב ולמד בחדרו. לפעת שמע תינוק בוכה בעריסטו. סגר האדמ"ר את הגمرا, ניגש לחדרו של התינוק והרגיעו. לאחר מכן הילך האדמ"ר לחדר הסמור, ומצא שם את נכדו, כשהוא יושב שקווע בלחימודו. האדמ"ר תמה על נכו: מודיע לא קמת להרגיע את התינוק הבוכה? הנכד הנבוך הרים את מבטו וענה לפסבו: היויתי כל כך שקווע בלימוד, עד שלא שמעתי כלל את קול הבכי. העיר לו סבו: אם אדם לומד תורה ואינו שומע קול של תינוק יהודי בוכה, משחו פגום בלימוד זה".

נדון עם החניכים:

- ✓ מה לא בסדר בהתנהגות של הנכד? הוא למד תורה!
- ✓ אם נמשיל את התורה לכל מטרה שאנו חdotsים בה? עד כמה אנחנו מסוגלים להקשיב כאשר אנחנו מרווכים במשהו אחד כאנשים או אפילו ציבור?
- ✓ איזה הקשבה נדרשת על מנת לייצר יותר תחושת ברית בתחום עם ישראל?

חתירה למגע

הסבר - אولي הדבר החשוב ביותר זה פשוט להיפגש, להגיע לאנשים שנמצאים לידינו ולא לפגוש אותם דרך האינטרנט או הסטריאוטיפים ברחוב. חתרו למגע!

נחלק את החניכים לשתי קבוצות. הקבוצה הראשונה מחזיקה בכדור*, והמטרה שלהם היא לשמר עליו אצלם לאורך זמן. מטרתה של הקבוצה השנייה היא לחטוף את הcador כך שיגיע לקבוצה שלהם. המשחק מתנהל על זמן, והקבוצה שהcador בידיים שלה במשך הזמן הארוך ביותר היא הזוכה.

האופי של המשחק יגروم לכך ששחניך שמחזיק בcador יעדיף לשמר עליו אצלו כל עוד הוא יכול, ורק ברגע שהחברי הקבוצה המקビילה ינסו לחטוף ממנו את הcador הוא ייאלץ בסופו של דבר למסור אותו לחבר אחר מקבוצתו. אם איש לא ינסה לגנוב ממנו הוא לא ימסור לאף אחד בקבוצה, ורק במקרה שיבואו לחטוף ממנו את הcador הוא ישתק את חברי קבוצתו בcador.

במשך המשחק נסביר לחניכים שמטרתנו לתרגל עבודת צוות, שיתוף פעולה וחברתיות. החניך יוכל להחזיק את הcador אצלו כל הזמן, אבל זה פוגע בערך של האחדות הקבוצתית.

אחריו שימושיים אויה זמן מוגבלמושגים את החניכים בחזרה, ומסבירים להם מה עמד לאחרי המשחק: המתוודה הראשונה הגיעה כדי לדמות את סכנות הפתיחות והיחסים עם החברה החילונית, ואילו המשחק הזה מבהיר את הביעתיות שבסגירות גדולה מדי. החשש מפני השפעות חיצונית מזכיר את התנהלות עם הכדור - אנחנו לא יוצרים אינטראקציה עם אף אחד, אלא אם כן אנחנו ממש- ממש חייכים. לא נקבל דבר מהחברה החילונית/ החרדית/כל חברה אחרת כל זמן שאנו אנחנו יכולים להסתדר בלבד.

הגישה זו בעיתות, כך נסביר לחניכים, בגלל שבὑבורה אנחנו מפסים את כל הטוב שקיים בציורים الآחרים בעם ישראל. אם אנחנו מפחדים ליצור שפה משותפת איתם, נרתעים מלהיפגש בהם במקומות מועדים לקשר ובוחרים להמעיט ביחסם חברות מחשש להשפעה שלילית, אנחנו מפסדים היכרות עם מגזרים שלמים שיש לנו הרבה מה ללמידה ממנו במגוון תחומים שונים.

אנחנו צריכים לחזור למגע ולהיפגש!

عنوان

הסבר – כמו בכל דבר, ההבנה שלא כל האמת נמצאת אצל, שיש לי מה ללמידה מהאחר מאפשרת את הגדלת הברית בינינו.

למד 2 מקורות:

"אמר רב חנינא בר אידי: למה נמשלו דברי תורה למים דכתיב "הוּא כָל צְמַא לִפְנֵי לִמְמֵי". מה מים מניחין מקום גבוה והולכים למקום נמוך, אף ברוי תורה אין מתקיים אלא למי שידעתו שפלה" (תענית ז' עמוד א')

"וכאשר תינצל מן הкусם, תעלה עליך מידת הענווה, שהיא מידת טובה מכל המידות טובות. שנאמר: עקב ענווה יראת ה" (אגרות הרמב"ן)
אנו רואים עד כמה מרכזיות היא מידת הענווה.

שאלות שאלות

הסבר – כאשר אנו שואלים שאלות, אנו מביאים את עצמנו למקום של בירור והעמקה, מקום זה יכול להראות לנו דברים רבים באור אחר וגם לחזק ולהעמיק את הבדיקות שכבר רכשנו לעצמנו.

נכשש מ שני מתנדבים לבצע סדרה של כפיפות בטן ושכבות סמוכה. אפשר להפוך את זה לחרות בין שני המתנדבים או לחלופין להחליט מהם רק יציגו לקהל בלי תחרותיות, לפני שיקול הדעת של המדריך.

אחרי שישים לתרגל נסביר לחניכים קצת על תהליך בניית הגוף - מטרתו של האימון הספורטיבי היא לפצוע את הגוף, כך שייאלץ לבנות את עצמו בצוות חזקה יותר בימים הבאים. חשוב מאוד להתאמן כדי לפגוע בשער ולבגורם לו להיבנות מחוסן יותר, אבל מנגד צריך מאוד להיזהר שלא להזיז באימון ובכך לפגוע בשער בצוות קשה מדי. אימון מוצלח הוא זהה שבו הגוף חווה טראומה מסוימת, אבל כזו שהוא יכול להגבר עליה ולצאת ממנה מחוזק.

הນמשל של תהליך בניית הגוף הוא היחס עם החברת החילונית. פשוט וברור שחשוב לקיים קשר עם חילונים, לשף בחוויות ולספוג דעתות, אמירות, מחשבות והגיונות. המפגש עם קושיות החברה החילונית היא חוות שמעוררת על יסודות האמונה, עורר כזה שיכל לגרום לצמיחה גדולה בהרבה. כמו ילד שגדל ובגדיו הישנים כבר קטנים עליו ולוחזי לו, כך האמונה - צריכים לשדרג אותה כל כמה זמן, לבחון אותה מחדש ולהעמיק בה בצורה שלימה. אסור להחזיק באמונה ברמה של גן ילדים גם בגיל 13. שאלות שמתעוררות בעקבות מפגש עם חילונים מסווגות לגורם דוקא לשכלול האמונה הדתית, להעמקה ולהבנה יתרה בעולם היהודי. חשוב להיזהר שלא להיכנס למציאות שואבת מדי שלא תיתן אפשרות לבניין חדשן, אבל כן להגיע לרמה של יחסים שמאפשרת הצפה של היהות על העולם הדתי.

5. סיכום

- א.** עם ישראל מרכיב מדעות מגוונות ומורכבות. אנו צריכים גם להכיר במגוון וגם להכיר שלא כל האמת נמצאת אצלנו.
- ב.** לאורך ההיסטוריה של מדינת ישראל קרו מקרים בהם הגיעו לבחן שאלת הברית של החברה הישראלית.
- ג.** אנו צריכים להעלות את היחסים בחברה הישראלית מיחסים של אמונה חברתיות או מחובבות של לית ברירה (המדינה היהודית היחידה בעולם) ליחסים של ברית ושל אמון הדדי.
- ד.** למדנו כמה כלים שימושיים לעזרה לנו בלקודם ברית זו.

נספח 1

חלק א'

ニישאנו, בעלי ואני, לפני 15 שנה. המשפחה של שניינו עשו את כל מה שיכלו למעןנו. כל צד הביא ככל יכולתו. נרכשה לנו חתונה די יפה, ונרכשה עבורנו דירה סבירה. בסך הכל היינו שמחים ומאושרים.

לפני החתונה הגיעו הסבṭא של החתן לחתן ליתני. היא הוציאה מהתיק קופסא קתנה עטופה. פתחתי אותה ובתוכה הייתה טבעת יהלום.

לא הייתה צורך להיות מומחה ביהלומים כדי להבין שמדובר כאן במתנה יקרה מאד. היה זה יהלום ע-נ-ק-י. לא ראיתי יהלום כזה מימי.

כולם השמיעו קריאות התפעלות הסבṭא אמרה לי שזו המתנה שלה לחתונה שלי. הסתבר לי שהסבṭא רוכשת לכל כללה במשפחה תשכית יקר מאד. כזה שהולך עם האישה כל חייה כדי שתזוכר אותה. האמת שהסבṭא הוז לא הייתה צריכה מתנה כדי שיזכרו אותה - היא הייתה אישה אצילה ומקסימה ומתוקה שכולם אהבו אותה מAMIL. אבל מנהג הוא ומהי אני שיחלוק עליו במיוחד אם הוא שווה 5,000 דולר?

כן, זה היה השווי של הטבעת. ומניין אני יודעת? מיד תדעו.

תגובהו של אבי הייתה שזו שחיתות לענוד כזו טבעת כשאנשים רעבים מסתובבים ברחוב. מצד שני גם לי היו יוסורי מצפון לענוד כזו טבעת, וחוץ מיסוריו מצפון היו גם יוסורים אחרים שرك אישה טובין.

הטבעת הייתה גדולה עלי. כל אישה יודעת כמה מעצבן זה הרוח בין הטבעת לאצבע. זה פשוט מהו שמסיח את דעתך, וכל הזמן אתה חייב לחוש את זה אם הוא עדין נמצא שם.

במשך כל החתונה הידקתי את הטבעת שוב ושוב, ובגלל שנוסף אליה גם טבעת נישואין היו לי שני טבעות למשש באותו מחיר. בעצם, במחשבה שנייה, לא ממש באותו מחיר.

החתונה עברה. ימי ה"שבע ברכות" היו נפלאים ומדהימים. את השבת עשו שתי המשפחות שלנו. ארוחתليل שבת הייתה נפלאה עם השירים והדרשות וכן גם למחرات. לאחר ארוחת השבת הלכנו קצת לטטייל רגלית בטווילת. לאחר מכן אכלנו סעודת שלישיית שנמשכה עד למוצאי השבת.

השבת הסתיימה, אז פתחום הסתכלתי וראיתי לחרדתי שהטבעת לא על האצבע. התיכילה מהומה קטנה ובعلي אמר "אני אروع לחפש בבית. יכול להיות ששכחת את זה בחדר".

חיכיתי במתח, כוססת ציפורניים. משחו בלבבי אמר שיתיכון והוא לא ימצא אותה. המשחו הזה נבע מהעובדת שידעתו שהטבעת הייתה קצרה גדולה עלי, ונזכרתי שפושט זמן רב מדי לא מיששתי אותה. אשר יגורתי בא לי.

בعلي חזר: "הטבעת לא נמצאה".

"חיפשת בארון?" "במגירות?"

בקיצור, הוא חיפש בכל מקום שנייתן לחפש והטבעת לא נמצאה .

בשלב זה, לא היה איש במשפחה, שלא ידע שאבדה הטבעת בשווי 5000 דולר. (והנה התשובה מאיפה אני יודעת את השווי. כשמאבדים דברים יקרים ישר אומרים כמה הם שווים, וזה נכון לא רק לגבי תכשיטים. גם לגבי דברים אחרים אתה פתאום אנשי מוצאים הכל).

החוותנת עלתה אלינו לחדר ולבושתי ולחרפטני הchèלה יחד עם עוד כמה דודות נחמדות לחפש בכל המזוזות ולחתוט בחפצים האישיים שלנו.

אחרי חיפוש שארך אליו שעה, החלו כולם להעלות רעינונות היכן היא נעלמה. כאן העזתי לספר שהטבעת הייתה קצרה גדולה עלי וכמובן לשמווע מיד את הדודה שאומרת "אז למה לא אמרת את זה בהתחלה?" ולענוגות "דווקא כן אמרת?" והנה המתח מתחיל.

בשחזר שעשינו עלה, כי קרוב לוודאי הטבעת נפללה בחוף היום, כך שלחפש אותה זה זה כמעט כמו לחפש יהלום בערימה של חול, וכמה שהיהלום גדול כהה גם החוף בנתניה. קשה להסביר על הרגע זהה התחיל. מאז הפרצופים של כולם נראו לי מוציאים. בלביהם חשבו איך נתחייב לעצמי לאבד כזו טבעת. גם אם לא צעקנו עלי זה היה רשום להם במודגש על הפנים.

חרנו אני ובعلي חפויי ראש הביתה. בعلي ניסה להתלוצץ ולפזר את האווירה הקשה אבל אני הפלתי עליו את כל הכאב שחושתי כלפי עצמו. הוא התנצל והתנצל ולא עזר לו כלום. אני הייתי פגועה עדعمק נשמתי גם מהכאב על אובדן הטבעת וגם על כך שהasmaה נפללה עלי.

בعلي הוא ניחם אותו והסביר לי שאינו לא אשמה אלא כל מי שאמר לי לעונד את הטבעת למורת שהיתה גדולה עלי. בעיקר את עצמו האשימים. הוא ניסה ליטול

את האשמה על עצמו, עד שבסוף הלילה הודיתי ביני לבין עצמי שם זה היה מבחן הוא עבר אותו בהצלחה.

במשפחה שלנו, בכל פעם שנפגשנו זה ריחף באוויר. היו כל מיני דקירות קטנות שעשו את החיים שלי לבתוי נסבלים ממש. אני לא מסήימה אותם אבל מסתבר שכשמשהו נכשל, בעיקר באבדון של משהו שהוא יותר יקר, זה עולה לו בזקර הרבה יותר מהסכום. יחד עם הטעטעת אבדה כל ההערכה ואהבה ששחשו אליו - כאילו נמסתי עליהם. כמה כבר אתה יכול לאחוב מישחו חסר אחריות כזו שמסוגל לאבד משהו בשווי 5000 דולר? מה היא ילדה קטנה? אי אפשר לצפות ממנה לשמר על דבר יקר ערך שכה?

עברו עלי חדים ארוכים ועצוביים מאד. חשתי שלעולם לא אוכל להחזיר את הערכת המשפחה. המקרה היה כמו חוותה המUIDה עלי שאנו לא אחראית ואי אפשר לסמור עלי, וחוץ מזה שאני סתם אחת מעצבנת שמאבדת יהלום יקר כזה. השיא היה בקטעה מסוימת שכנינו איזה אגרטל יקר, ואחד האחים אמר לבני "עדיף שאתה תחסוב את זה, אתה יודע". הוא אמר זאת זה מפני כולם ואני התפרצתי כפי שלא התפרצתי מעוזי ואמרתי שאני לא דורכת יותר בבית הזה וששופכים את דמי. ועוד הרבה דברים אמרתי שהבהילו אפילו אותה.

ואז הגיעו תקופת מרובה שבבורי המשכך ניסה כל הזמן לפשר. הוא לא ממש שיתף אותי זהה אבל הבנתי שהוא עצמו התעמת עמו אחיו והודיע להם שאם ימשיכו לעשות לי צרות הוא יתנתק מהמשפחה. אחר כך בא פios שהיה בעצם פגישה שכולה אי נעימות בה החותנת התנצל והסבירה שלמעשה היא הכי אוהבת אותי מכל הכלות ואני עניתה בחזרה שתמיד הרגשתי את זה וכל הדברים הבלתי נעימים שבדרך כלל נאמרים בכל מיני משפחות.

אבל העניין הזה עירף אותי לחולטיין. כביכול שרר שלום אבל היה זה שלום קר. אני חשתי מובשת. כאילו ידעתי שאפסו סיכוי ובחיים לא יאהבו אותי ולא יעריכו אותי. המפנה הגיע ארבעה חדשים לאחר מכן. אנחנו התחתנו יומיים לאחר חג השבועות, ובבורי הלהך כמנגה בני היישבה עם "פרק" בגד שנוהגים ללבת אותו רק בחגים. וכמונן בחתוונה ובימי שבע הברכות.

ראש השנה מגיע. בעלי שולף את הפראך מהארון לובש אותו ושאל אותי אם זה עדין מתאים לו, והוא מתחילה לטפוח על הלב שלו. נבהلت. חשבתי שקרה לו משהו. הוא שלוח את היד לתוך היכס של הפראך, והוא מוצא שם משהו, את הטבעת שלו אלא מה.

הסתכלנו בטבעת כמה דקות בלי לומר מילה ואני זכרת מה הוא אמר "אני בהלם. אני שמתי את זה כנראה בפרק שלו".

ישבנו זה מול זה ואני פשוט בכיתי. מהתרגשות ואולי מהמתוח שפתאום נפרק לו מני. הוא התקשר מיד לאימה שלו והודיע על מציאת הטבעת ואז החלה עלייה לרגל אליו הBITה ההורים שלו והאחים שלו שבחנו את הטבעת, ולבסוף הסבטה והסבה בכבודם ובעצם שהגינו והביעו את שמחתם. כולם נשמו לרווחה וכמובן ביקשו סליחה שהאשימו אותו בחוסר אחריות, וממש באותו נושא נזכרו כולם שair לא חשבו מיד שהוא אצל בעלי, הלא הוא היה ידוע כشخص כל ימי ואילך אפשר היה לסגור עליו. בעלי אولي קצת נעלב אבל השמחה על מציאת הטבעת איזנה אותו.

מרגע זה ואילך, עד היום הזה, הפכתי למלכה של המשפחה. כולם הבינו שטעו, ואני בן אדם אחראי שמעולם לא איבד דבר.

אני הרגשתי בשםים כי פתאום נחטו עלי טונות של אהבה והתנצלויות שבכל חייו לא קיבלו. ובReLU, גם אם קצת נפצע מהאשמה שהוטלה עליו הוא די שמח בשביili, מה עוד שהוא הרוחich אישה מרוצה ושמחה בחלקה, אוiorה טוביה ולשלומ בית בינויו למשך כל החיים. אבל הסיפור עדין לא גמר.

בכל הזדמנויות הייתי עוקצת אותו עם הטבעת זו. אם זה היה בסוף שהעדפתו שלא יחיק אצלו בסכומים גנובים ואם בסתם דברים שצרכן לסגור על מישחו. הiyiti אומרת לו "עדיף שתיתן לו שמישה אחר ייקח את זה, אתה יודע, שלא יאביד בארגז חול". המילה "ארגז חול" הפכה לאיזזה מטבח לשון בינויו שבה הייתה משתמשת כדי לרמז לו. אני גורא מתבישת לספר את זה אבל אני חושבת שהרבה אנשים משתמשים בכל מיני חולשות כדי לפגוע באנשים היקרים להם, ולצערו עשיתי את זה.

בעלי סבל בשקט ולא התלונן. היו פעמים שראיתוי CAB על פניו בשעה שאמרתי לו והייתי מתחרחת ומפיישת אותו אבל מלבד זאת הוא כמעט ולא התלונן.

החיים שלנו עברו בסדר. נולדו לנו שבעה ילדים מקסימים וטוביים שאוהבים את ההורים שלהם ומכבדים אותם. כולם גדלו וידעו בעל פה את הסיפור על הטבעת שכולם חשבו שאימה איבדה בחוף הים ובסוף התברר שאבא המפוזר שכח בפרק שלו.

(עד כאן לספר בשלב א)

עוברות חמש עשרה שנים.

הטבעת עדין שמשה אותה בנסיבות וזכה אותה במחראות. אף יומ אדם עלתה לי מחשבה להחליף את הטבעת בתכשייטים אחרים.

רציתי לעשות זאת כהפעעה לבני ופניתי לחותנת שתספר לי היכן הייתה סבתא קונה את התכשייטים. היא אמרה לי את השם של הסוחר - תכשיטן ידוע, ואני הלאתי אליו בהזמנתו הראשונה. הגשתי לו את הטבעת ואמרתי לו "היא נקנתה אצלך ואני רוצה שתעריך לי אותה".

הוא בוחן את הטבעת ומשמעו שירית הפעולות ואומר "זה יהלום יפה ומקסים. הוא עולה המון כסף, יותר מששת אלף דולר ולא אכפת לי להחליף אותו במה שתרצוי, אבל רק סתם כך בשבייל ההשכלה - הוא לא נקנתה אצלך".

אני אומרת לו "מה לא נקנתה אצלך - וכך נקבעי בשמה של הסבתא.

הוא אמר "נכון, היא באמת נהגה לקנות אצלך את כל התכשייטים אבל תכשיט זה בחום לא מכרתי. נראה את זה היא נקנתה במקום אחר".

הגעתו הביתה והחליטתי לחפש קצת בתיבת התכשייטים. שם בתחתית קופולה היו כל מיני מסמכים ותעודות של התכשייטים. חיפשתי את התעודה של התכשיט הספציפי הזה, וגיליתי אותה עד מהרה. התכשיט באמת לא נקנתה אצלו הסוחר אלא בחנות מפורסמת ויוקרתית. המחיר אכן היה 5000 דולר והבנתי פרט נוספת הייתה מופססת אותו.

המتنתי שבבלי יחזיר מעובדו. ליבי דפק כמו מכונה. הוא הגיע.

סיפרתי לו ששכחתי להחליף את הטבעת ושהחלטתי לסוחר התכשייטים שכחטא הייתה רוכשת אצלך והוא אמר שהתכשיט שווה 6000 דולר.

יופי אמר בבלאי "הרוווחנו".

"כן" אמרתי "אבל הסוחר אמר שלא הוא מכר אותו. התכשיט נקנתה במקום אחר".
"נו, יכול להיות", אמר בבלאי.

אתה אומר לי שיכول להיות שהסתאה "נקנתה דווקא את התכשיט שלי במקום אחר?"

מה הבעה שלך? הוא שואל.

ודמעות החלו לזרוג מעוני. "הבעיה" אני אומר לך מה הבעיה שלי אמרתי, שבמישר חמיש עשרה שנה אני לא משערת איזה בעל נפלא וטוב לב יש לי, שבכלל לא מגיע לי. עשית זאת זה בזורה הכי מקסימה ונפלאה שאפשר. אני איבדתי את הטבעת ואתה הלכת בשקט, לא יודעת איך עשית זאת זה, לקחת הלוואות וקניתה לי... טבעת חדשה. לא אל תתחמק, אמנם עשית זאת זה בזורה הכי אלגנטית וחלקה שנייתן. מצאת את אותה הטבעת בדיקך, גם באותו מחר, אבל דבר אחד שכחת..."

את ה...תאריך"

וכאן הנחתי מול עיניו את המסמך עם תאריך הקנייה. י"ד אלול.

אולי אתה שכחת אבל אני עדין זוכרת שהתחתנו בט' סיון. סבתא שלך קנתה את הטבעת עוד לפני החתונה. כך שבכל מקרה, הטבעת הו נקנתה לפחות ארבעה חדשים אחורי שקיבלתי את המקורית. התאריך הסגיר אוטר" אמרתי לו ופרצתי בבכי תמרורים.

קשה לי לתאר את המחשבות שעברו לי בראש. איזה צעיר שלוקח על עצמו הלוואה של 5,000 דולר כדי לגורום למשחתו להאמין ש הוא אשם בכל הסיפור. ידעתי שאני האישה הראשונה שקיבלה מתנה כזו. אני לא מתכוונת לטבעת אלא לחמש עשרה שנים של אשמה שהועברה ממני אליו. ועוד איך הועברה. עד היום אני מתכווצת כשהאני נזכרת עד כמה פגעתינו בו בדיק בנקודה שאסור היה לי לפגוע. בדיק בנקודה שהוא הכי גדול בה.

זהו ישב וסיפר לי את כל התalloות שעברו עליו כדי לשלם את הכסף. הוא הסביר לי שהבן שלא יוכל לנוקות את האווירה בין לביון משפחתו אם אלה לא יאמינו שאני לא איבדתי את הטבעת.לקח לו שנים לחזור את ההלוואה ובעיר הינה קשה לעשות זאת עם ההשתלחויות שלי אבל דזונקה הן היו מזכירות לו את מה שהרוויח - אישה שמחה, שקט נפשי ושלום בית.

(מתוך אנשים מספרים על עצםם 3, חיים ולדר)

-2-

לדמוקרטיה אין שום ערך יהודי. זהות שיטת שלטון שכפו אותה עליי ללא הסכמתו. במקרים שההחליטות הדמוקרטיות סותרות את מה שאני מאמין בו - לא אקשיב להן ואתנגד להם בכל דרך אפשרית - גם אם זה לא חוקי

-1-

כל חוק אחר מלבד חוקי התורה הוא יצירתבשר ודם ולכך הוא נחות מהמצווי האלוקני. הדמוקרטיה הוא אילוץ אבל אין לי ברורה אלא להשלים אותו. במקביל - אני אنسה להעלות את הרמה הרוחנית של העם כדי שהכל יגיע להחלטות שאני חושב שהן נכונות

-4-

אני מכבד את הכרעת הרוב למלנות שאינני מסכים וمزדהה איתה. אם זה הדבר שרוב עם ישראל החליט שהנה נכון עבורי, אני מקבל את זה ומבין שעם ישראל נמצא כרגע במדרגה מסוימת ונדרשת הרבה סבלנות עד שתיתרחש שינוי. את השינוי אני אנסה לעשות ע"י כך שאני אקים ישיבה שתבחן אנשים שיתרמו לשינוי רוחני בעם ישראל

-3-

הdemocrattia היא בעלת ערך מעצם זה שהיא שיטת השלטון של מדינת ישראל, ויש קדושה במדינת ישראל. لكن לא אתנגד לחוקי המדינה ואתנגד להם בתוקן כללי המשחק הדמוקרטיים - הפגנות, שייחות עם מקבל החלטות, ביטויו של ההתנגדות. (אשתמש בזכויות המיעוט שיש לי בתוקן הדמוקרטיה)



תורה רפ"ב בליקוטי מוהרן / רבינו נחמן מברסלב

"דע כי צריך לדון את כל האדם לכפ' זכות

ואגפלו מי שהוא רשות גמור צריך לחייב ולחייב בו איזה מעת טוב, שבעאותו הกฎหมาย אינו רשות ועל ידי זה שמוצא בו מעת טוב, וזה אותו לכפ' זכות על ידי זה מעלה אותו באמתה לכפ' זכות ויכול להסביר בתקבילה זה בקינות "ויעוד מעת ואין רשות והוא תבוננת על מקומו ואיננו" הינו שהopsis מזהיר לדון את הכל לכפ' זכות ואף על פי שאחת ראה שהוא רשות גמור אף על פי כן צריך אתה לחייב ולחייב למצאה בז מעת טוב, ששם אינו רשות וזהו ועוד מעת ואין רשות שאריך אתה לבקש בו עוד מעת טוב שיש בו עדרין, ששם אינו רשות כי אף על פי שהוא רשות, אין אפשר שראיון בו מעת טוב עדין כי אין אפשר שלא עשה איזה מצוה או שכבר טוב קיימי.

ועל יקי זה שאחתה מוצאה בו עוד מעת טוב ששם אינו רשות ואחתה דין אותו לכפ' זכות על ידי זה אותה מעלה אותו באמתה מכך חובה לכפ' זכות, עד שישוב בתקבילה על ידי זה וזהו ועוד מעת ואין רשות

על ידי שמווצה בחרשות עוד מעת טוב, ששם אינו רשות על ידי זה והוא תבוננת על מקומו ואיננו הינו כשתחכון ותספיק על מקומו ומידותיו ואיננו שם על מקומו הראשון כי על ידי שמווצה בו עוד מעת טוב, איזה נקודה טבה, ונדבר אותו לכפ' זכות על ידי זה מוציאין אותו באמת מכך חובה לכפ' זכות והתבוננת על מקומו ואיננו פ"ל והבן וכן צריך והוא גם בעצמו כי זה ידוע שאריך האדם לזרה מאי לחיות בשוקה תמים ולמהריה העצבות מאי Kad..."



**ברית
עם התורה**

הקדמה לمعורך

מודריך/ה יקיר/ה,

לא קל לקיים מצוות. יש כל כך הרבה פרטים, וחלק מהמצוות גם לא תמיד EIFRUF לעשות. אפיפלו אם נסתכל ברובך אחר של עבודה ה', נראה שלא תמיד זה פשוט. אך עם זאת עדין אנו מחייבים לתורה ולקב"ה. היהודי נשאר יהודי.

במערך זהה ננסה להבין מה היה בינו לבין הקב"ה והتورה. בהתחלה נעמוד על כך שאנו מחייבים לתורה למורות שלא בחרנו בזאת. מכיוון שנולדתי יהודי ולמשפחה שומרת תורה ומצוות, האם זה הופך אותנו לפחותות מחייב? למה אני ממשיר לעשות דברים שלא בחרתי בהם? שאלות אלו ילמדו בפעולות הקרובות.

מכאן ונמשיך לבב של המערך - הבנה שקשר של מחייבות לתורה זה לא מספיק. אנחנו רוצחים ליצור קשר חזק יותר ועומק יותר עם הקב"ה ועם התורה, אנו רוצחים ליצור **ברית**. נלמד שכדי ליצור קשר של ברית צריך לבנות את הבסיס - שהוא המחייבות לתורה. בסיס זה חשוב ביותר ליצירת הברית.

אחרי שביססנו את קומת המחייבות ניתן להגיע לשלב הבא - איך יוצרים קשר של ברית עם ה?

חוקן חברים!

פעולה 1 - אני מחויב?

رزון היחידה

אדם שלוקח על עצמו מחויבות - נדרש לקיים אותה. לא משנה מה קורה בדרך. אך מה עם מחויבות שקיבלת בירושה? האם אני באמת מרגיש מחויב לתורה? ולקב"ה? גם אם כי, האם זה הופך אותו לפחות מחויב לתורה? ננסה לעמוד על היחס של האדם עם בוראו. נולדתי לתוכה משפחה ששומרתמצוות. למה אנחנו בעצם מתפללים, מברכים, שמורים כשרות?

מטרת היחידה

החניך יבין את מחויבתו לקב"ה על אף חוסר בחירותו בו.

מבנה היחידה

1. האם אני באמת מרגיש מחויב לתורה ולקב"ה?
2. מה הופך אותו להיות מחויב?
3. סיכום

מהלך היחידה

1. האם אני באמת מרגיש מחויב לתורה ולקב"ה?

הסבר השלב - בשלב ראשון נבחן עם החניכים האם אנחנו בכלל מחויבים לתורה? מה זה אומר علينا?

אופציה א - דתומטר

נחלק לחניכים דפי 'דთומטר' (נסוף 1). החניכים יצטרכו לענות לעצם על שאלות, המשקפות את רמת הרגשות המחויבות שלהם לתורה למצאות. בשבת אפשר לחלק לחניכים סימוכות ביחסן כדי שייהדקו על התשובה שלהם ווצאים. לאחר מכן סכל החניכים סיימו למלא את הדתומטר, נבקש מהם לעשות חישוב של הנ侃דות בסך הכל, כל אחד לעצמו. כמו כן, שהتوزאה של כל אחד היא אישית ועדיף שישAIR אותה לעצמו ולא יגלה לחבריו.

נדון עם החניכים:

- האם אנחנו מוכנים מהتوزאה שלנו?
- מה זה בעצם אומר לנו?
- כיצד אפשר לתקן ולהשתפר?

אופציה ב - ד"ש לחול"ש

נקרא לאחניכים את 'ד"ש לחול"ש' (נסוף 2).

נדון עם החניכים:

- על מה היינו מבטלים את התכניות שלנו, ועל מה לא, ומדוע.
- למה אנחנו מרגישים מחויבים, למה יותר ולמה פחות.

אופציה ג - המשאיות הכחולה

נקרא לחניכים את הסיפור של 'המשאיות הכחולה- תפילין או שיוטה' (נסוף 3).

נדון עם החניכים:

- האם גם אנחנו היינו עושים את אותו מעשה שהוא עשה? אם כן, מה הגורם לזה?
- האם על כל הלכה היינו מוכנים להקריב את כניסה לשattività? ואם לא, מדוע? והאם זה נכון?

אופציה ד - התקדמות בצעדים

- מעמידים את החניכים בשורה וכל מי שמסכים עם היגד מסויים מתקדם צעד אחד
- אני אוהב את התורה
 - התורה מגדלת אותי
 - יש מצוות שפשט משמחות אותו
 - אני מגדיר את עצמי שומר מסורת
 - אני מגדיר את עצמי דתי
 - אני חושב שהמצוות הן לטובתנו
 - אני שומר שבת קלה כב>Nama
 - כל בוקר אני פותח ב - 'מודה אני'
 - אני מקפיד למלא את העולם הרוחני שלי באופן קבוע (שיעורי תורה,חברותא)
 - אני יודעת את הלכות לשון הרע בעפ' ומקייד עלייה
 - אני חולך רק לים נפרד

כל פעם שיש איזושהי סיטואציה של רכילות אני חולך בכדי להימנע

לבנות - החצאות שלי רק לפי ההלכה / לבנים - אני קם כל בוקר לתפילה בזמן

הרעין במתודה הוא לשים את הדגש על הפער שבין ההרגשה שלנו כלפי התורה לבין המציאות העכשוית שמצביעה על חוסר מחויבות כלפי מה שכתוב בתורה.

נשאל:

- מזוע זה קורה? למה ישנו את הפער הזה בין מה שאנו מרגישים כלפי התורה לבין מה שקרה בפועל?
- מה גורם לנו כן לחת חלק במשהו עד הסוף?

2. מה הופך אותו להיות מחויב?

הסבר השלב – איננו מחויבים לתורה מכיוון שהחלה לנו להיות מחויבים, שכן איננו יכולים לפרש מהמשתק באם נרצה – על כרחך אתה עז ליתן דין וחשבון. אם כן, אז מה הוא מקור החוב שלנו? זה שנולדנו לעם ישראל ולמשפה שומרת מצוות? מדוע זה מחויב אותו בכלל?

למרבה הפלא, הקשר שלי לקב"ה אינו תוצאה של המצוות שלי. ההפן הוא הבוכן: הקשר שלי לקב"ה הוא זה שהגורם את המחויבות שלי לתורה ולמצוות. יש לנו קשור שאינו אפשר לנתק, כמו קשור משפחתי. הקשר הזה הוא אמיתי ומציאותי – אני מדבר ומתפלל, והוא מקשיב; ובזמן בית המקדש יש גם נבואה. כך זהה שנולדתי לעם ישראל בן שלו, מה שהגורם לkrvha מיוחדת, ומאידך – מחויב.

أوفציה א - תחרויות

בשלב הראשון, ניקח שני חניכים, ונגיד להם לעשות תחרות ריצה או תחרות זחילה למקום מסויים וחזרה.

בשלב השני, נבקש שני זוגות חניכים מחנדים. נקשרו ביניהם ע"י חישוק, ונבקש מהם לעשות תחרות ריצה, כך שהם יצטרכו לחפש רענוןות טובים בצד לעשות את זה בזרה יעילה ומהירה. יש להציג כי שני הזוגות מחויבים לroit, ואסור שאחד יסחב את השני.

أوفציה ב - מצב שתים

נבקש משני זוגות להיות במצב שתים, עם ידיים ורגליים על الكرקע, צמוד אחד לשני. במצב זה, לשים את היד הקרובה על הגב של החבר, כך שיד ימין של הימני יש שמאל של השמאלי מבחן את שנייהם. עתה נאמר להם לעשות תחרות זחילה עד למקום מסוים.

בכל המקרים האלה, החניכים יצטרכו לחפש תחבולות ודריכים מיוחדים כיצד לצלוח את המשימה ביחד.

והנה – החניכים יהיו חייבים לעשות מעשים שונים, ולהמציא לעצם חוקים משל עצמם, כתוצאה מהקשר ביניהם.

אופציה ג - לימוד תורה יומם ולילה

קטע מתוך "חידוש גדול" של הרב שרכי:

"יכיר בקיום את המצווי (יהושע א, ח): 'והגית בו יומם ולילה?'لاقורה, המצווי זהה אבסורדי לחלווטן. איך אפשר שלא ימוש ספר התורה מפני? הרי אני גם אוכל, גם ישן, גם מתפלל, אני עושה הרבה דברים בחיים! אלא הכוונה לכך שהتورה תמלא את כל חיי, כך שגם בזמן שאין לי מודן אני אוכל וישן בשבייל התורה, ואפילו כשאני מתכוון לזה - באופן לא מודע הכל מכוען לשם התורה 'יומם ולילה'.

אם מבינים שהتورה זה עצם החיים, כמו הנשימה, אז האדם באמת הoga בתורה תמיד גם כשהוא לא הoga בה בפועל. אפשר לומר שטלמוד תורה בטור מצויה אינו אלא ענף מלימוד התורה. לימוד תורה הוא ביסודותיו כמציאות החיים, שהוא עניין כלל, ולפעמים יש גם מצואה פרטית לחיות, כשלומדים בפועל. כאשר אדם מחבר לתורה באמת, הוא מ לחבר לדבר רחב בהרבה מצואה, הוא מ לחבר לדבר שמקיף את כל חייו" (עמ' 83-84, הוצאת 'אורום')

3. סיכום

נשב עם החניכים במעגל, ונסכם את הדינונים שהיו בהתחלה, ונציגש כאן את מטרת הפעולה - יש לנו חיבור עצום וקרוב לקב"ה, שמחיב אותנו לתורה ולמצוות. וזה ההבדל בין הסכם מחיב לבין בריות - ברית היא רק התחייבות של שני הצדדים, אלא חיבור ושותפות הדדיות, שמניבוות בהכרח מעשים מתאימים.

נספחים

נספח 1 - דוחומטר

צדקה

שאלה 1:

אני הולך בחתונה מרכזית, يوم שישי, ובצד השביל **קבוץ פושט ידו** וمبקש אוכל לשבת.
אני מכיר אותו, ואני יודעת שבאמת אין לו כסף.

.א. אסובב את הרаш או אתעסק בטלפון כדי להיראות עסוק.

.ב. אלך לידי ואומר לו "אין לי כסף, שבת שלום".

.ג. אפתח את הכסיס של הארון ואתן לו חצי שקל.

.ד. אוציא את מהארון עשרים שקלים, אתן לו ואומר שבת שלום.

שאלה 2:

האם אני נוטן הצדקה?

1. בדרך כלל לא, לפעמים נוטן כפרות לפני קופור.

2. לא נמצא במרכז התודעה, אבל לפעמים אני נוטן כמה אגרות בקופה בישיבה, ב"ויבריך דוד".

3. אני נוטן כל יום ב"ויבריך דוד", או שלפעמים נוטן מעשרות.

4. אני קבוע נוטן מעשרות, ונוטן לכל עני שאינו נפגש איתנו אם יש לי מספיק.

תפילה

שאלה 3:

כמה פעמים במהלךANI מתחפל במנין בשבוע?

0-6 .1

7-12 .2

13-19 .3

20-25 .4

שאלה 4:

הגעה לתפילהות:

1. אני בדרך כלל מגיע בסביבות ישתבחת.
2. ב"ברוך שאמר" אני כבר נמצא בבית הכנסת, מניח תפילין.
3. ב"הODO" אני מניח תפילין.
4. אני מגיע עשר דקות לפני שמתחילה התפילה.

שאלה 5:

מתי אני מתפלל שחരית בחופשיים?

1. מתי שאני קם.. לפעמים זה אחרי סוף זמן ק"ש.
2. מתפלל היחיד, מניח תפילין לפני סוף זמן ק"ש.
3. במנין, סביבות תשע- תשע וחצי.
4. מתפלל במנין קבוע לא אחרי שמונה וחצי.

שאלה 6:

כוונה בתפילה:

1. אני מריץ את התפילה, ולא מכוון כל כך.
2. בעיקרונו אני משתדל, אבל בדרך כלל יוצא שאני מכוון בפסוק ראשון של קריית שמע, ובברכת רפאנו בשמונה עשרה- יש לי חבר חולה...
3. בממוצע- איזורי הכוונה שלי הם בעיקר קריית שמע, ורוב תפילת שמונה עשרה, בייחודה ברכה ראשונה.
4. אני לומד ספרים בנושא התפילה, ומהטייעץ עם רבנים. משתדל לכוון בכל התפילה, ולפעמים מכוון ברובנה.

לימוד תורה

שאלה 7:

כמה פעמים בשבוע אני לומד תורה?

1. האמת שזה לא כל כך מעניין אותי... אני מבריז משיעורי גمرا כשאני יכול.
2. אני נמצוא בכל השיעורים, אבל לא יותר מזה.
3. אני נמצא בשיעור תורה פעמי- פעמים בשבוע, מחוץ למסרגת הישיבה.
4. אני לומד בקביעות מחוץ למסרגת הישיבה, ואני בדרך לסיים מסכת בעזרת ה'.

שאלה 8:

ארגון שבת עם חברים.

1. בדרך כלל יש איזה צדיק אחד שאומר דבר תורה בארכות, אבל אני לא קשור לזה.
2. אני משלים שניים מקרה, או הלכה לומד הלכה אחרי התפילה, אבל לא מעבר לזה. יצאנו כדי להינות, לא?
3. אני מבירר אם יש שיעור בשבת בבית הכנסת שבו התפללנו, ואולי גם אומר דבר תורה בשולחן באחת הארכות, אם יהיה לי משווה.
4. הבאתי ספר שניים מהבית, ומוצא את הזמן ללמידה. אני מאורגן כבר על דבר תורה לכל אחת מהארכות אם יהיה צורך.

שאלה 9:

ראיתי בספר מסויים הלכה שלא הכרתי, שודורשת ממני הרבה. לדוגמה: אסור להתעסוק סתם בסכו"ם בשבת ללא צורך...

1. ממשיך לסעיף הבא או אsegור את הספר, אני לא מחויב לכל מילה שכותבה בספר זהה. מי שכותב את הספר הוא בטוח רב שהוא מחהיר.
2. אני אבהיר עם חברים, ושאל את הרוב של בית הכנסת שלי, ואשתדל למצוא את הדעה hei מקילה.
3. בגדול אני אשתדל לעשות זאת זה. לא מחויב.
4. אחרי שבিורתו שכח הרוב שלי סובר, אני אשמור על זה כל שבת.

שאלה 10:

"עשה לך رب". אתה?

1. אני הרוב של עצמו, אני יודע כל מה צריך בשבייל חיים פשוטים.
2. אם יש לי שאלות אני שואל את הרוב שלי בכיתה שלו. לא צריך יותר מזה.
3. לאבא שלו יש הרבה מובהק, אם שאלתא אני שואל את אבא והוא מבירר.
4. יש לי הרבה שאלות נמצאה בשיעורים שלו/לומד מהספרים שלו באופן קבוע, ואני מבירר בעצמי כל שאלה הלכתית שאני נתקל בה.

צניעות

שאלה 11:

1. אני לא רואה בעיה בלצחוק עם בנות, ולהיקל ראש בחברתן. אני לא שומר נגיעה.
2. אני לא אוזום על האש כזה, אף אם מזמינים - אני אבוא, ואזרום עם החבריה.
3. אני נפגש עם בנות רק בסנייפ, ושם שומר על שמירת נגיעה. אבל מעבר לה לא.
4. אני משתדל מאד שלא לעשות צחוקים עם בנות, ולדבר איתן על דברים ענייניים בלבד.

כללי

שאלה 12:

האם אני שומע: לונזו, שيري אהבה, שיישי נשים?

1. אני שומע כל מה שנשמע טוב.
2. שניים מתוך שלושה.
3. אחד מתוך שלושה.
4. אני לא שומע אף אחד מהם.

שאלה 13:

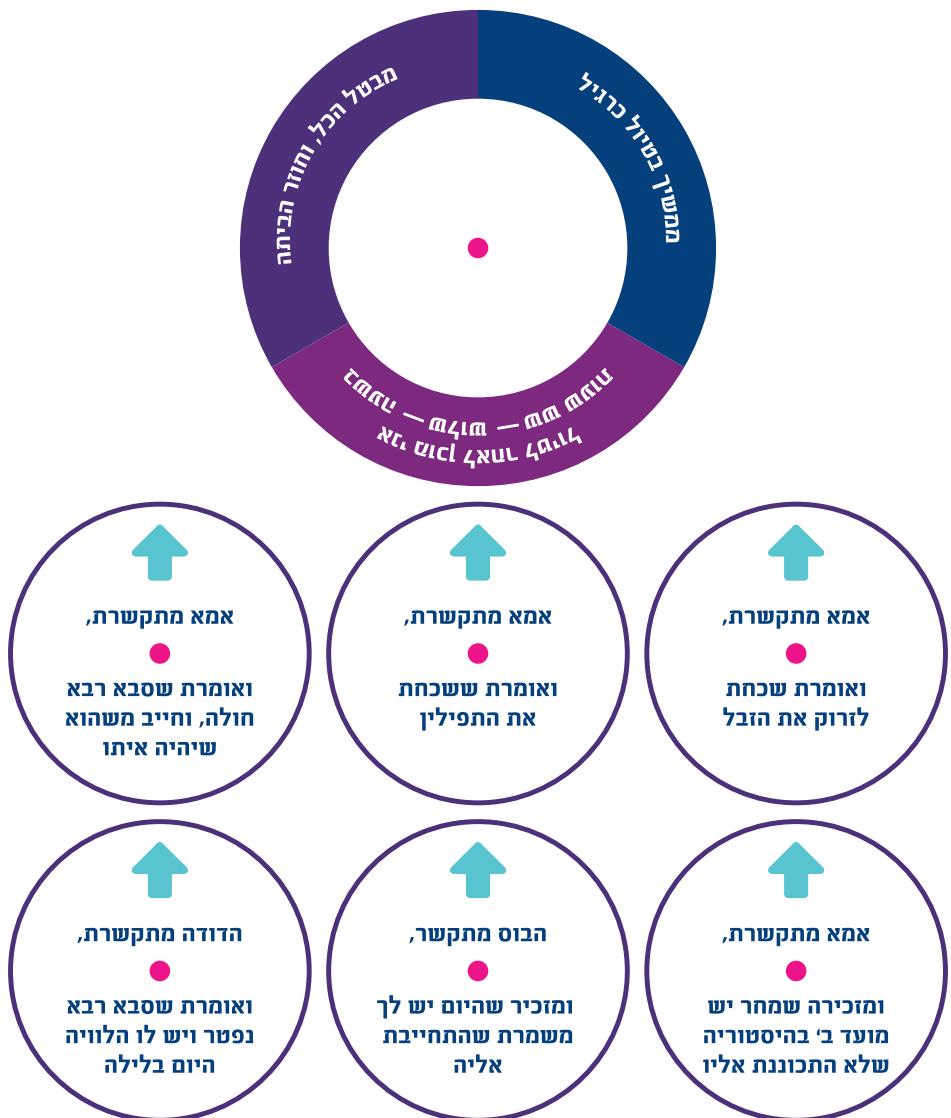
צייצית:

1. אני לא שם, זה ממש חם. לפעמים אני שם בחורף.
2. בדרך כלל אני שם, אבל כן יש ימים שאני שוכח.
3. אני שם ציצית בד, ושהם לי אני מorieid.
4. אני לא מorieid את הצייצית מעלי אף פעם.

4	3	2	1	שאלה/תשובה
				1
				2
				3
				4
				5
				6
				7
				8
				9
				10
				11
				12
				13
				סך הכל:
מתוך 52				סגול:

ד"ש לחול"ש (חוורה לשגורה - ביטול תכנון).

אתה לכאורה סוף החופש הגדול. קבועת עם חברים שיווצאים על הבוקר לצפון. אתה במדרגות בדרך לאוטובוס, והטלפון מצלצל...



"נו... אז מה אתה בוחר?" התסכל עליו המפקד מבט חודר וקר, חסר רגש. "יש לנו עשרים שניות להחלטת אם אתה רוצה להמשיך או לא. שייטת זה לא משחק". דוד שלנו נולד למשפחה ציונית דתית רגילה למדи. סבו, שעלה שמו הוא נקרא, נהרג בפעולה צבאית כחיל שיט בגבול מצרים לפני שנולד. כבר מעתו, עם חלב אימו, שמע סיפורים על סבו, על גדלותו, על ענוותנותו, על השמחה שתמיד קרנה מפניו, ובמיוחד - על מסירות הנפש שלו לעם ישראל.

דוד גדל, ובחלומותיו היה רואה את עצמו עם חבריו החילيين רצים בתוך המים, מגיעים ליעדם, מתקיפים את האויב, ושותים קילומטרים בים התיכון בחזרה הביתה, לחיק משפחתו האוהבה.

כבר מהיסודי התחיל להתחנן. לאחר שהיא מסיים את הלימודים, הינה רץ מספר קילומטרים וחזור לבתו, מותש, אך שמח בשיאיו החדשניים שהשיג. בתיכון היה רץ עם משאות על גבו, ומתעמל ללא הרף.

עברו שנים, והנה הגיעו לבתו מעטפה צהלית. הוא פותח וקורא אותה בהתרgestות, ומסמן ביוםנו את היום הגדול בחייו - תאריך של יום הגיבוש לסיורות, וביניהם שייטת 13.

את הגיבוש הראשון צלח בהצלחה, וללא אמצעים מרובים מדי. הוא הגיע מבין הראשוניים לקו הסיום, הקשיב וכיצע את כל ההוראות על הצד הטוב ביותר. בסוף היום, קיבל את תעודה, ובה זימן לשיטת המובחרת ביותר - שייטת 13.

הגיבושים לשיטת 13 הם הקשים ביותר. זאת, מכיוון שהiliary שייטת 13 נדרשים להרבה מעבר לכושר טוב - הם נדרשים לרווח בתוך המים עם משאות כבדים, לשחות למרחקים, באור זורחה ובאור ירח, תחת לחץ ויריות, וכל זה תוך כדי שמירת עין ושימת לב לחברים הקרובים והרחוקים שאיתם בפעולה.

דוד הגיע ליום הראשון בהתרgesות אדירה. הוא קופץ מהמיטה והתפלל, ונסע לבסיס. שם היו כשלוש מאות אנשים, ובשעה המועדת, עמדו כולם בעשרה טורים ישרים.

"שלום לכולם", פתח המפקד. "אתם עומדים לפני שלושה ימים קשים ביותר. לשיטת מתකבים רק הטוביים ביותר". הוא הביט סביבו, ושמע לחשושים קטנים. "אל תתרגשו ממספר הנוכחים פה" קרא. "רק כשלושים מכם עומדים לסייע את שלושתimi הגיבושים".

הוא הסתובב לאחרר, ובנתיים מספר פקידים החלו לבדוק נוכחות. "הימים האלה, כאמור, הם קשים ביותר. אך אל דאגה. אם משווה מכם מרגיש שזה גדול עליו, או קשה מדי בשבייל, שידע: מאחוריכם, ישנה תמיד משאית

כחולה. כל אחד מכם יוכל באמצעות הגיבוש לעצור במקום, והוא תאסוף אותו ליחידה מובחרת אחרת".

הימים אכן היו קשיים מאד. לא פעם שודד כמעט משך ימים והופסיק מחסור כת. בסוף היום השלישי, פיו כבר יבש, ונשימתו קצרה. ידיו לא נשמעו לקולו, ורגליוocabinos נסרכו על חול הים. במאם עצום הוא הצליח להוציא מעצמו כוחות שמעבר ליכולתו, ולפתח ראה בעיניו את קו הסיום.

בקו הסיום עמד המפקד, לבדו, עם דגל ישראל לצידו. המפקד חיכה לו בזקיפות קומה, והצדיע לו.

"כל הכבוד דוד", אמר. "הגעת ראשון".

דוד היה מופתע, אך מרוב כאב לא הצליח להביע יותר מחיווך שבור קטנטן. "אך דבר מה לי אלין. במהלך הגיבושים שמננו לב כי אתה מאוד קשור לדת שלך, ובמיוחד לתפילה שלך. אתה קמת לפני כולם, התפללת והנחת תפילון, וזה דבר מבורך帀 כשלעצמך. אך אנו חושבים שזה עלול להפריע לך במהלך תפוקודך כחיל שיטתי, שאתה מחויב לדבר מסוים מעבר ליחידה. להديח אותך בעל כרחך לא רצינו. אנו מביאים את השאלה הזאת לפתחך: אם ברצונך להמשיך בשיטות, עלייך להשאיר את התפילים במשאיות הכחולה, ולהמשיך ישר בשבייל, שם תחכה לך הסעה לאירוע הסיום".

ሊבו החסיר פעימה. הוא לא האמין שזה קורה לו. כל ימיו חלם להיות גיבורו כמו סבו. להלחם ולמסור את כל כוחו למען המולדת. הוא השκיע זהה את כל חייו.

אבל... התפילים...

"נו.. אז מה אתה בוחר?" חתך המפקד את השקט, בקרירות. במוחו רצוא אינספור תמונות שלו ושל סבו, עם חזונם הגדול. היסיפורים והחלומות צפו ושקעו בן רגע, מפנות מקום אחת לחברתה. אך זה הסתיים כעבור חמיש שניות. הוא לחץ את היד למפקד, והצדיע. בלב שבור אך בbijthon גדול, עשה את צעדיו לעבר המשאיות הכחולה.

כעבור כחצי שעה, היא הגיעה. הוא פתח את הדלת האחוריית, ושם חיכה לו לא אחר מאשר המפקד.

"התקבלת. בשיטתנו אנו צריכים אנשים שעומדים על עקרונותיהם. עם ישראל צריך אנשים כמוך במקום הזה".

פעולה 2 - ממחויבות לבירות

رزיון היחידה

אני יכול לקיים את המצוות כי ה' גוזר עלי, ולהישאר ברובד הזה. השאלה האמיתית היא, האם זה כל הקשר שלי עם הקב"ה? קשר של כפיה? איך אני הופך את הקשר שלי עם ריבונו של עולם לבירות?

מטרת היחידה

החניך יפתח את הקשר שלו עם הקב"ה מקשר של חוזה וממחויבות לעולם של ברית.

מבנה היחידה

1. הפער בין חובה לברית
2. גורה גורתי ואין לך רשות לערער אחריה
3. ברית עם הקב"ה
4. סיכום

מהלך היחידה

1. הפער בין חובה לברית

הסבר השלב - בשלב הראשון נמחיש לחניכים שלפעמים אפילו שנחנכו מביניהם שקשר של הכרח וממחויבות זה לא מה שנחנכו רוצים, אנחנו עדים פועלים ומתארים קשר עם הקב"ה בצורה של הכרח. השאיפה שלנו לייצר קשר עמוק יותר, לייצר ברית לא מצליה להגעה למשות.

אופציה א - הצעה בפנטומימה

בוחרים 2 חניכים, אחד המציג ואחד המדובב.

נותנים לזוג סיטואציה והם צריכים להציג אותה פעמיים: המציג מציג את אותו הדבר בשתי הפעמיים, אבל המדובב צריך לדובב את המחשבות של האדם - ה"רצו" ולאחר מכן מ肯 את ה"מצו": מה האדם באותה סיטואציה אמור לחשב ולהרגיש, ולאחר מכן מ肯 את מה שהוא נראה חשוב ומרגיש בפועל.

דוגמאות לסייעות:

- אדם בתפילה
- אדם שמתנדב לעזור
- מישחו נואם
- מישחו קם לבקר בבית הספר/יושב בכיתה בשיעור.

כל הנראה המדובב יציג ברצו מיצאות אופטימית כלשהי, לדוגמה האדם המתפלל - כל יכול מרוץ בתפילה, מכוון. במצו - האדם חושב על דברים אחרים למגורי תוך כדי התפילה. האדם הנואם - מביר אל הקהל מתוך אמונה במה שהוא אומר, במצו - רק שמח שהוא במרכז תשומת הלב ושוכלים מקשיים לו ולא אכפת לו ממה שהוא אומר.

לאחר מכן שאלים את החניכים:

- מה הפער שיש בין שניינו המחשבה שעברו על האדם בכל סיטואציה.
- מי הזדהה עם אחד המקרים? מי חושב שהוא נכון?
- למה זה קורה? למה אם בשני הסיטואציות יכולנו לנחש בנסיבות מה אמרה להיות הכוונה של האדם - אנחנו בכל זאת נופלים למחשבות אחרות?

אופציה ב - תפילה קבוע ולא תחונונים

משחקים את המשחק "סל המחשבות": בוחרים 2 חניכים שעומדים אחד מאחורי השני. החניכים מקבלים מקרה לדוג' אישת תולה כביסה, החניך שעומד מקדימה צריך להציג בפנטומימה את המקרה, והחניך שעומד מאחורה צריך להגיד את המחשבות של מי שעושה את הפעולה...>.

משחקים את זה עם כמה מקרים ובסיום עם אדם שמתפלל שחרית. הערה: הרעיון הוא שבסופו של דבר תצג תפילה כשהמחשבות נמצאות בכל מקום - חזך מהתפילה... ב"כ זה הולך, אבל אם לא- אתם יכולים להגיד להציג בלבד!

זה נראה מה שיוצא בתפילהנו כשאנו חושבים על דברים אחרים בתפילה...>.

כמו בעולם התפילה ככה זה גם בעולמות נוספים, אנחנו עושים דברים מצוות רבות, אנחנו מתוור מצוות אנשים מלומדה, מתווך הרגל והכרח ללא שימת לב.

2. גורה גורתי ואין לך רשות לערער אחריה

הסבר השלב - למורת שאנו חותרים להגיע לחבר של ברית, שנובע מתחזק בחירה عمוקה ומתוך רצון גדול. תמיד צריך לזכור שלפניו ואחריו הכל יש לנו מחויבות עמוקה ואנו צריכים לעמוד מול הנסיבות ומול מצוות ד' ולעשות אותן. הקומה הזאת היא הבסיסית, ורק על גביה ניתן לבנות קומות של ברית.

אופציה א - צ'רצ'יל

"זה לא מספיק שאנו עושים כמעט יכולתנו, לפעמים علينا לעשות את מה שנדרש"
(וינסטון צ'רצ'יל)

שואלים את החניכים:

- מה הם מבינים מהמשפט? מה הוא אומר? [הסבר המשפט - צ'רצ'יל אומר שיש נקודות שאדם לא יכול להגיד עשייתי כל מה שיכولתי. זה לא עוזר וזה לא מה שציפרו לנו. בזמן זהה, אדם צריך לעמוד בנסיבות שדורשים ממנו ווירוי מה.]
המשפט הזה לא תמיד קל לנו. הוא עומד בסתייה למחשבה שהדרך היא החשובה, מה שעברנו בדרך, ההרגשה שלנו. המשפט מקדש את המטרה ולא את האמצעים.

שואלים את החניכים:

הרבבה פעמים אנחנו מرجישים שההלכה והتورה הם בדיקן זה. הם נתונים גבולות בחרום ומודיים, ושמים את ההלכה לפני ההרגשה האישית של האדם. וההלכה, ובכן - לא הולכת להשתנות או להיעלם ואני כבולים אל הקיום שלה, אבל אנחנו כן יכולים לבחון את הייחוס שלנו כלפיה.

- האם זה הקשר שאנו רוצים שיוויה לנו עם הקב"ה? עם התורה? עם המצוות?
- אם לרגע נבחן את המזียות הדתיות שלנו בתחום המשקפיים ותפיסת העולם של המשפט - איך זה ישפיע علينا? איך עכשו נסתכל על הקשר שלנו עם הקב"ה?

"ר' נתן אומר: גדול הברית שנכרתה עם יונדב בן רכב מהברית שנכרתה עם דוד, שהברית שנכרתה עם דוד לא נכרתה אלא על תנאי, שנאמר: (*תהילים קלב*) "אם ישמרו בניך בריתי", ואם לאו- "ופקדיי בשפט פשעם"; אבל הברית שנכרתה עם יונדב בן רכב, לא נכרתה עמו על תנאי, שנאמר: (*ירמיה לה*) "לכן כה אמר ה' צבאות אלהי ישראל לא יכרת איש ליונדב בן רכב עומד לפני כל הימים".

(מכילתא על שמות יח)

נושא:

- מה הבנתם?
- מזוע זכו בני רכב יותר מאשר דוד?
- למה הקומה הבסיסית של מחויבות כה קריטית בשבי לזכות במדרגת ברית?

[**הסביר המדרש:** הברית בין דוד לבין הקב"ה הייתה עם תנאים- אם עמ"יו ישמר את התורה והמצוות הקב"ה יעניק להם טוב, אבל אם לא נענש על חטאינו. אך הברית בין הקב"ה ליונדב (ובבני רכב באופן כללי) היא ברית עולם - משום שבנויו של רכב היו מחויבים לחולין לציווים של יונדב אביהם ולא הפרו אותו מעולם (איסור שתית יין, איסור על עבודה אדמה, איסור בניה בית קבוע, ואימוץ דרך חיי גודות) (ספר ירמיהו, פרק ל"ה, פסוקים א-י"). משום כך ייחסו של הקב"ה אליהם הוא חיובי והוא גומל להם על כך, בזכות המחויבות שלהם ללא תנאים.]

3. ברית עם הקב"ה

הסביר השלב - בשלב זה נדגיש את העובדה והשאיופה שלנו לעבד את הקב"ה ולקיים את תורתו ומצוותו מתוך קשר של ברית, של בחירה, של אמון عمוק, של מחויבות עמוקה ונצחית.

עושים סבב בין החניכים, כל אחד צריך להגיד מצווה שהוא אהוב.

- למה הוא אהוב אותה?
- האם קל לו לעשות אותה?
- למה הוא עושה אותה?

חלק שני של הסבב-

מבוקשים מתנדב שישתחף במצווה שהוא או שקsha לו לעשות אותה. למה קשה לו?

- למה בכלל זאת הוא עושה?
- מה הוא מרוגיש כשהוא מצליח לעשות אותה?

אופציה ב - חובות תלמידים

נקרא את הקטע הבא:

"אשריך נער ירושל ואשררי חלקה, את התורה אוור ד' ללימוד זכית, ולהיות בן שעשועו בן רחומו, עליית. מלאכי עליון יקנאוך אף יקירון. ושרפי אל עלייר יתמהו ואוthon ייכבדו. השםנים וצבאים הארץ ומלאה עלייך ישמחו ולפניך ייכנעו. וזה אל זה שואלים, מי הוא הנער אשר עמודי אש קודש מפיו מתבערים, ואדון עולמים רם על כל רמיים בפני המן צבאיו ורבבות קדושיו, בו מתחפער ואתו שמח."

ד' שמח בר, וגם אתה נער ירושל תגיל ותשמח בגודל אשרך ורבת הצלחתך זו, כי מי הוא האיש אשר זכה להיות מראו פני המלך ולא יגיל ולא ישמח, וכי הוא הזוכה שהמלך מלכי המלכים הקב"ה ילחש לו את מצפונו וילמד לו את תורתו, ולא ייחסב לו קלות ראש ועoon אם לא ישמח..."

מטרה גדולה זו לנו, לא לכפות אותו שתלך בדרך ד' בעל כרחך, רק שגם בעצמך תרצה ללכת בו, כי לא בעשייתך הטובות בלבד אנו מסתפקים, רק שגם אתה בעצמך תהיה טוב אנו רוצחים כפי שאמרנו לך. וכיון שזאת היא עיקר כוונתנו לנו אין אנו רשאים להשאירך בך שום ניצוץ מחשבה ורצון לא טובים, מוכרכים אנו לכנס למוחך ולברך לישרך כל מחשבה ורצון שבר ולהעלותם".

נשב עם החניכים המعالג, ונאמר להם להוריד את הראש ולעכוזם עיניים. נבחר חניך אחד, על ידי שניגע בראשו. הוא ירים את הראש, וניתן לו דף, שבו כתוב ארבע הגדרות:

1. הייתה נותן לו וילה בקיסריה ליום הולדת.
2. אם היה מבקש, הייתה טס מחופשה בחו"ל כדי להגיע לחתוננה שלו.
3. אם היה מבקש, הייתה עוזר לו אם היה מתבקש לפני בגורות, גם אם אני בעצמי צריך לעשות חזרות.
4. טוב ונעים להיות בחברתו, והייתי בוחר לעשות איתו טiol ארכי צבא.

בכל הגדרה החניך יציבע על חניך אחר, ואנו ניגע ובראשו. יש לציין כי או אפשר להציבע פעמיים על אותו חניך.

נשאל את החניכים: איך ממחמתה היה הכى נעים וכייף נקבע?
אנו אוوهבים כשותניים לנו דברים או כעשהם את מבקשיינו. אך הדבר שהוא הכى רוצים, זה שיאהבו אותנו, וירצו בקרבתינו.
כך גם הקשר שלנו עם הקב"ה: למרות הציויים, הקשר האמתי מתבטא דווקא ברצון הפשט להתקרב, ולעשות את רצונו מתוך אהבה ושמחה.

4. סיכום

נסכם את הפעולה:

1. הבנו שהתודעה שלנו עובדת בצורה של מחויבות והכרח גם כאשר אנחנו מבינים ורוצים ללחט לקשר של ברית.
2. אסור לאבד את קומת המחויבות, היא חייבת להיות נוכחת וחזקת לפני שימושיים לשלב הבא.
3. אחרי שהבנו זאת ניתן להתחיל לדרוש, להבין ולהקgor על עולמות של ברית. עולמות שכוללים חיבור עמוק, בחירה בדבר וועוד.

פעולה 3 - ברית - הזראות הפעלה

רציון היחידה

אם הבנו שאנו רוצים להבהיר את הקשר שלי עם הקב"ה ממחויבות לברית. בפועל נזכיר כלים שמשיעים לנו לעשות תהליך זה, ובclud שאנחנו רוצים ואמינים בו. למשל: שאלת שאלות וחקוק, יוזמה אישית, מצווה שאדם בוחר, עבודת ה' תפילה ובעורה.

מטרת היחידה

החניך ילמד ויקבל כלים שייעזרו לו להפוך את הקשר עם הקב"ה לקשר של ברית.

מבנה היחידה

1. **זיכרון הפרקים הקודמים**
2. **כניסה לעולמות של ברית**
3. **ארגון כלי הברית**
4. **סיכום**

מהלך היחידה

1. זיכורת הפרקים הקודמים

הסבר השלב – נולדנו לתוך עולם, ירשנו ערכיהם, האם אני מחויב אליהם?. גם שהבנו שאנו צריכים להיות מוחייבים גם לדברים שלא בחרנו בהם ובמיוחד בקשר שלנו עם הקב"ה, עדין רצוננו הוא להתקדם מהמקום הזה למקום שבוחר, שרוצה, שכורת ברית ומתקדם הלאה לחבר עמוק יותר עם הקב"ה והתורה.

נקרא את הקטע הבא:

עם ישראל קיבל את התורה מסיני, על פי חז"ל, מתוך שני מניעים. האחד - "נעשה ונשמע"; השני - כפיה הר כגיית עליהם. כאמור, אין דבר נעלם יותר מקבלת תורה מתוך רצון ונוכנות פנימית; המדרש מספר שבעה שאמרו ישראל נעשה ונשמע, התפעלו מלacci מעלה ושאלו מי גילה זו זה לישראל. אך עם כל זה, קיבל תורה הבוססת אך ורק על קבלתה רצון, ללא יסוד של כפיה, יש בה פגם. וכך כותב המהר"ל בספר "תפארת ישראל":

"אבל מה שכפה עליהם ההר, שלא יאמרו ישראל אナンחנו קובלנו התורה מעצמנו, ואם לא היוינו רוצים לא היוינו מקבלים התורה. ודבר זה לא היה מעלת התורה... אין ראוי שתהיה קבלת התורה בבחירה ישראל, רק שהיא הקב"ה מחיב ומחייב אותם לקבל התורה, שאי אפשר זולת זה שלא יחוור העולם לתוהו ובוהו" (פל"ב).

למיילים יש דינמיקה. המלה "מחובות" היא מילה חדשה המעוררת אסוציאציה של כפיה, של דבר שאינו חלק מעצמנו אלא כפיו علينا. במקורותינו המילה הבא במקום מחובות היא נאמנות - "נאמן אתה להחיות מתים": כביכול מחובות של הקב"ה הוא להחיות מתים. יותר מזה - "ויארא אל אברהם וכוי אבי ה'", ופרש רשי: "נאמן ליתן שכר". שם הו"ה מצביע על נאמנות.

לפעמים גם המונח אמונה הוא ביטוי לנאמנות - "ומקיים אמוןתו לישמי עפר". אמונה, בלשון חז"ל, היא אמון בו יתברך משום שהוא מקור הנאמנות. יعن לא האמנתם بي" פירשו לא היה לכם אמון بي. במשל נאמר: "ורב אדם יקרה איש חסדו ואיש אמונים מי ימצא" (כ', ד), וכותב על זה המהר"ל: "איש אמונים מי ימצא - הן שתהיה האמונה בו יתברך, הן שתהיה האמונה שהוא נאמן בכל עסקיו והנהגתו". אמונה, איפוא, מבטאת שני דברים: אמון בו יתברך ונאמנות בכל הנהגתו, ובמלחמות אחרות - מחובות. לעומת זאת יש במילה מחובות, המילה נאמנות מבטא משחו שקרוב לאדם. זו מילה שלא מעוררת שום אסוציאציה לא-נעימה, מילה המבטאת דבר שאדם מתגאה בו.

(שים לפירוש יתרו, בין מחובות להתחברות מאת הרבה יהודים עמייטל)

2. כניסה לעולמות של ברית

הסבר השלב - כאשר רוצים להפוך קשר לדבר עמוק יותר זה דורש להיכנס למצב, ל佗ודעה, להלך נפשי של עבודה, של רצון ולמידה. גנסה להמחיש ולהבהיר זאת בחלק זה.

אופzie א - סיפורו של פרפר

יום אחד, הופיע פתח קטן בגולם. האדם ישב והביט מוקסם במשך כמה שעות בפרפר המנסה לחלץ את עצמו ובמאמציו לדחוף את גוףו דרך פתח קטן. לפתח, הפרפר הפסיק להתקדם.

הוא לבטח עייף, הוא איינו יכול יותר חשב האדם. מתוך הזדהות עם הקושי החליט לעזור לפרפר. באמצעות סכין פתח בזיהירות את הגולם והפרפר יצא בקלות, אבל גופו היה מנוגן והכנפיים שלו מכוכחות. האיש המשיך להתבונן, בציפייה שככל רגע כנפיו של הפרפר יפתחו, יגדלו ווירטו - ובכך יתמככו ויעצבו את גוף הפרפר. אבל זה לא קרה!

למעשה, הפרפר בילה את שארית חייו בזיהילה עם גוף מנוגן וכנפיים מכוכחות. הוא אף פעם לא הצליח לעוף. האיש הטוב שכל כך רצה לחסוך מהפרפר את הכאב והסבל לא הבין שהגולם הדחוס ומאבק הפרפר לצאת ממנו, היו התהיליך שדווח נזולים מגוף הפרפר לתוך כנפיו כדי שיזכה לעוף אחריו שייצא לחופשי מן הגולם.

קשהים, מאבקים, התמודדותם הם חלק חשוב מחיינו, אלה עוזרים לנו לפתח יכולות, חזק ועוצמה.

אופzie ב - במקוב

היו היה אדם שהתחיל לאבד תקווה הוא חשב על כל ההצלחות שקיבל

על עצמו בשנה שעברה

ל策ערו שום דבר בחיו לא השתנה

הוא נישאר אותו אדם עם אותן הביעות ואותם החסרונות

ההיושם כירסם בלבו עד שפנה להויתיעץ עם רבו.

הרוב הקשיב ושאל:

האם יודע לך כמה זמן לוקח במקוב הסיני הענק

לצמוח עד לגובה של בניין?

בונה הראשונה משקים ומדשנים את השטיל

העיר....

וכלום לא קורא.

משמעותם להשקות ולדשן אותו ממשן שנה

ונספת

ואחריה עוד אחת.... ועוד אחת.

ועדרין שום דבר לא קורה.....

ואז בשנה החמשית.....המקוב מזנק לשמיים!

ובתווך שישה שבועות צומח לגובה 30 מטרים.

הסבר השלב - אז איך עושים את זה בפועל? ישנו כמה דרכי להעמקת הקשר. בין השאר: שאלות שאלות וחקיר, מצווה אדם בוחר, עבוזת ה' תפילה ובURA.

שאלת שאלות וחקיר

הסבר - שאלות שאלות בנושא מסוים מבטאת קשר ואיכותיות שיש לשואל בנושא. למן האמת, שאלות שאלות לפעמים אף גורמת לחבר נפשי לנושא, שכן השאלה גורמת לנו לגלות רבדיםعمוקים יותר במצבות שבהן אנו חיים, ולהתחבר אליה יותר.

אופציה א: משחק- מכיר אותן?

כדי לעשות את המשחק, יש לגוזר את **נספה 1** לפתקים כפי המוסמן. מתחלים את המשחק כשהחניכים יושבים במעגל. נחלק את החניכים לזוגות, על ידי חלוקת הפתקים הממוספרים שגזרנו, כך שכל חניין יצטרך למצוא את החניין שקיבל את אותו המספר שלו. החניכים יתפזרו מהמעגל לפי זוגות, ויאשלו אחד את השני שאלות על אורח חייו, משפחתו ואישיותו. כעבור כשלוש דקות, נאמר לחניכים לחזור למעגל, ונקרה לזוג שקיבל את מספר 1. נשאלו אותם שאלות מtower **נספה 1**, ונספר את כמות התשובות שהם ענו אחד על השני נכון. לאחר מכן נקרה לזוג מספר 2, וכן הלאה.

הערות קטנות לגבי המשחק:

1. כדי לוודא את אמינות התשובות, כדאי לשאול קודם את האדם שעליו נסובה השאלה מהי התשובה הנכונה לגביו, ורק לאחר מכן לשאול את חבירו את השאלה.
2. כדאי להושיב את הנשאלים אחד מאחורי השני, גב אל גב, כדי שלא ירמזו אחד לשני את התשובות.

הΖוג שענה על הכי הרבה שאלות נכון, הוא המנצח.

לבסוף, נבקש מתנדב. נשאל אותו: האם נהנית לספר לחבריך על עצמך? האם היה דבר שידעת שלא ישאלו עליו, ובכל זאת אמרת אותו? האם הייתה שאלת שידעת שלא נשאל ובכל זאת שאלת אותה? מודיע?

סיכום: שאלות שאלות והתעניינות אחד בשני, גורמת לנו להתקרב אל אנשים, ולהרגיש יותר סימפטמיים כלפיו. וכן כלפי עבودת ה' שלנו: אם נשאל ונברר על נושאים אמונה ובעבודת ה', אנו נהיה יותר קשורים לקב"ה, ונרגיש יותר מחוברים בדרך שבה אנו הולכים.

אחרי מצוות תרדוף נפשי

הסבר - המצוות הן הדרכים שהקב"ה הביא לנו על מנת להתקרב אליו, מצווה מלשון 'צוותא' וחיבור.

נבקש שלושה מתנדבים מהחניכים. נשאל כל אחד מהם, **איזה דמות הוא מעדיף להציג מתוך הדמויות הבאות:**

1. אמא, שעובדת כמורה למתמטיקה.
2. אבא שהוא משתמש אדמוני של חסידות.
3. ילד שהוא מלך הכתיבה.

אחריו שכל אחד בחר את התפקיד שלו, נאמר לכל אחד מהם בהתחלה להציג דמות אחרת מזו שבחור, בסתנה הباءה:

הילד מגיע מבית הספר עם התודעה, בתום המחזית. ככל הכהה היו לו הרבה עיסוקים ומשחקים, מה שגרם לו פחדות להשקייע בלימודים - והציוונים בהתאם. הוריו יושבים איתו על כל המקצועות, וכל אחד מתמקד בזכיניות הגורעים מסווג אחר: האב מסתכל רק על מקצועות הקודש, ומקצועות החול אינם מעוניינים אותו; ואילו האמא, מסתכלת רק על מקצועות החול, והשאר לא מעוניין אותה. הייל, בתווך, מתרץ תירוצים, שכמובן אינם מספקים אף צד - לא את אמא ולא את אבא.

לאחר מכן, נבקש מהחניכים להתחלף, כך שכל אחד מהם ישחק את הדמות שרצה בהתחלה.

נסכם: החניך שיחק יותר טוב, ויוטר התחבר לדמות אותה הוא שיחק, כאשר היה מדובר בדמות שהוא רצה.

הלשון 'מצווה' הוא מילשון 'צוותא'. על ידי המצווה אנו יכולים להתחבר אל הקב"ה - וככל שנעשה את המצווה יותר בשמחה וביזור אהבה, אנו נתקרוב ונתחבר אליו, ודבר יגורום לנו גם להרגיש ולרצות יותר ללכת בדרך זו זאת.

הסבר - תפילה היא מתנה והודמנות מיוحدת שננתן לנו הבורא כדי להתחבר אליו ולפתח את ליבנו לעובdotו.

angkan: אני רוצה

נגזר את הפטקים (**נוף 2**) ונחלק אותם לחניים, כך שכל אחד יוכל לפחות ארבעה- חמישה פתקים. נאמר לחניים להסתובב ברוחבת הפעולה ולהחליף אחד עם השני את הפטקים לפי מה שהוא רוצה להם. הפטקים אותם יהיה לחני בתום הזמן, הם מה שהוא יוכל.

נגביל אותם בזמן לא ארוך, כשתי דקות.

נבקש שני חניים מתנדבים, שייספרו על פתקים שהו רוצים שיהיו ברשותם אך לא הספיקו או שלא הצליחו להשיג.

נשבעם החניים ונסביר להם, כי התפילה היא זמן שבו השערים נפתחים, ואפשר לבקש כל מה שהוא רוצה, ובמיוחד לבקש להתקרב אליו, כמו שנאמר: "פתח פיך ואמלאהו", וכן "קרוב ה' לכל קוראו, לכל אשר יקראו באתמת". אם נבקש מעומק הלב, אזי ליבנו יפתח אל ה', והתפילה תנסה אותו.

4. סיכום

נסכם את הפעולה ואת המערך:

1. אנחנו נולדנו למציאות קיימת
2. אנחנו יכולים לבחור בה או להתחחש לה.
3. עדין המחויבות היא הקומה הבסיסית והמחיבת וرك שהיא ברורה לי וחזקה אצלי אני יכול להתקדם לשלב הבא - לברית.
4. ברית דורשת כניסה לתהלייך של עבדה ובירור.
5. למדנו 3-4 כלים שעוזרים לנו לפתח קשר של ברית.

16	13	10	7	4	1
16	13	10	7	4	1
17	14	11	8	5	2
17	14	11	8	5	2
18	15	12	9	6	3
18	15	12	9	6	3

שאלות אפשריות:

- כמה אחיהם/אחות יש לו?
- איפה הוא ממקום מבחןת גילאי האחים?
- איך קוראים לאמא שלו?
- איך קוראים לאב้า שלו?
- איפה הוא גר?
- מה התחביבים שלו?
- מה הוא עונה בשעות הפנאי?
- מה המקצוע האהוב עליו?
- איזה זמר/שיר הוא הכי אהוב?
- מה המאכל שהוא הכי אהוב לאכול?
- איך הוא מתפלל בשכבות?
- מי החבר הכי טוב שלו?
- מה הוא היה עונה לו היו נתונים לו מאות אלף שקלים?

גיטרה חשמלית

וילה בקיסריה

רמקול איקוטוי

כדרול עם חתימה של
שחקן

שנייצל טרי

מחשב נייד

תפוח עץ

שווארמה

פייצה חמה

תפוז



בורקס פיצה

שකשוקה טובה

ש"ס גمرا

בורקס גבינה

100 בברורות באנגלית

100 בברורות במתמטיקה

**לדעת את כל הש"ס
גמרא**

100 בבררות בפיזיקה

**להצלחה לכבד את
ההורים כמו שצרי**

להתפלל בכוננה



רישיון נהיגה

ג'י 4x4

טנק

**להלחין שיר שייה
מקום ראשון בגלגלאץ**

אקדח

רובה

וילה בירושלים

חולצה איקונית

להיות שחкан קולנוע

להיות חבר הכנסת



להיות שחקן כדורסל

להיות שחקן כדורגל

להיות תלמיד חכם

להיות זמר

להיות ענו

לקבל 807 בפסיכומטרי

להיות מדריך טוב

להתנדב בעמותה

להיות עזראי

להיות חניך טוב



בריות - עולם שמ עבר למחויבות

142

149

חודש ארגון תש"ג